



Harlequin®



Harlequin®

STARS OF ROMANCE



HEATHER GRAHAM
GECE SESLERİ

HEATHER
GRAHAM

Gece Sesleri

HQN SR-1
2012/10

Jesica
**HEATHER
GRAHAM**

Gece Sesleri

**Çeviri
Zehra Tapunç**

STARS OF ROMANCE



HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12

info@harlequintr.com – www.harlequintr.com

www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

İngilizce Adı: NIGHT MOVES
Türkçe Adı: GECE SESLERİ

ISSN 2146 – 412X

201210209

Harlequin Stars of Romance

Copyright © 1985 by Heather Graham Pozzessere

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Stars of Romance

Tüzel Kişiliği: Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.

Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi

İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1

Kadıköy – İstanbul – Türkiye

Yayının Süresi: 30 günde bir

Kapak: Ümit Kara

Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.

Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.

Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 1111

Merter – İstanbul – Türkiye

Baskı Yeri: TÜRKİYE

Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT

Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul

Tel:090212622222

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2012 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Lee Condor

Kızılderili asıllı ünlü rock şarkıcısı.

Bryn Keller

Üç küçük yeğenini büyötmeye çalışan fotoğraf sanatçısı ve dansçı

Barbara

Bryn`ın arkadaşı ve menajeri

Brian Keller

Bryn`ın yeğeni

Keith Keller

Bryn`ın yeğeni

Jack Keller

Bryn`ın yeğeni

Andrew

Lee Condor`un müzik grubunda çalan müzisyen.

Jesica

Mike

Lee Condor'un müzik grubunun üyelerinden biri

Perry

Lee Condor'un aynı gruptan müzisyen arkadaşı

Tony Asp

Sahne yönetmeni

Gary Wright

Genel sanat yönetmeni

Dirk Hammarfield

Politikacı, müstakbel senatör adayı

Mike Winfeld

Ünlü golf oyuncusu.

~ GİRİŞ ~



ADIMLARININ nemli toprakta çıkardığı ses, geceyi serinleten meltem kadar usulcaydı. Bakımlı bahçede dikkatle ilerlerken sadece bir gölgeye dönüşmüştü.

Genlerinden gelen miras ona vahşi bir geyiğin zarafetiyle hareket etmeyi, bir panterin becerisiyle avlanmayı, bir kartal kadar kararlı olmayı öğretmişti.

Ancak zifiri karanlıkta usulca süzülme nedeninin genleriyle ilgisi yoktu. Üstündeki siyah Levis kotunun ve siyah boyunlu kazağının da. Hatta siyah Adidasları'nın da.

Siyah, gecenin yuttuğu renkti.

Eğilip ayaklarının üzerinde dengesini sağladı ve yarım saat boyunca büyük bir sabırla evi gözetledi. Ardından harekete geçti ve palmyelerin ve gülhatmilerin korunağında, evin etrafında dolaştı.

İçeride ışık yoktu. Oldukça sessizdi.

Şaşırdıysa da, biraz rahatladı ve dolaşmaya devam etti.

Evin arkasına yaklaştığında durakladı. Hiçbir şey işitilmiyordu ama yine de havada bir hareketlilik sezdi. Sonra duydu. Ayak seslerini... İhtiyatla, yavaşça ilerleyen ayak seslerini.

Ayın solgun ışığında bir silüet belirdi.

Tepeden tırnağa siyahlar giymiş bir başka figürdü bu.

Siyah kot pantolon. Bol bir siyah kazak. Ve yine siyah, giyenin yüz hatlarını gizleyen, cinsiyetini belirsiz bırakan ve tek bir amacı olduğunu ortaya koyan bir kayakçı maskesi. Evet, tek bir amacı olmalıydı: Eve girmek.

Narin figür birden durakladı, sanki havada tehlike sezen bir türkek kuş gibi kasıldı. Fakat somut bir tehlike yoktu, bunu anlamış olacaktı ki, yeniden hareketlendi. Bu kez telaşla, neredeyse koşarak iki kanatlı pencereye yaklaştı.

Gergin bir şekilde maskeli figürün pencereyi açmak için uğraşmasını izledi. Birden ayın üstünü örten bulutlar ortalığı zifiri karanlığa büründürdü. Görebildiği sadece belli belirsiz bir gölgeydi. Aslında görmekten çok hissediyordu.

Gözleri karanlığa alışınca figürün halen pencereyi açmak için mücadele ettiğini fark etti. Sonunda pencereyi açmayı başardı ve pervaza sıçradı, ardından tereddütle durakladı ve sonra da ortadan kayboldu.

Ancak onun içeriye girip kaybolduğunu gördükten sonra harekete geçti. Yine gece kadar sessizce ilerlemeye başladı. Eğilip pencereden baktı. İçeriden olgun bir ışık geliyordu. Muhtemelen bir el fenerinin ışığıydı bu ve odalar arasında dolaşıyor, ara ara kayboluyordu.

Çabucak, beceriyle pervaza tırmandı ve kendini içeriye bıraktı.

El fenerinin ışığını takip etti, birkaç odayı geçti ve sonunda geniş bir odaya geldi. Durakladı ve ışığın ne tarafa geçeceğini görmeyi bekledi. Işığın bir anlık aydınlatması üzerine bir

köşede üstüne bir Afgan örtülmüş bir kanepe, bir piyano ve karşı duvardaki kitap rafları gözüne çarptı. Diğer duvarda Western tablolar asılmıştı. Bir duvardaysa bir tüfek, ok ve yay bulunuyordu.

Sol köşede yükseltilmiş kaideye benzer bir bölüm vardı ve salondan oymalı demir parmaklıkla ayrılmıştı.

Maskeli figür de burada duraklamıştı.

El fenerinin ışığı bir dolabı aydınlattı. Ardından aceleyle hareket eden elleri hızla çekmeceleri çekmeye başladı. Gözlerini kısarak bir an onun hareketlerini izledi. Sonra bir panter sessizliğinde yaklaşmaya başladı.

Çekmecelerden biri birden çarpıldı. Hızla. Maskeli figür el fenerini çevresinde gezdirdi.

Kanepenin ardına gizlenip kâğıt hisırtılarını tekrar işitmeyi bekledi.

Şimdi... İşte şimdi tam zamanıydı.

Odanın karşı tarafına rüzgâr gibi gitti, duvardaki oku aldı, afallayan maskelinin boynuna kolunu doladı.

“Sen de kimsin?” diye kükredi, sırtına oku dayayarak. “Ve ne istiyorsun?”

Maskelinin bütün bedeninin kasıldığını, neredeyse donduğunu hissetti.

“Ben...” Titrek fısıltıyı işitince, kolunu gevşetti. Maskelinin zayıflığını fark etmişti.

“Şimdi... Neler olduğuna bir bakalım,” diye mırıldandı ve kurbanını serbest bırakıp güvenle masaya doğru ilerledi.

Ancak maskeliyi fazlasıyla küçümsemiş olmalıydı. Birden korkulukların üstünden atladığı gibi hole koştu ve evin karanlığında kayboldu.

“Kahretsin,” diye bağırdı maskelinin arkasından koşarken. Odalara baktı. Ses dinleyecek zamanı yoktu. Son anda küçük odanın pencere pervazında onu gördü.

“Dur orada!”

Bu kez onu elinden kaçırmaya niyeti yoktu. Olanca gücüyle pencereye koştu ve maskelinin dışarıya atlamasına izin vermedi. Kazağına yapıştı ama dikiş sökülme ve yırtılma seslerinin ardından kazağın bir parçası elinde kaldı.

Maskeli, onun elinden kurtulmak için çılgınca mücadele ediyordu. Ancak yeniden pencereye hamle yapmayı göze alamamış olmalı ki, kapıya yöneldi.

O da peşinden koştu, maskelinin bilmediği bir şeyin farkında olmanın avantajıyla koşuyordu. Başka çıkış yolu yoktu.

Peş peşe oturma odasına girdiler oradan da balkona götüren merdivenleri tırmandılar. Ardından da önüne çıkan ilk odaya daldı. Artık maskelinin ne yapacağını bilmezcesine, çaresizlikle hareket ettiğini biliyordu. Son saniyeye kadar aptalca bir kurtulma umuduyla çabalayacaktı.

Ancak maskeliden daha hızlıydı. Birden üstüne atladı ve birlikte yatağa yuvarlandılar. Kolları ve bacaklarıyla onu üstünden uzaklaştırmaya çalışıyordu ama buna izin vermedi. Onu altında hareket edemeyecek hale gelinceye dek tuttu. Yalnız kafası bir şeye takılmıştı. Az önce onunla mücadele ederken elinin altında yumuşak bir dolgunluk hissetmemiş miydi? Neydi o? Yoksa... Emin olmak zorundaydı. Bir eliyle yeniden yokladı. Tanrım!

Yanılmamıştı.

Bu bir kadın göğsüydü.

"Hayır! Lütfen!" Maskelinin çığlığı oldukça kadıncaydı. Panik halindeydi. Hayır, dehşet içindeydi. Onun kalp atışlarını hissedebiliyordu, nefes almak için mücadele ederken nasıl zorlandığının farkındaydı.

İki elini birden yakalayıp bileklerini birbirine kenetledi. "Pekâlâ," dedi yavaşça. "Tekrar soruyorum. Kimsin ve burada ne arıyorsun?"

Birdenbire ay ışığı odayı doldurdu. Anlaşılan bulutlar kaybolmuştu.

Artık onu rahatlıkla görebiliyordu. Onun da kendisini görebildiğinden emindi.

Yüzünü örten siyah kayak maskesine uzandı ve çekip çıkardı. İlk ay ışığının altında yepyeni bir madeni bozuk para gibi parlayan gür bakır tonlarındaki saçlar gözünü aldı. Ardından da yüzü açıkta kaldı.

Sık kirpiklerin çevrelediği iri yeşil gözler korku içinde ona bakıyordu. Kadının yüzünü dikkatle inceledi. Çıkık elmacık kemikleri, yay gibi kaşlar, küçük düz bir burun, dolgun dudaklar...

Halen altındaydı ve göğsü bir körük misali inip kalkıyordu. Üstünden kalkıp yana oturdu ama bileklerini bırakmadı. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirmişti.

Korkuyla kendisine bakan yeşil gözleri tanıyordu. Tıpkı uzun bakır rengi saçları tanıdığı gibi.

Onun korkuluklardan nasıl öyle beceriyle atlayabildiğini şimdi anlamıştı. Bir dansçı çevikliğiyle hareket etmişti.

Dansçıydı.

Onu daha önce kollarının arasına almıştı. Bir rüya gibiydi. Onu kollarına almış ve uzun merdivenlerden çıkmaya başlamışlardı.

Ancak çıkarlarken onun gözlerindeki nefret pırıltılarını fark etmişti. O an kollarında olmaya güçlkle tahammül ettiğini fark etmişti...

Onu kamera önünde ve arkasında izlemişti.

Ve onun dans edişini görmüştü.

"Ah, Bayan Keller. Sizi görmek ne hoş – gerçi oldukça garip. Benimle bir kadeh şarap içmek için bile isteksizsiniz ama işe bakın ki burada karşılaştık. Hem de kendi yatağında. Ne dersiniz Bayan Keller, bu nedenle onur mu duymalıyım? Size ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Hayır, onur falan duymuyorum." Birden yeniden onun üstüne uzandı. Ellerini başı-

nın iki yanına bastırdı. Gözlerinde insanın kanını donduracak kadar soğuk bir ifade vardı.

“Cevap ver Bryn,” diye tısladı dişlerinin arasından. “Niçin buraya girdin? Ne arıyordun? Dün akşam bulamayıp bugün gelmeni gerektiren şey nedir?”

“Dün akşam mı?” Bryn’ın sesi fısıltı halindeydi ama ne denli korktuğunu ele veriyordu.

“Oh, kes şunu!” diye çıkıştı sertçe. “Evet, dün akşam. İnan bana tatlım, evimde her şeyin yerini ve hangi düzende olduğunu gayet iyi bilirim. Karıştırıldığını anlamamak için kör olmam gerekirdi.”

“Ama ben yapmadım...”

“Şşshhh!”

Birden durakladı. Kimiltısız kaldı.

Bryn da duymuştu.

Birisi vardı... Oturma odasında... Yataktan kalkmaya davrandıysa da yeniden durdu. Merdivenlerden bir çıtırtı gelmişti.

Sessizce yana kaydı ve pikeyi üstüne çekti. “Kazağını çıkar,” diye fısıldadı Bryn’a.

“Hayır!”

“Ne diyorsam onu yap! Ve çabuk ol!” diye otoriter bir tonda fısıldadı. Ardından pikeyi ikisinin üstüne çekti. “Kahretsin! Hiç kimse üstünde kazakla yatağa girdiğine inanmaz. Bu işi başıma açan sensin. Senin kurallarınla oynamaya çalışıyorum. Az önce seviştığımız izlenimi uyandırmak zorundayız. Dediğimi yap!”

Bryn tereddüt etti. Ancak o ne yapacağına henüz karar vermeden uzun parmaklar, kazağını tuttuğu gibi başının üstünden geçiriverdi.

Bryn onun geri kalanları da çıkarmasından korkarak hemen pikenin altına kaydı. Yüreği deli gibi çarpıyordu.

“Sutyeni de!” diye çıkıştı. “Neyin var senin? Daha önce hiç sevişmedin mi?”

Onuru kırılmış, hem utanmış hem de öfkelenmişti. Bütün bedeni tir tir titriyordu. Ancak bir yandan da onun ne yaptığını bildiğini düşünüyordu. Parmakları sırtına dokunduğunda elini itti ve kendi işini kendi yaptı. Sutyenini çıkardı.

Ancak onun kollarının, kendisini sardığını hissettiğinde adeta kanı dondu. Sanki olabilecek en doğal hareketi yapıyormuş gibi sarılmış, üstelik Bryn'ı iyice kendisine çekmişti. Bryn onun uzun bacaklarını bacaklarının etrafında, nefesini boynunda hissediyordu.

Dışarıdan bakan biri az önce seviştiklerinden hiçbir şekilde kuşku duymazdı. Şimdi de tıpkı âşıkların o en özel dakikalardan sonra yaptıkları gibi uyuyorlardı...

Ancak Bryn, onun uyumakla en küçük bir ilgisinin olmadığını farkındaydı. Onun bedeninden yayılan canlılığın, enerjinin farkındaydı. En küçük sese duyarlı, en ufak bir harekette panter gibi atlamaya hazır ve tetikteydi.

Bryn ise deli gibi korkuyordu. Yaklaşan ayak sesleri kendini ne büyük bir tehlikeye attığını düşünmesine yol açıyor, kalbi çılgınca çarparken, dehşet içinde, nefes nefese olabileceklerini hayal bile etmeye korkuyordu. Ayak sesleri merdivenleri yavaşça çıkıyordu.

Bryn'ın hissettiği şey sadece korku da değildi. Benliğini derinden etkileyen bir şey daha vardı. Bütün varlığıyla kendisine sarılan adamın farkındaydı. Kendisini bedenine bastıran adamın ılık bedeninin farkındaydı. Birden kendini kırılgan ve korunmaya muhtaç bir yaratık gibi hissetti. Bir kadının yalnızca bedenine değil ruhuna da sahip olabilecek bir erkekti. Bryn tüm varlığıyla ona ait olabilirdi. Karşılığındaysa zaman kadar eski, dağlar kadar güçlü bir şey verebilirdi. Gücünü, kuvvetini, korumasını...

Tabii onu isteyecek olursa.

Ancak ondan korkuyordu. Başından beri korkuyordu. En küçük bir zayıflık belirtisi gösterdiği takdirde...

Ayak sesleri iyice yaklaşmıştı. Kendisini saran kollar daha da daraldı. Parmakları göğsünün üstüne yerleşti. Birden bedenini bir sıcaklığın sarmaladığını hissetti.

“Gözlerini kapat!”

Zifiri karanlıkta gözlerinin açık olduğunu nereden anlamıştı? Onun da gözlerinin açık olduğundan emindi ama yarı kapalı tuttuğu gözlerindeki pırıltı karanlıkta fark edilmezdi.

Ayak sesleri açık kapının önünde durakladı. Bryn nefesini tuttu. İzlendiğini bilmek ama buna karşı savunmasız olmak, gözünü bile açamamak korkunç bir işkenceydi.

Bir çıtırtı... Tahta döşeme daha fazla dayanamamış olmalıydı. Yabancı, artık ev sakinlerinin nerede olduğunu görmekten dolayı hoşnut geriye döndü ve merdivenlerden inmeye başladı.

Bryn’in yanındaki adam birden yataktan fırladı ve onun peşinden merdivenlere yöneldi. “Kimsin sen? Evimde ne arıyorsun?”

Yabancınnın yanıtı geceyi yırtan ve karanlığın içinde güneş kadar sarı ve kan kırmızısı yansımalar yapan bir silah sesi oldu.

Kurşunun kulağının dibinden vızıldayarak geçtiğini hissedip kapı pervazının ardına geçti.

Yabancıysa merdivenleri bir çırpıda inip kapıya yöneldi.

Peşinden koşmaya çalıştıysa da ikinci bir silah sesi olduğu yerde kalmasına neden oldu. Ardından bir iki el silah sesi daha işitildi ve yabancı, gecenin karanlığında kayboldu.

Onun peşinden koştu ama boşunaydı. Bir arabanın motor sesini işittiğinde hiç şansı olmadığını anlamıştı. Gerçekten de dışarıya çıktığında arabanın uzaklaşan park lambalarından başka bir şey göremedi.

Çaresiz içeriye girdi ve hızla üst kata çıktı.

Bryn yatakta oturmuş, pikeyi göğsünün üstüne kadar çekmişti. Uzun saçları mermer gibi beyazlamış yüzünün çevresi-

ne giünbatımını çağrıştıran bir tonda dökülmüş, korku içinde kımıltısız duruyordu. Onu büyülemiş olan iri yeşil ve hafifçe çekik gözleri daha da açılmış, zarif görüntüsüne ayrı bir çekicilik katmıştı.

Gözlerinin derinliklerine tarifi imkânsız bir korku ifadesi yerleşmişti.

Odaya girip kapıyı kapatırken dudaklarında acı bir gülümseme belirdi.

O içeriye girer girmez Bryn elinde olmadan sıçradı, o zaman gülümsemesi daha da genişledi.

Bryn zangır zangır titriyordu. Elbette bu denli korkması yersiz değildi. Adamdan korkmak için her türlü nedeni vardı. Adamın da ona kızmak için her türlü nedeni vardı. Tanrı aşkına! Onun evine girmişti, bir hırsız gibi. Eşyalarını karıştırmış ve bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de peşinden bir yabancıyı sürüklemiş ve evini bir savaş alanına çevirmiş, duvarlarını kevgire döndürmüştü.

“Pekâlâ Bryn. Aç bakalım ağzını. Neler oluyor?”

Gergin bir ifadeyle üst dudağını ıslattı. Gözleriyle yere atılmış olan kazağını buldu. Bedenini örten pikeyi göğsüne daha sıkı bastırarak eğildi ama kazağını alamadı. Çünkü adam çoktan yatağın kenarına oturmuş ve bir ayağını kazağın üstüne bastırmıştı.

“Sana hiçbir şans tanımıyorum Bryn. Ne denli savunmasız olursan o kadar iyidir. Bunun için yarı çıplak olman gerekiyorsa, öyle olsun...”

Bryn kendini umutsuzlukla geriye attı, dudaklarını ısırırken, keşke onu düşmanı olarak seçmeseydi diye düşündü. Onun karşısında ne kadar da zayıftı.

“Bryn!” Sesi bir ıslık gibi çıkmıştı.

“Ben... Sana söyleyemem.”

“Söylesen iyi edersin. Yoksa polisi arayacağım.”

“Hayır! Oh, lütfen. Lee! Lütfen, yapma...”

"Peki, öyleyse dün akşam niçin evime girildiğini söyle... Ve ondan önceki akşam. Evime giren adam niçin ateş etti ve senin burada ne işin var?"

"Peki, tamam! Anlatacağım ama lütfen, yemin et bana. Polisi karıştırmayacaksın!" Yemyeşil gözlerinin zeki, masum, baştan çıkarıcı, gururlu ve bazen küstah bakmak gibi özellikleri vardı ama daha önce hiç yalvaran bir ifadeyle bakmamıştı. Gözyaşlarını kontrol etmek için büyük bir çaba harcıyordu. Titreyen dudaklarını ıslattı. "Bak Lee, özellikle sana karşı makul davranmadığımı biliyorum ama benim bazı nedenlerim vardı. Yasal ve kişisel nedenler. Böyle davranmaya hakkım olmadığını yeni anladım. Bana yardım et lütfen. Lütfen Lee! Bana bu işe polisi karıştırmayacağına dair söz ver. Bu konuyla ilgili olan insanlar... Onlar Jack'i aldılar!"

Lee'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Pekâlâ, Bryn," dedi yavaşça. "Polisi aramayacağım... Henüz... Söz veriyorum."

"Resimler yüzünden," diye ağzından baklayı çıkardı Bryn gözlerini bir anlığına kapattıktan sonra.

"Resimler mi?" diye tekrarladı Lee kaşlarını çatarak. "Geçen Perşembe günü çektiğin resimler mi?"

"Evet."

Lee eğilip yatağın yanındaki abajuru açtı sonra ayağa kalktı ve yüzünde dalgın bir ifadeyle şifonyere gidip üst çekmece-sini çekip karıştırmaya koyuldu. Ardından uzun kollu çizgili bir gömlek buldu ve dönüp Bryn'a attı. "Giy şunu. Ben aşağıya gidip kahve yapacağım. Beş dakika sonra aşağıda ol ve bana bütün hikâyeyi anlat. Hiçbir şey saklamadan. Seni uyarıyorum Bryn."

Lee odadan çıktıktan sonra Bryn çaresizlikle gözlerini yumdu. Bütün bunlar ne diye onun başına gelmişti? Keşke objektifini başka bir yere çevirseydi...

Öyle olsa şimdi Jack halen evde olurdu.

Bryn da tanıştığı günden beri düşmanca bir tutum takınmış olduğu bir adamın insafına sığınmak zorunda kalmazdı.

Yanlış değerlendirdiği, ön yargılı davrandığı ve anlaşılan fazlasıyla hafife aldığı bir adamın insafına kalmıştı. Bunların olduğuna inanamıyordu. Lee denen adamın bir fısıltısı bile duyularını harekete geçiriyor, en ufak bir fiziksel teması tir tir titremesine yol açıyordu.

Şu an onun yatağında yatıyordu. Az önceyse kucak kucağaydılar. Tıpkı iki sevgili gibi.

İsteksizce pikeyi üstünden atıp ayağa kalktı ve çizgili gömleği sırtına geçirip düğmelerini ilikledi.

Lee'yi az çok tanımıştı. Öyle boş tehditler savuran biri değildi. Yerine getirilmeyeceğini düşündüğü emirler de vermiyordu. Beş dakika içinde mutfağa gitmeyecek olursa, bir panter gibi yukarıya gelip kendisini aşağıya indireceğinden emindi. Başka seçeneği yoktu.

Bryn kararlılıkla başını salladı. Onun bir daha kendine dokunmasına izin vermemeliydi. Belki de anlatmaktan başka çaresinin kalmaması en iyisiydi. Bundan dolayı rahatlaması gerekirdi. Anlatıp kurtulmak... Evet, en doğrusu buydu.

En başında bunu yapsaydı, işler bu denli sarpa sarmazdı.

Bu kadar korkunç boyutlara ulaşmazdı.

O tehlikeli adamlar peşine düşmezdi ama...

Ama hayatında tanıdığı en tehlikeli adam oydu.

Bryn güç kazanmak istercesine derin bir nefes aldı. Aşağıya inip her şeyi ona anlatmak zorundaydı. En başından itibaren.

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~



“AHHH!”

Canhıraş çığlığı işiten Bryn Keller elindeki ekonomi gazetesini bıraktığı gibi oturduğu koltuktan fırladı ve heyecanla kapıya koştu.

Bir buçuk yıllık çocuk yetiştirme geçmişine karşın halen hangi çığlığın oyun, hangisinin acı dolu bir haykırış olduğunu ayırt edemiyordu.

Allahtan bu sonuncusu oyun gibi görünüyordu.

Son çığlığın sahibi yeğenlerinin en büyüğü olan yedi yaşındaki Brian'dı. Bryn'in kaygı dolu bakışlarına şaşırılmış görünüyordu.

“Oyun oynuyorduk, Bryn Hala.” Göğsünü gururla şişirdi ve plastik bir kılıcı savurdu. “Ben Gringold’um. Suların ve ışığın tanrısıyım! Karanlıklar kralıyla savaşıyorum.”

“Ben de Muhteşem Tor’um,” diye bağırdı Keith heyecanla. O da altı yaşındaydı ve üçlünün ortancasıydı. Sadece iki kılıçları vardı ve ikincisi de ondaydı.

“Oh!” Bryn kaşlarını kaldırdı ve gülmemeye çalıştı. Kimin Karanlıklar Kralı olduğunu sormasına gerek yoktu. Bakışları küçük Jack’e kaydı. Dört yaşındaki Jack üçlünün en küçüğü olduğu için her zaman kötü adam olarak seçilirdi. Oğlanlar kartonlardan kendilerine kalkanlar yapmışlardı, zavallı Jack’in kılıcı bile yoktu. Elini yine de kılıcı varmış gibi yumruk yapmıştı.

Jack halasına mutlulukla gülümsedi.

“Demek Karanlıklar Kralı öyle mi? Ben de Aydınlıklar Büyücüsüyüm,” dedi bütün ciddiyetiyle. “Ve sizi almaya geldim.”

Oğlanlar heyecanla bağııştılar ve dört bir yana kaçıştılar. Bryn onları yakalamak için küçük avluda peşlerinden koşarken zaman zaman minik popolarına hafifçe dokunuyordu. O zaman oğlanlar heyecanlı çığlıklar atıyorlardı. Sonunda üçü birlikte Bryn’in bacaklarına yapıştılar.

“Merhamet dilen Aydınlıklar Büyücüsü!” diye yalvardı Brian.

“Asla!” diye bağırdı Bryn gözlerini kısarak. Tam o sırada mutfaktan telefonun sesini işitti.

“Yalvar bakalım!” diye bağırdı Keith.

“Durun küçük canavarlar, daha sonra merhamet dilenirim. Söz veriyorum. Ama şimdi büyücünüzün telefona cevap vermesi gerekiyor.”

“Ama Bryn Hala!”

Oğlanlar söylenseler de Bryn’ı serbest bıraktılar. Bryn onlara öpücük yolladı ve mutfığa koştu.

“Bryn.”

“Barbara.”

“Evet, elbette Barbara. Ne yapıyordun sen? Umarım sporundan falan alıkoymadım seni. Nefes nefese kalmışsın. Yoksa yaptığın her neyse araya mı girdim? Biliyor musun bu hoşuma giderdi. Yani yarım bırakmana sebep olduğum için kendimden nefret edeceğim bir şey yapsan...”

Bryn yüzünü buruşturdu. Barbara, arkadaşının nişanlısından ayrıldığından beri erkeklerden uzak kalmasını hiç anlayamıyordu. Özellikle de ayrılan taraf Bryn olduğu halde böylesine erkeklerden elini eteğini çekmesi ona hiç de normal gelmiyordu.

“Hayır, hiçbir şeye engel olmadın. Sadece iyilerle kötülerin savaşına katılmıştım. Ne oldu, niçin aradın?”

“Senin için bir haberim var.”

“İşle mi ilgili? Oh, harika! İşe dönmeyi dört gözle bekliyorum. Cathy’nin bileği düzeldi ve dün akşam gösteriye döndü. Maddi bakımdan sıkışmıştım. Ne var elinde, dans gösterisi mi, çekimler mi?”

Barbara canlı bir kahkaha attı. “Biliyor musun, gerçekten çok şanslı bir menajerim ben. Hem dansçısın hem de fotoğrafçı. Bu da bana sana iş bulmak için geniş bir yelpaze sunuyor.”

“Hiç sanmıyorum,” diye yanıt verdi Bryn. “Neonları şimdiden görür gibiyim: Her tarakta bezi var ama hiç birinde yeterli değil.”

“Hey, kendini hafife alma Bryn. Her iki konuda da oldukça iyisin.”

Bryn sesini çıkarmadı. İyi bir dansçı ve iyi bir fotoğrafçıydı. Ancak hayat ona iyi olmanın başarı getirmediğini öğretmişti. İyi olmak, şayet şanslıysan yoluna devam edebileceğin anlamına geliyordu.

Birden güldü. “Belki de yıllar önce iki kariyerden birine karar vermem gerekirdi.”

“Belki ama artık bu şekilde düşünmenin sana faydası yok tatlım. Çünkü sana iki ayrı iş buldum. “Biri dansla diğeri fotoğraf çekimleriyle ilgili.”

“Oh harika,” dedi Bryn coşkuyla. “Kimler için çalışacağım?”

“Aynı kişi için.”

“Öyle mi,” diye sordu Bryn şaşkınlıkla. “Bu çok garip. Kimmiş bu?”

“Lee Condor.”

“Şu yerli Amerikan Rock yıldızı mı?”

“Evet tatlım. Ama melez desek daha iyi olur çünkü o kendisini böyle tanımlıyor. Blackfoot köklerini asla inkâr etmiyor ama çok fazla da ön plana çıkarmıyor. İki yılını Julliard’da geçirmiş, annesi de orada öğretmenlik yapıyormuş. Ardından Royal Conservatory’de iki yıl okumuş. Kendini müzisyen olarak tanımlamakta haklı.”

“Bilmiyorum Barbara. Sanki biraz tedirgin oldum. Bu tür adamlar beni huzursuz eder.”

“Ne tür adamlar?”

“Ne bileyim? Mor saçlı ve seksi görünmek için elinden geleni yapan ve sahnenin her yanında zıplayan adamlardan hoşlanmam.”

“Tatlım, saçları mor falan değil. Simsiyah. Seksi görünmek için herhangi bir çabası da yok. Beş yıl evli kaldı ve evliliği süresince *National Enquirer* bile ilişkisini didikleyemedi. Şimdiyse bir dul ve ayrıca bunları sana niçin anlattığımı bile bilmiyorum. Adamla sadece çalışacaksın, âşık olmak zorunda değilsin.”

“Yine de...”

Barbara bıkkın bir ifadeyle söylendi. “Birdenbire sana ne oldu? Bugüne dek düzinelerce erkekle çalıştın. Hepsi de birbirinden farklıydı. Hiç tanımadığın bir adam için çalışmaktan niye korkuyorsun?”

“Korkmuyorum,” diye cevap verdi Bryn hemen ama kendine bile itiraf etmek istemese de korkuyordu işte. Nasıl korkmasını ki? Adını duyar duymaz ürpermiş, kalbi ağzına gelmişti. Onu tanıyordu. Tıpkı Beatles’ı, Rolling Stones’u, Bono’yu tanıdığı gibi tanıyordu hem de. Gerçi hissettiği şeye sadece korku denemezdi, tuhaf bir duyguydu, sanki tekinsiz, uğursuz bir şey.

Saçmaladığının, kendini komik duruma düşürdüğünün farkındaydı. Ancak aynı zamanda bu duygunun nereden kaynaklandığını da biliyordu.

Onun yapmış olduğu bir video klibinden.

Çocuklar bir akşam Dickens’ın klasiklerini izliyorlardı. Film sona erdiğinde bir klip başladı.

Lee Condor’un klibi.

Öyle gitarlarından duman falan çıkan bir grubun klibi değildi. Saçma sapan aletler de yoktu. Condor’un ya da grubun diğer elemanlarının bireysel enstrümanları da verilmiyordu. Konulu bir klipti; çok sevilen bir aşk şarkısını fantastik konulu bir klibe çevirmişlerdi. Sahneler bir film karesi kadar kusursuzdu ve geri planında bir şatonun gösterildiği bir savaşta kız çok geç kurtarılıyor ve sevgilisinin kollarında ölüyordu.

Bryn dört dakika boyunca yerinden kıınılamadan klibi seyretilmişti.

Klibin sonunda şövalyenin yakın plandan yüzü verilmişti. Altın pırıltılar yansıyan gözlerindeki tehlike yüklü anlam Bryn’in aklından uzun zaman çıkmamıştı.

O gözleri halen hatırlıyordu ve rahatsızlık duyuyordu.

“Korkmuyorum Barbara,” diyerek tekrar etti Bryn, bu kez daha ikna edici bir ses tonuyla. “Sadece şunu anlayamadım. Lee Condor klip çekmek için ne diye buraya gelsin ki? Hollywood dururken...”

“Hey, son klip için İskoçya’ya gitti oradan da buraya geldi. Hem Hollywood’da yaşamıyor ki. Bir evi Ft. Lauderdale’de, diğer eviyse burada.”

“Burada mı?”

“Evet, yıllardır buralı. Fakat özel hayatına oldukça düşkündür. Bu nedenle de burada yaşadığını ve nasıl bir hayat sürdürdüğünü pek az insan bilir.”

“Sense epeyce bilgi sahibisin,” diye dalga geçti Bryn.

“İstedğim kadar değil,” diye hayıflandı Barbara. “Keşke daha fazlasını bilseydim.”

“Demek hard-rock tarzı tipleri beğeniyorsun,” dedi Bryn gülmemek için çaba sarf ederek.

Barbara tereddüt etti. “Tuhaf bir adam Bryn. Fazla sessiz ve sakin bir tip. Fakat onun yanındayken, etrafında olan biten her şeyin farkında olduğuna dair bir duyguya kapılıyorsun. Sanki olayları çoğu insandan daha fazla algılıyor. Ona yakışıklı demek yetersiz kalıyor. İnsanı öylesine etkiliyor ki... Daha önce onun kadar erkeksi birine hiç rastlamamıştım.”

Bryn güldü ama gülme sesi kendi kulaklarına bile yabancı gelmişti.

Daha önce bu tür bir adamla tanışmıştı. Hatta onu fazlasıyla yakından tanımıştı. Belki de bu yüzden Lee Condor’dan huzursuz olmuştu. Bakışları, havası, fazlasıyla Joe’yu hatırlattığı için.

Bu tür adamların adeta başlarının üstünde yaklaşılması için ikaz eden neon ışıkları vardı. Sanki o ikazlarda: Kadınlar, dikkatli olun! Bu adam sizi yıldızlara götürebilir ama hemen ardından cehenneme de yollayabilir, yazıyordu.

Ancak bir kadın böyle bir erkekle hayatında sadece bir kez tanışmıştı, ikincisi olmazdı.

Bryn rahatsız edici düşünceleri kafasından uzaklaştırmak isterken başını iki yana salladı. Neler düşünüyordu böyle? Bu onun işi değil miydi?

“Pekâlâ. Klip çekiyor ve dansçılara ihtiyacı var. Peki, fotoğrafçılık bunun neresinde?”

“Vic ve Allen için çektiğin fotoğrafları gördü. Uzun süre inceledi ve fotoğrafçının kim olduğunu sordu. İsmi vermek için hiç zaman kaybetmedim tabii.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Bryn.

Barbara mutlulukla güldü. “Bir menajer ne işe yarar? Ama dinle. Çok acelem var. Yirmi dansçı daha bulmak zorundayım. Oh, Tanrım! Bu adama tapıyorum. Komisyonumu düşünsene! Şimdi bir müzik koyup kendim dans edeceğim. Oh Bryn! Bu büyük bir fırsat!”

Bu kez Bryn da güldü. Barbara’yla ikisi birbirlerine benziyorlardı. Barbara gündüzleri menajerlik yapıyor, geceleriye yeni bir kumarhanenin gece kulübünde dansçı olarak çalışıyordu. Bryn’a da kendi kulübünde kolaylıkla iş bulurdu ama Bryn bunu istemiyordu. Çocuk yetiştiren bir kadın için bu tür bir iş fazlasıyla riskli buluyordu.

“Haklısın, kulağa harika geliyor Barb. Senin adına çok sevindim.”

“Kendin için de sevinmelisin tatlım. O çok istediğin yeni eve bir adım daha yaklaşıyorsun.”

Bryn dudağını ısırırdı. Maalesef para, yaşamın acı bir gerçeği. İnsanın onsuz istediklerini gerçekleştirme çok zordu.

Ağabeyi Jeff’in ölümünden önce hep yaşamını sürdürmek için her şeyinin olduğunu hissederdi. Sevdiği işi yapabilir, sevmediklerini geri çevirirdi.

Keşke Jeff hayatta olsaydı! Yeğenlerine bakmak zorunda kaldığı için değil – onlara tapıyordu ve onlar için canını dişine takardı – Jeff’i özlediği için. Onu deli gibi sevdiği için. O sağken hayat ne kadar da normal, basit ve kolaydı. Bryn içini çekti. Kendine acıtmaktan vazgeçmeli gerçeği kabullenmeliydi. Jeff artık yoktu.

Jeff herhangi bir yaşam sigortası bırakmadan gitmişti. Büyüyen çocuklarınsa birçok şeye ihtiyacı vardı. Karınlarının doyurulması, giysi alınması ve doktora götürülmeleri gerekiyordu. Ayrıca Bryn çalışmak zorunda olduğu akşamlarda onların yanına bir bakıcı bulmak zorunda kalıyordu. Keith ve Brian okula gidiyorlardı ama Jack'in bakımı daha pahalıya patlıyordu. Bryn geçenlerde arabasını satıp küçük bir Ford almak zorunda kalmıştı. İki odalı küçük dairesi de dördüne fazlasıyla küçük geliyordu.

"Orada mısın Bryn?"

"Evet Barb."

"Salı günü saat tam onda eski Fulton'da ol. Seni uyarıyorum. Adam saat konusunda çok hassas."

"Fulton'da mı?" Bryn artık bir viraneye dönüşmüş olan evin ismini işitince çok şaşırılmıştı. On dokuzuncu yüzyılda yapılmış olan evi, bildiği kadarıyla yıllardır kimse kullanmıyordu ve birbirlerinden cesaret alıp içeriye girmeyi deneyen öğrenciler dışında tamamen terk edilmişti. Bryn halk arasında evin hayaletli olduğuna dair söylentiler çıktığını bile işitmişti.

"Sen orayı bir de şimdi gör," dedi Barbara gülerek. "Neyse, bütün ekipmanlarını al ve tam onda orada ol."

"Tamam," diye söz verdi Bryn. "Oh Barb, bu arada kaç günlük bir çalışma olduğunu bilmem gerek."

"Muhtemelen üç dört haftalık bir çekim olacak. Bu arada bir ya da iki gün fotoğraf çekimlerine ayrılacak. Sana programdan tam olarak emin olduğumda bildiririm."

"Tekrar teşekkür ederim Barb."

"Ahhh!"

Dışarıdan canhıraş bir çığlık daha gelmişti.

"Kapatmam lazım Barb. Ufaklıklar ortalığı yıkıyorlar."

"Hepsini benim için öp lütfen."

"Öperim."

Bryn telefonu kapattığı gibi dışarıya koştu ve kaygıyla küçük suratları inceledi.

Jack hüngür hüngür ağlıyordu. Bryn'ı görür görmez ona doğru koştu ve yüzünü onun kucığına sakladı.

"Ne oldu?" diye sordu Bryn diğer ikisine.

"Galiba onu böcek soktu," dedi Brian endişe dolu bir ifadeyle ve gelip kardeşinin sarı buklelerini okşadı. "Jack..."

Jack hâlâ ağlıyordu. Bryn onu kucığına aldı. "Hadi Jack. Bana ne olduğunu söylemezsen sana nasıl yardım edebilirim tatlım?"

Jack pembeleşmiş, şiş parmağını halasına doğru kaldırdı. Yeşil gözleri dolu doluydu. "Böcek," dedi titreyerek. "Çok kötü bir böcekti. Çok acıyor Bryn Hala."

Bryn hemen eve koştu. Jack'i yere bırakmadan bir kâseye su ve buz koydu. "Parmağını suya batır Jack, daha iyi hissedeceksin. İnan bana."

Jack hemen söyleneni yaparken derin bir nefes aldı. O sırada diğer çocuklar da yanlarına gelmişler ve korku dolu gözlerle Jack'e bakıyorlardı.

"O kadar da kötü bir şey değil çocuklar, gerçekten," dedi Bryn. "Bence minnacık bir balarısıydı."

Brian dudaklarını sımsıkı büzdü. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Ne oldu Brian?" diye sordu Bryn kaşlarını çatarak.

"O... O..."

"Ne olmuş ona, Brian?"

Brian kardeşinin arkasına geçti ve halasının kulağına fısıldadı. "O ölecek mi, Bryn Hala?"

"Hayır!" Bryn elinde olmadan çığlık atmıştı. "Elbette hayır!" Hemen çocuklara arkasını dönüp buzdolabından bir şey almış gibi yaptı. Bu arada üzüntüyle düşünüyordu. Brian'ın böyle bir soru sorması gerçekten de tuhaftı. Çocukların üçü de son bir buçuk yılı son derece normal davranışlar göstererek

geçirmişlerdi. Bryn'ı öylesine çabuk kabullenmişler ve o kadar kolaylıkla güvenmiş ve sevmişlerdi ki.

Gerçi belki de o kadar da tuhaf değildi. Sue, Jack henüz bir yaşındayken zatürreden ölmüştü. İki yıl sonra da Jeff trafik kazasında ölmüştü. Çocuklar olanları atlatmış gibi görünseler de muhakkak çok etkilenmiş olmalıydılar.

Bazen Bryn'a sıkı sıkı sarılmaları, onun da gidecek olmasından korkmaları çok normal bir tepkiydi.

Bir paket hot dog çıkardı ve gülümseyerek çocuklara döndü. "Hey, o suratlarınızın hali de nedir böyle? Jack, sen elini suyun içinde tut tatlım."

"Çok soğuk!"

"Peki, bir dakikalığına dışarı çıkar ama sonra tekrar sokman gerekiyor. Keith, Brian, siz gidip düşününüz alın. Sonra hot doglarımızı yiyip film seyredeceğiz. Sonra da yatarız. Yarın okul var." Bryn bunları söyledikten sonra kendi kendine, "Ben de yarın yeni tayt almalıyım," diye söylendi. Elindekiler öylesine yıpranmıştı ki.

Üç saat sonra oğlanların üçü de yıkanmış, hot doglarını yemiş ve seyrettikleri film de sona yaklaşmıştı.

Brian solunda, Keith sağında oturuyordu. Jack ise kucağındaydı.

Bryn birden gözlerinin önünde canlanan anılar yüzünden gözlerinin dolmasına engel olamamıştı. Çocuklar fark etmesin diye derin derin nefes aldı.

Onları çok seviyordu ve onlara öylesine bağlıydı ki. Onlar Jeff'in çocuklarıydı ve ne olursa olsun, ne denli uğraşması ve nelerden vazgeçmesi gerekirse gereksin, onları hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Jeff onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Anne ve babaları kayak yaparken çığ altında kalıp öldüğünde Bryn, sadece on altı yaşındaydı. Dayanabileceği bir tek

Jeff kalmıştı ve Jeff onun için mücadele etmişti. Uzak akrabalar ve mahkemelerle savaşmış ve Bryn'ı yanında tutmuştu.

Bryn'a anne ve babalarının öldüğünü, bunun doğal bir şey olduğunu kabul ettirmiş ve bu arada okula gitmiş, bir iş bulmuş ve ikisi için bir yuva meydana getirmişti. Ta ki Bryn koleje gidene dek. Jeff onu hiçbir zaman yüz üstü bırakmamıştı. Oysa Bryn'dan sadece üç yaş büyüktü. Fakat ne bir kız, ne sosyal bir olay, ne de bir iş... Hiçbir şey kardeşini ihmal etmesine sebep olmamıştı.

Jeff ile Sue evlendiklerinde bile Bryn kendisini üçüncü kişi gibi hissetmemiş, oğlanların her biri doğduğunda o da hastane kapısında beklemişti. Sue minik bir bebekle eve her geldiğinde yanında kalan ve ona destek olan Bryn'dı.

Hayır, hiçbir şeyin yeğenlerinin önüne geçmesine izin vermeyecekti, anne ve babalarının onlara verecekleri her şeyi vermek için elinden geleni yapacaktı.

Joe gibi bir erkeği ise hiçbir şekilde yeğenlerine tercih etmeyecekti. Bryn kendisini her zaman güvenli ve kendinden emin biri olarak değerlendirmişti ama Joe ile tanışmak onu serseme çevirmişti. Joe futbol sezonu bitince Tahoe'ye tatile gelmişti. Bryn'ı görür görmez peşine düşmüştü.

Başlangıçta onun ısrarı Bryn'ın hoşuna gitmişti. Kendisini öyle aman aman güzel bulmazdı ama ince bedeni ve hafif çekik iri yeşil gözlerinin karşı cins tarafından beğenildiğini bilirdi. Joe'nun, onunla çıkmak için verdiği mücadele hoşuna gitmişti.

Sonunda futbol ilahlarının da sevmeye ve sevilmeye ihtiyaç duyduklarını anlamıştı. Üstelik Joe ona âşık olmuş gibi görünüyordu.

Ancak Sue'nun ölümü ilişkilerinin kötüye gitmesine sebep olmuştu. Joe, Bryn'ın erkek kardeşi ve yeğenleriyle fazla zaman geçirmesine içerlemeye başlamıştı. Ardından da futbol sezonu açılmış ve Joe takımına dönmüştü. Aralık ayında

Bryn'ı aramış ve bir akşam izni olduğunu ve Tahoe'ye uçacağını söylemişti. Bryn ise o akşam Jeff'in evinde olmak üzere program yapmıştı. Jeff bir pilottu ve Bryn ona çocuklara bakacağına dair söz vermişti. Joe'ya, Jeff'in evine gelmesini söyledi ama onun dadılık yapmaya hiç niyeti yoktu. Bryn dil döktü, içinde bulunduğu durumu erkek arkadaşına anlatmaya çalıştı.

Fakat başarılı olamadı ve Joe telefonu yüzüne kapattı.

Ancak ertesi hafta Joe yeniden telefon etti ve hiçbir şey olmamış gibi konuştu. Böylelikle ilişkileri bir süre daha devam etti ama ardından Jeff'in ölümü geldi. Bryn haberi Joe ile seyahat ederken aldı.

Joe o dönemde Bryn'ı teselli ettiyse de, yeterince ilgili değildi. Bryn'la birlikte cenazeye gelmedi. Anne ve babalarını kaybetmiş olan üç küçük yetimi görmeyi bile teklif etmedi. Bryn, Jeff'in evinin taksitlerini ödeyemediği için çocukları kendi evine taşıdı.

Joe ilk kez Tahoe'ye geldiğinde Bryn her şeyi düzene koymuştu. Joe'nun otel odasında gece yarısına kadar kaldı. Çocukların başına bir bakıcı bırakmıştı. Geç saatte çocuklar uyanır korkusuyla doğruca eve koştu.

Ertesi sabah Joe'yla telefonda kavga ettiler. Aradan birkaç gün geçtikten sonra Joe yine hiç bir şey olmamış gibi telefon etti. O hafta sonu Bryn, Joe'yu büyük bir başarı kazandıkları maç sonrası televizyonda gördü. Yanında genç, güzel ve kızıl saçlı bir kadın vardı.

O hafta içi Joe, Bryn'ın telefondaki mesafeli tavırlarından etkilenmiş olacak ki, Tahoe'ye geldi. Çocuklar yemek beklerken Bryn'la tartışmaya başladı. Bryn da daha fazla dayanamadı ve onu sadakatsizlikle suçladı.

"Ben normal ve sağlıklı bir erkeğim. Futbolcuların hayatının nasıl olduğunu bilmez misin? Her zaman etraflarında güzel kadınlar bulunur."

Çocuklar oturma odasında televizyon seyrediyorlardı. Bryn sesini alçalttı. “Yani onunla yatmadın, öyle mi?”

“Yatsam ne olacak? O kadının benim için bir anlamı yoktu ki. Oradaydı ve gönüllüydü ki sen yanımda olmayı reddetmiş-tin. Yeğenlerine bakmakla meşguldün. Seni uyarıyorum Bryn, hiçbir erkek bu kadar bekletilmekten hoşlanmaz.”

Bryn pişirmekte olduğu bir tencere bezelyeyi Joe’nun su-ratına atmamak için kendini güç tutuyordu. Sakinleşmeye çalışarak yemekleri servis tabağına boşalttı ve oturma odasın-daki masaya götürdü. “Yemek hazır Joe. Bu konuyu çocukla-rın önünde tartışmamızın bir anlamı yok. Anlaşıldı mı?”

Joe başını sallamıştı ve Bryn çocukları çağırırken masada-ki yerini almıştı. Ancak Brian tartışmalarının bir bölümünü duymuş olmalıydı. Joe onunla konuşmaya çalıştığında yanıt vermemiş ve ona düşmanymış gibi bakmıştı. Ardından Joe kötü bir şeyler mırıldanınca Jack, kaşığına doldurduğu bezel-yeyi onun yüzüne fırlatmıştı.

Joe, daha sonra bardağı taşıran son damlanın oğlanın bu davranışı olduğunu söylemişti. Çocukların sorumluluğunu üstüne almasını normal karşılıyordu ama Joe’ya göre onlarla ilgilenmesi için bir dadı tutmak zorundaydı. Böylelikle Joe’yla birlikte seyahatlere çıkabilirdi.

Bryn onun kendisini aldattığını anlamıştı. Onun bir başka kadınla birlikte olduğunu bilmek Bryn’a acı veriyordu.

“Boş ver Joe,” dedi sonunda. “Her şeyi unut.”

“Ne?”

“Çok ciddiylim. Seninle evlenmek istemiyorum. Başından böyleyse, evliliğimiz bir felâket olur.”

“Sen çıldırdın mı? Neden vazgeçtiğinin farkında mısın?”

“Evet, farkındayım. Her istediğinde emrine amade olma-dığım takdirde aldatmayı en doğal hakkı olarak gören bir er-kekten vazgeçiyorum.”

Kavgaları bu kadar da sürmemişti. Birbirlerine oldukça sert sözler söylemişler ve nişanı kesinlikle atmışlardı.

“Bryn Hala, televizyonda doğru dürüst bir program yok.”

Bryn yeğeninin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. “Evet Brian. Olsa da bir şey fark etmez, çünkü yatma vaktiniz geldi. Hadi bakalım, herkes yatağa.”

Oğlanlar söylenseler de itiraz etmediler. Bryn, Jack’in parmağını kontrol etti. Şişi inmişti ve sadece arının iğnesinin olduğu minik bölüm halen kırmızıydı. Jack yastığa başını koyar koymaz uyuyunca Bryn, çocuğun iyi olduğu konusunda ikna oldu.

Çocuklar uyuyunca Bryn taytını giyip aşağıya koştu. Bir yandan haberleri dinleyip diğer yandan egzersiz yaptı.

Hava durumunu bildiren sunucu, gündüzlerin mevsim normallerinde seyredeceğini, gecelerince oldukça serin geçeceğini söyledi. Ardından genç bir politikacıdan Dirk Hammarfield’dan ve kısa süre sonra Tahoe Gölü bölgesinde Birleşik Devletler senato seçimi kampanyasını başlatacağın-dan söz etmeye başladı.

Bryn bacaklarını açmış otururken konuyla ilgilendi. Adamın genç Kennedy’ninkine benzer enerjik bir gülümsemesi vardı. Orta boylu, kumral ve mavi gözlüydü.

Bryn adamın muhtemelen iyi oy alacağını düşündü. Hatta belki kendisi de ona oy verirdi. Bacakları halen açık bir halde karnının üstüne yatarken birden olduğu yerde kaldı.

Haberlerde başka bir konuya geçilmişti. Ekranın sol köşesinde bir adamın resmi verilmişti.

Lee Condor’un.

Bryn tam olarak ne dendiğini anlayamamıştı, çünkü resimden adeta büyülenmişti. Altın pırıltılar saçan gözlere bakarken sersemlemişti. Kendi kendine gözleri çok koyu renk olduğu için bu denli etkileyici diye düşündü. Belki de ilginç olan yüzüydü. Geniş bir alnı, biçimli simsiyah kaşları vardı.

Burnu dümdüzdü. Elmacık kemikleri çıkık, çenesi köşeliydi. Ağzıysa, kolaylıkla gülümseyecekmiş gibi dursa da, sanki her an öfkelenebilirmiş gibi bir duyguyu yansıtıyordu.

Saçları kuzguni siyahtı ve biraz uzundu ama yine de bir rock yıldızından çok, bir işadamlarını andırıyordu. Bir kere fazlasıyla erkeksi idi. Üstelik fiziksel özelliklerinin farkında değilmiş gibi bir havası vardı. Bryn birden tuhaf pozisyonunun farkına vardı ve doğrulup kaslarını gevşetti. Ancak egzersizini bitirip duş aldıktan sonra bile halen Lee Condor'u düşünmekten kendini alamadı.

Onunla hiç tanışmamıştı ve nasıl biri olduğunu deli gibi merak ediyordu. Onunla göz göze geldiğinde içindeki huzursuzluk artacak mıydı? Yatağa yattığında hâlâ onu düşünüyor-du. Sonunda karşılaştıklarında yanlarında onca insan varken adamın kendisini fark etmeyeceğine karar verdi.

Ancak Bryn yanılmıştı. Salı günü eski Fulton evine gittiğinde olaylar öylesine farklı gelişti ki...

İlkin Barbara'yla biraz sohbet edip birlikte egzersiz yaptılar. Ardından Barbara ortadan kayboldu ve yönetmenle beraber Bryn'in yanına döndü.

"Senin kusursuz göründüğünü söylüyor..." diye başladı Barbara.

"Bu elbette sizin düşündüğümüzden fazla ücret almanız gerektiği anlamına da geliyor," dedi yönetmen.

"Tabii düşünülenenden daha fazla çalışman gerekecek," diye devam etti Barbara.

"Lee sizin için düşündüğümüz işi sanırım daha iyi izah edecektir."

Bryn bir şey söylemeye fırsat bulamadı. Birdenbire Lee Condor'u karşısında bulmuştu. Oysa adamın içeriye girdiğini

bile görmemişti. Barbara ikisini kısaca tanıştırdı. Lee Condor'un yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Bryn onun gözlerinden gözlerini alamadı. Tuhaf bir ela tonundaydı. Kenarları kahverengi, gözbebekleri sarı yeşildi. Bryn'ı tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Bryn Keller demek," dedi. "O zaman fotoğrafımız sizsiniz. Sizinle tanışmak bir zevk."

Eliyle Bryn'ın elini kavramıştı. Parmakları güçlü ve sıcaktı. Sanki avuçlarından Bryn'ın eline enerji aktarıyordu.

Bryn elini çekti çekmesine ama nedense sarsılmıştı. "Evet, ismim Bryn Keller. Ne istediğinizi izah ederseniz, size yapıp yapamayacağımı söylerim."

Bryn sesinin fazlasıyla soğuk çıktığının farkındaydı ama elinden başka türlü de gelmiyordu. Niyeti bu olmasa da kabalık derecesinde mesafeli konuşmuştu.

"Oh, eminim istediklerimi yapabilirsiniz Bayan Keller," dedi Lee Condor yavaşça. "Tony size düşündüğüm konsepti izah eder."

Bunları söyledikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~



LEE CONDOR'UN, kızı ilk gördüğünde hissettikleri gerçekten de tuhaftı. Fulton evine geldiğinde aktivite çoktan başlamıştı. İçeriye girdiğini kimse fark etmemişti. Bir sürü dansçı ortalıkta ısınma hareketleri yapıyordu. Beyaz saçlı bir marangoz sahneye çıkan merdivenler üzerinde çalışıyordu. Dans yönetmeni Tony Asp ve genel sanat yönetmeni Gary Wright merdivenlerin başında bir şeyler konuşuyorlardı.

Lee şık girişe ve epeyce geniş olan balo salonuna bakındı. Ne Perry ne de Andrew – hatta Mick bile – gelmiş değildi henüz ama daha ona on vardı ve hepsi de geceyi kumarhanede geçirmişlerdi. Tahoe'ye geri döndükleri için biraz nostalji yaşıyorlardı. Sabah da kalkmakta güçlük çekmiş olmalıydılar.

Yine de Lee onların en geç saat başı burada olacaklarından emindi. Çünkü uzun zamandır birlikte çalışıyorlardı ve bir takım olmayı çoktan başarmışlardı. Hiç biri diğerinin zamanını israf etmezdi.

Lee bakışlarını dansçılar üzerinde gezdirdi. On kadın on erkek dansçı vardı. Çoğu oldukça gençti. Muhtemelen liseden yeni mezun olmuş gençlerdi. Tam o sırada onu fark etti. İlk bacakları dikkatini çekti. Çok uzun bacakları vardı. Uzun ve kusursuz.

Kız karnının üstüne eğilmişti, ardından sırtı yere paralel olacak şekilde gerindi, başı neredeyse yere değiyordu. Taytı pembe, pabuçları siyahtı. Yüzünü görememişti. Kız o sırada doğruldu ve kollarını yukarıya kaldırdı. Hareketlerindeki zarafet Lee'yi büyülemişti. Lee onu ağzı açık izlediğini fark edince kendi kendine gülümsedi. Bu tür bir şey hissetmek hoşuna gitmişti. Victoria'dan sonra hayatına başka kadınlar girmişti ama hiç biri Lee'yi ilk bakışta böylesine etkilememişlerdi. Victoria'nın ölümü onu epeyce değiştirmişti.

Lee birden başını iki yana sallayıp silkindi. Victoria ya da kendisi her ne hata yapmış olurlarsa olsunlar, her şey geçmişte kalmıştı. Bitmişti. Olanları yeniden hatırlayıp kendisine işken- ce etmenin bir yararı olmazdı. Geçmişe dönmek için artık çok geçti.

"Lee, burada mısın? Geldiğini görmemişim."

Lee kendisine doğru yaklaşan Tony Asp'e gülümseyerek elini uzattı. "Selam Tony," dedi onunla tokalaşırken. "Şimdi girdim." Bir yandan da eliyle balo salonunu işaret etmişti. "Harika görünüyor. Sen nasıl buldun?"

Tony yüzünü buruşturdu. "Kabul etmem gerekir ki, burasını satın aldığımda ve restorasyon yapılmasını istediğini söylediğinde senin bir çılgın olduğumu düşünmüştüm. Ama haklıymışsın. İşittiğime göre kiralamaktan bile daha az bir maliyet

çıkarmış. Üstelik kusursuz bir evin olmuş oldu. Çekimlerden sonra buraya taşınmayı düşünüyor musun?"

Lee çevresine bakınırken başını iki yana salladı. "Bu evi çok sevdim," dedi beğeniyle. "Her şey olabilir."

"En azından çekimler için mükemmel bir mekân. Georgia'nın göbeğinde bundan daha mükemmelini bulamazdık."

Lee yanıt vermeye fırsat bulamadı. Bir el omzunu tuttu. Dönüp baktığında zayıf, enerjik yönetmen Gary Wright'i gördü.

"Lee! Konser turun nasıldı? Yeniden seninle çalışmak harika bir şey."

"Tur gayet iyiydi Gary ama sanırım sonuncuydu. Ben de seninle yeniden çalışacağım için memnunum."

Üçü birlikte oldukça iyi bir ekip oluşturmuşlardı. Gerçi bir yıl önce İskoçya'da bir video klibi için ilk kez bir araya geldiklerinde oldukça tuhaf bir birliktelik oluşturmuşlardı. Tony klasik bale alanında isim yapmıştı, Gary ise film yönetmeni olarak ün kazanmıştı. İkisi de Lee'yle çalışmak konusunda kuşkuluydu. Lee uzun zaman önce, ilk tanıştıklarında insanların kendisiyle ilgili önyargıları olduğunu fark etmişti. Çünkü o bir Blackfood'tu ve ayrıca rock müzik yapıyordu.

Lee gelişme çağlarında kararlı ve güçlü olmayı öğrenmişti. Yaşı ilerledikçe olaylara omuz silkmeyi ve kendi kararlarında ısrar etmeyi adet haline getirmişti.

Son bir yıl boyunca kendini Tony ve Gary'e de kanıtlamıştı.

Ancak aynı şey Victorja için geçerli değildi.

Artık bitmişti. Lee bunu sık sık kendisine hatırlatıyordu. Bitmişti.

Üç adam bir ay süren ilk klip çekimlerinde birdenbire arkadaş oluvermişlerdi. Ayrıca klip de inanılmaz bir başarı yakalamıştı.

“Senden bir konuda farklı düşünüyorum Lee,” dedi Gary. “Konsepti sevdim. Hatta şarkının aranjmanını da beğendiğimi kabul etmeliyim ama sanırım – senin kariyerini düşünecek olursak – sizi enstrümanlarınızla çekmeliyiz. Şimdi bana bunun İç Savaşta geçen bir aşk hikâyesi olduğunu söyleyeceğini biliyorum ama bence bunun yolu...”

“Özür dilerim Gary,” diye araya girdi Tony. “Gidip dansçıların hazırlanmalarını denetlemeliyim.”

“Elbette Tony,” dedi Gary başını sallayarak. “Sen git. Şimdi Lee, bahsettiğim sahne birkaç saniyeden fazla sürmez. Hem...”

“Özür dilerim Gary,” diye onun sözünü kesti Lee. Gözleri renk renk taytları ve tişörtleriyle oldukça hoş bir görüntü oluşturan dansçıların yanına giden Tony'deydi. “Hemen geliyorum.”

“Ama Lee...”

“İtirazım yok Gary. Nasıl istiyorsan öyle olsun.” Lee bunları söyler söylemez, Gary'nin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ama Lee bunu fark etmedi bile. Hızlı adımlarla dans yönetmeninin yanına gitti.

“Tony!”

Diğer adam hemen durdu ve dönüp Lee'ye baktı.

“Tony şuradaki kızıl saçlıyı gördün mü?”

“Kızıl saçlı mı? Ben kızıl saçlı birini göremedim.”

“Koyu kızıl Tony. Pembe taytlı, siyah ayakkabılı. Bakšana, kolonun önünde...”

“Oh! Tamam, şimdi gördüm. Tanrım... Güzel vücut gördüm elbette ama böylesine kusursuzunu hiç görmedim doğrusu.”

“Peki, Lorena rolü için onu düşünmeye ne dersin?”

Tony başını iki yana salladı. “Mükemmel derim. Saçları uzun ve gür. Seninkilerle iyi bir tezat oluşturur. Beli incecik ki, giyeceği kostümü çok iyi taşır. Ayrıca göğüsleri de iri – bu

da kostüm açısından avantaj oluşturur. Hey Lee, kız mükemmel!"

"Tabii iyi dans ediyorsa."

"Bunu sana garanti ederim Lee, hepsi iyi dansçılardır. Çünkü Barbara Vinton, işini iyi yapmayan insanlarla çalışmaz. Gidip Barbara'yla konuşayım ve kızın en iyilerden biri olup olmadığından emin olayım. Sonra da seninle tanıştırayım."

"Güzel. Ben de Perry ve Andrew'le konuşayım. Sonra da sahne merdivenlerine bir göz atarım."

Tony başını salladı ve dansçıların yanına gitti. Lee ise kapağa yönelip orkestra elemanlarını karşıladı.

"Tanrım Lee! Burası muhteşem görünüyor," dedi Andrew hayranlıkla.

"Süper," diyerek ona katıldı Mick.

"Beğendiğinize sevindim," diye güldü Lee. "Ayrıca kan çanağına dönmüş gözlerle de olsa fark edebilmenize memnun oldum."

Mick'in bronzlaşmış yüzü birden kızardı. Diğerleri güldü. Bu sefer Mick de güldü.

"Hey, ama buradayım, değil mi? Hem bana sürekli artık bağlanmam gerektiğini hatırlatan sizdiniz. Karşı cinsle ara sıra bir gece geçirmezsem, bağlanmayı nasıl başarabilirim ki?"

"Karşı cinsle fazlasıyla gece geçiriyorsun," dedi Andrew yapmacık bir bıkkınlık ifadesi takınarak. "Bağlanman için karşı cinsin aynı üyesiyle takılman gerekmez mi?"

Lee'nin yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Dikkatli ol Mick, dedi içinden. Bazen bir kadını yeterince tanıyamayacaksan ondan uzaklaşmak en doğrusuydu. Çünkü bir an onu tanıdığını sanıp yanlış kararlar alabilirdin.

"Gidip şu merdivenlere bir göz atmak istiyorum," diye mırıldandı Lee. "Mick senin piyanonu balo salonunun gerisine yerleştirdiler. Bir bakmak ister misin?"

"Olur," dedi Mick.

Böylelikle grup ayrıldı ve Lee zarif bir şekilde kıvrılan merdivenlere yöneldi. Fulton evinin bu denli kusursuz bir mekâna dönüşmesinden dolayı oldukça memnundu. Burayı ilk gördüğünde mermer döşeme bir karış toz içindeydi. Merdiven birçok yerinden çatlamış, kırılmıştı. Zarif aydınlatmalar – ki birkaç paha biçilmez şamdan buna dâhildi – örümcek ağlarından tanınmayacak durumdaydı. Evi almaya karar verdiğinde herkes bunun çilgınca bir yatırım olduğunu düşünmüştü. Hele ‘Lorena’ klibinin mekânı olarak burayı düşündüğünü söylediğinde insanların ağzı bir karış açık kalmıştı. Ancak restorasyon çalışmalarından sonra ev temizlenince ortaya mükemmel bir sonuç çıkmıştı.

Lee için müzik bir yaşam şekliydi ve artık çekimler de hayatının vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti.

“Lee güneydin! Seni Bryn Keller’la tanıştırmak istiyorum. Bryn, bu da Lee Condor.”

Lee, Barbara’nın sesini işitince hemen ondan yana dönmüştü. Kızı sıcak bir gülümsemeyle selamladı. Keller mi demişti? İsim hiç de yabancı gelmemişti.

Tokalaşmak için elini uzattı ve memnun olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Ancak daha Bryn Keller ağzını bile açmadan onun havasında düşmanca bir tutum sezdi. Öylesine şaşırmıştı ki. Neredeyse aralarında kalın bir buz tabakası oluşmuştu.

Şimdi böyle kanlı canlı karşısında durunca daha da kusursuz görünüyordu. Saçları ne kestane rengi ne de kızıldı. Lee’ye alev topunu anımsatan çok daha yoğun bir tondur. Ensesinde toplamıştı ama alnından birkaç tutam serbest kalmıştı. Gözleri açık yeşil ve hafif çekikti. İnsana gizemli kedi yavrularını hatırlatıyordu. Soğuk bakışlarına karşın gözlerinin derinlikleri de tıpkı saçları gibi insana bastırılmaya çalışan alevleri anımsatıyordu.

Konuştuğunda kullandığı kelimeler yumuşak ve düzgün ifadeler ortaya koysa da, aralarındaki soğuk havayı derinleştirmekten başka bir işe yaramamıştı.

Lee kızın kendisine karşı takındığı tutum ve sözlerinden dolayı birdenbire içinde onu tokatlama isteği duyduğuna inanamıyordu. Yine de gülümsemek için kendini zorladı. Ne dediğinden, kızın ne yanıt verdiğinden pek emin değildi. Neyse önemli de değildi. Nasıl davranırsa davransın, kız kusursuz bir Lorena olacaktı. İşine yansıtmadığı sürece Lee'den istediği kadar nefret edebilirdi.

Ancak Lee onların yanından ayrılır ayrılmaz düşündüğünden daha çok bozulduğunu fark etti. Niçin kendisine o kadar soğuk ve düşmanca bakmıştı? Derdi neydi? Bir rock yıldızı olmasından mı nefret ediyordu? Yoksa Lee'nin köklerine mi takılmıştı? Belki de Custer'ın torununun torunu falandı. Hayır, bunun moralini bozmasına izin vermeyecekti. Bu işi fazla düşünmeyecek, kızı da kendi haline bırakacaktı.

Lee merdivenleri çıkarken birden gülümsedi. Tony'nin klibin tamamını kıza anlatışını duyar gibi olmuştu. Kızın teklifi kabul edeceğinden kuşkusu yoktu, çünkü oldukça iyi para ödenecekti.

Gülümsemesi daha da genişledi.

Kente dönerken trafik berbattı. Bryn arabasını içi içini yiyerek kullanırken, Lee Condor'a ve bitmek bilmez çalışma anlayışına küfür edip duruyordu.

Tony Asp kendisinden beklenenleri açıklamıştı. 'Lorena' bir aşk türküsüydü ve İç Savaş sırasında popüler hale gelmişti. Bryn'ın bulunacağı sahnelerde bir asker sevgilisini bulmak için Fulton evine geliyordu. Evde balo veriliyor ve askerin sevgilisi kendisine bir başka sevgili bulmuş ve onunla dans ediyordu. Asker o an geçmişi ve Lorena'nın daha önce verdiği

sözleri hatırlıyordu. Ancak hiçbir şey yapmıyor ve arkasını dönüp gidiyordu. Kabullenmek acı da olsa her ikisi için koşullar tamamen değişmişti.

Bir sonraki sahnedeysse Lorena merdivenlerin başında beliyor ve asker geri dönüyor sislerin arasında onu kucaklıyordu. Ardından da birlikte yine sislerin arasında kayboluyorlardı.

“Bir buçuk dakikadan fazla sürmeyecek,” demişti Tony Asp. “Fakat tek bir yanlış adım bile olmaması gerekiyor. Kursesiz olmazsa klibin bütün büyüğü bozulur. Üstünde otantik bir dönem kostümü bulunacak ve bütün sorumluluk sende. Çünkü Lee her ne kadar estetik bir fiziğe sahip olsa da sonuç olarak bir dansçı değil. İlk dansçıların grubunda görüneceksin. Şimdi gidip onlarla çalışmaya başla. Birazdan grup provalarına başlayacağız. Ara verildiğinde senin tek sahnelerin üzerinde konuşuruz.”

Grupla yapılan provalar tam dört saat sürmüştü. Eş zamanlı hareket etmeyi başarmaları için tekrar tekrar prova yapmışlardı.

“Yorgun görünüyorsunuz Bayan Keller,” demişti Tony bir ara. “Beş dakika dinlenin.”

Beş dakika saniyesi saniyesine tam beş dakikaydı. Ardından Tony ile birlikte merdivenlerin başında provaya başlamışlardı. Dört adım atmışlar, dönmüşler ve bu şekilde devam etmişlerdi.

Ardından yine grup çalışmasına dönmüşler ve bir üç saat daha prova yapılmıştı. Bryn o kadar fazla terlemişti ki, şu an kendisini yapış yapış hissediyordu.

Kendisini o kadar kötü hissetmesinin en önemli nedeni Lee Condor’un provaları başından sonuna dikkatle izlemiş olmasıydı. Sessizce Tony’e birtakım önerilerde bulunuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş veya ellerini ceplerine sokmuş ve kenarda durmuştu. Üstünde rengi solmuş bir kot pan-

tolon ve mavi bir gömlek vardı. Ancak o sıradan giysisinin içinde muazzam bir enerji olduğuna hiç kuşku yoktu.

Bryn geç kaldığı için Brian'la Keith'in okul servisi onları Jack'in yuvasına bırakmıştı. Doğruca yuvaya gitti ama oğlanlar onu beklerken birbirlerine girmişlerdi.

"Keith ayağıma bastı," diye şikâyet etti Jack.

"Çünkü bana vurdu!"

"Vurmadım! Kazaydı!"

"Hayır, değildi."

"Seni gördüm Jack," dedi Brian. "Ve kaza değildi."

"Sen bir yalancısın!"

"Değilim!"

"Kesin artık," diye çıkıştı Bryn üçüne birden. "Arabaya binin çabuk!"

Bryn fazlasıyla yorgun ve terliydi. Bu kadarla bırakabilirdi ama kendine hâkim olamadı ve arabaya bindikten sonra Keith'e çıkıştı. "Keith, kahretsin! Şu emniyet kemerini bir defa olsun söyletmeden bağla!"

Keith kemerini hemen bağladı ve incinmiş bir ifadeyle Bryn'a bakmaya başladı. Oğlanlar birbirleriyle kedi köpek gibi kavga ediyor olmalarına rağmen şimdi ortak bir düşman bulmuşa benziyorlardı: Bryn Hala. Üç çift yeşil göz kötü kötü Bryn'a bakıyordu. Üçü de dudaklarını büzmüş, yüzlerini ekşitmişlerdi.

Bryn sesini çıkarmadı ama arabayı hareket ettirdiğinde içi pişmanlıkla dolmuştu. Arabayı kenara çekip Keith'e döndü.

"Üzgünüm Keith. Çok kötü bir gün geçirdim." Elbette bu bir mazeret değildi, özellikle de kahretsin kısmı. Kendisi söylemişse çocuklar da söyleyecekler demekti.

Keith hafifçe gülümsemeye çalıştı. Bryn içini çekti. "Bugün yüzmen nasıl geçti Jack?"

"Hiç iyi gitmedi. Bay Becon beni boğmaya kalktı!"

Bryn gülmemek için kendisini zor tuttu. "Boğmaya kalkmamıştır Jack. Eminim Bay Beacon sana yüzmeyi öğretmeye çalışıyordu."

Bryn, Keith'e döndü. "Keith senin sınavın nasıl geçti?"

Keith yanıt verdi ve ardından bir şeyler daha söyledi ama Bryn onu işitmedi bile. Düşüncelere dalmıştı. Bir ara arabanın içindeki ölüm sessizliğini hissetti. Trafik ışıklarında beklerken dönüp geriye baktı. Yine suratlarını asmış ona bakıyorlardı.

"Neyin var senin Bryn Hala?" diye sordu Brian grubun sözcülüğünü almaya karar vererek.

"Hiç... Hiç bir şeyim yok," diye yanıt verdi Bryn hemen. O sırada arkadan biri korna çaldı. Yeşil ışığın yandığını fark etmemişti. "Kahretsin," diye küfretti ama bu kez ağzının içinde gevelemişti.

"Bryn Hala," diye üsteledi Brian.

"Gerçekten çocuklar, bir şey yok. Hiçbir şey yok. Sadece şu çalıştığım insanların aptalca egosu..."

"Aptalca ego ne demek?"

"Oh Tanrım!" Çocuklara neler söylüyordu böyle? "Hiç tatlım. Hiç. Lütfen böyle bir şey söylemediğimi farz edin. Biraz kızgın ve hayal kırıklığına uğramış durumdayım, o kadar. Onun için de kötü şeyler söylemek istedim. Anlıyor musunuz?"

"Elbette," dedi Brian. "Babam şayet söyleyecek güzel bir şeyiniz yoksa sessiz kalın, derdi. Onun gibi bir şey herhalde."

"Bir bakıma," diye mırıldandı Bryn. Jeff çocuklarını nasıl büyüttüğünü görüyorsa, kendisiyle ilgili neler düşünüyordu acaba? "Doğrusu bazen insanlar seni kızdırır ve istemediğin şeyleri söylemene sebep olurlar ama yapmamak gerek tabii. Dikkatli konuşmalıyız."

"Anlıyorum," dedi Brian yetişkin biriymiş gibi. "Sırf kızdık diye bir adama aptalca egosu olduğunu söylememeliyiz."

"Doğru," dedi Bryn.

“Peki, ego ne demek?”

“Oh lütfen! Bunu unuttuk, olur mu? Babanızın sözüne sadık kalalım. Hatalı konuştum ve aslında ne dediğimi bile bilmiyordum. Oh, bu arada size bir haberim var. Bir klipte oynuyorum.”

“Vay canına!” Keith bu habere epeyce heyecanlanmıştı. “Yani MTV’deki gibi mi?”

“Evet, onlar gibi.”

“Vay canına!” Brian iyice ön koltuğa yanaşmıştı. “Peki, kimin klibi bu, Bryn Hala?”

“Lee Condor.”

Brian, Keith’e döndü. “Duydun mu? Bayan Lowe ortaçağ görüntülerini izlemek istersek onun kliplerine bakmamızı önermişti.”

“Ben de izlemek isterim,” dedi Jack, ağabeyinin konuşmasını taklit ederek.

Eve geldiklerinde saat sekizi geçmişti. Çocukların yemeklerini yiyip yıkanmaları ve yatağa yatmaları ise epeyce sürmüştü.

Ardından Bryn karanlık odaya geçip Tahoe’nin vahşi yaşamına dair broşür için kullanılacak fotoğraflardan beşini seçti. Yatağına yattığında ela gözleri düşünecek mecali kalmamıştı. Başını yastığa koyar koymaz içi geçti.

Çarşamba günü Salıdan da beter geçti.

Bir gece önce Tony Asp’ın istediği gibi saat dokuzda Fulton evine geldi. Ama içeriye girdiğinde kimseyi göreceğini ummuyordu. Mekânın insana hissettirdiği tuhaf bir duygu vardı. Bir tür tekinsizlik duygusu. Balo salonundaki dev avizelerden yayılan ışık, duvarlarda dantel formunda gölgeler yapmış, mermer döşemeyi ılık ılık aydınlatmıştı. Merdivenlerin başı sanki sis bulutlarının içinde kaybolmuştu. Bryn bir an başka bir dünyaya adımını atıyormuş hissine kapıldı.

Aniden başlayan müzik Bryn'in olduğu yerde irkilmesine yol açtı. Biri Lee Condor ve grubunun Lorena parçasını açmıştı.

Parça davul sesiyle başlıyordu ve elbette rock ritmi hâkimdi. Ardından devreye keman girdi.

Sonra da Condor'un sesi.

Eşsiz bir sestti. Condor bir tenordu ama boğuk bir tonu vardı ve hafif hırçın ve isyankâr tınısı insanın ruhuna işliyordu.

Bryn birden sinirlerinin bozulduğunu hissetti. Condor'un gözleri gibi sesi de Bryn'in bütün sırlarını ortaya çıkarmak istercesine bir etki yapıyordu. O gözler ve bu ses insanın ruhunu, benliğini çırılçıplak ve savunmasız bırakabilirdi.

Parça çok güzeldi. Diğer sesler de katıldığında Bryn gözlerinde yaşlar biriktiğini fark etti. İnsanın bu şarkıyı dinleyip de duygulanmaması ve yaşadığı ve kaybettiği bir sevgiyi hatırlamaması mümkün değildi.

"Bryn gelmişsin! Bu harika!"

Tony Asp merdivenlerden iniyordu. "Her şey muhteşem olacak, inan bana. Çantayı bırak da biraz ısın. Hemen geliyorum."

Bryn çantasını bırakırken gülümsemeye çalıştı. Aslında ısınmasına gerek yoktu. Önceki gün o kadar ısınmıştı ki, neredeyse birkaç yıl yeterdi. Yine de hafif bir tempo tutturup egzersiz yapmaya başladı. Yeterince yaptığına inanınca da yönetmene seslendi. "Tamamdır Tony. Ben hazırım."

"Güzel. Başlangıçta geri plandasın. Yavaş başlıyoruz," dedi Tony gülümseyerek. "Bugün artık Lee'yle çalışmaya başlayacaksın."

"Öyle mi?" diye sordu Bryn. Sesindeki hayal kırıklığını gizleyememişti.

"Evet, Bayan Keller. Birlikte çalışıyoruz."

Bryn onun geldiğini görmemişti. Buralarda olduğunu bile tahmin etmemiştir. Ancak buradaydı işte. Merdivenlerden iniyordu. Adımları öylesine sessizdi ki, onun geldiğini duymamasına şaşmamak gerekirdi. Demek ısınırken de buradaydı ve kendisini izlemişti.

Bryn onun varlığından fazlasıyla rahatsız olmuştu. Ya da varlığının fazlasıyla farkında olduğunu söylemek daha doğru olurdu. Adama boş gözlerle baktı. Kısa kollu yeşil bir tişört giymişti. Tişörtün rengi gözlerindeki altın pırıltıları çoğaltmış gibi görünüyordu. Kolları kaslıydı. Tişört geniş omzunu iyice ortaya çıkarmıştı. Barbara yine haklıydı. Uzaktan zayıfmış gibi görünüyordu ama yaklaşıncı fiziğinin ne denli güçlü olduğunu fark etmemek imkânsızdı.

Bryn o karşısına geldiğinde başını kaldırmak zorunda kaldı. Epeyce uzundu. Tıraş losyonu oldukça hafif ama etkileyici ve baştan çıkarıcıydı.

“Günaydın Bayan Keller.”

Sesi daha önce hiç kimsenin sesini işittiğinde hissetmediği kadar etkileyiciydi. “Günaydın.”

“Tony dün benim yerime epeyce çalıştı. Sanırım bugün işimiz daha kolay olacak. Nerede sorunumuz olduğuna bir bakarız. Beş adım fikrini daha fazla sevdiğimi söylemeliyim. Tabii mesafeyi ayarlayabilirsiniz. Sizi temin ederim, düştüğünüz an sizi tutarım.”

“Pekâlâ,” dedi Bryn kısaca.

“Tony, hazır mısın?”

“Evet, hazırım. Merdivenlerin altından başlayın. Müzikle daha sonra çalışalım.”

Başladıklarında Bryn önceki günkü çalışmanın çok daha kolay olduğunu düşünmeden edemedi. Lee Condor elleriyle kollarının üst kısmını tuttuğunda aklından bir an onu itip kaçmak geldi. Huzursuz bir şekilde kollarına kenetlenen parmak-

lara baktı. Uzun ve bronzlaşmış parmaklarından kurtulmak istese bile kurtulamayacakmış gibi bir hisse kapıldı.

“Hazır olduğunuzda başlayalım Bayan Keller.”

Bryn onun gözlerine baktı. İçine işleyen bakışlar karşısında büyülenmiş gibiydi. Nedense Lee Condor’un kendisiyle dalga geçtiğini düşündü. Hafifçe kıvrılmış dudakları da bunun adeta kanıtıydı.

Bir, iki, üç, dört, beş adım, dönüş ve kendini bıraktı. Ardından Condor onu belinden sıkıca tuttu ve dönmesi için savurdu, sonra yine tuttu. Bu süre boyunca gözlerini birbirlerinin gözlerinden ayırmamışlardı. Condor onu merdivenlerden yukarıya çıkarırken de teması kaybetmediler.

“Harika,” diye bağırdı Tony aşağıdan. “Lee daha kızgın ve sert bakmayı dene. Bu haliyle bile mükemmeldi.”

Ancak ikinci prova rezaletti. Bryn’in ayakları birbirine karıştı. Üçüncü deneme ikinciden de kötüydü. Onun yüzünden, diye düşündü Bryn. Adamakıllı bozulmuştu. Dudaklarındaki o belli belirsiz gülümseme yüzündendi. İçerlediğini anladıkça vazgeçmeyecekmiş gibi görünüyordu.

“Sorun nedir Bayan Keller?”

Bir de soruyordu. Bryn onun gülmemek için kendisini güçlülükle tuttuğunu hissedebiliyordu. “Kahvenizi içip adamakıllı ayılmadınız mı yoksa? Tony bunu nasıl yapasın? Bu genç hanımın bir kahve bile içmeden işe koyulmasına izin verdiğine inanamıyorum.”

Bryn itiraz etmek ve istediği tek şeyin provayı bir an önce bitirmek olduğunu söylemek istedi. Ancak itiraz etmeye fırsat bulamadı. Lee Condor onu tuttuğu gibi küçük bir odaya sokmuştu.

Baş başa kalmışlardı.

Lee Condor kahve makinesinden kahvelerini doldururken konuşmadan bekledi.

“Şeker?”

“Sade olsun lütfen.”

Bryn’a kahvesini uzattı ve kendisinininkini alıp yudumladı. Bu arada o kadar dikkatle yüzüne bakıyordu ki, Bryn yer yarılsa da içine girse diye düşünmeden edemiyordu.

“Daha önce sizinle hiç karşılaşmış mıydık Bayan Keller?”

“Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Tanışsaydık sizi mümkün değil unutmazdım. Fakat diğer yandan hiç karşılaşmadıysak, nasıl oluyor da sizi bu kadar kızdırmış olabiliyorum? Niçin benden... Bu kadar nefret ediyorsunuz?”

“Ben... Hayır,” diye itiraz etmeye çalıştı Bryn.

“Ama gerçek bu,” diye onun sözünü kesti Lee. “Anlamadığımı şey nedeni?”

Bryn dudaklarını ısırdı. Yalanlamanın manası yoktu. Kendisinden nefret edip etmediğini sormuyordu, böyle olduğundan son derece emindi, nedenini öğrenmek istiyordu. Bunu da doğal karşılamak gerekirdi, sonuç olarak birlikte çalışacaklardı. Küçücük odada karşılıklı dururlarken, Bryn saçma sapan bir fikre kapıldı. Lee Condor çok tehlikeli biriydi. Bir kedi kadar sessiz hareket edebilen, aklından geçen bin türlü düşüncüyü dışarıya vurmayan, her an tetikteymiş gibi görünen biriydi. Evet tehlikeliydi. Şimdi karşısında durmuş onu bir böcek gibi inceliyor, adeta bir sınavdan geçiriyordu. Belki de Bryn’a bir şans veriyordu. Ancak yanında çalışan insanlara hoşgörülü yaklaşmayacağına dair bir havası vardı. Ya onun istediği gibi dans edecekti ya da buradaki işi bitecekti.

Bryn birden içinde kabaran öfkeye engel olamadı. Hayatının bir adamın dudaklarından çıkacak tek bir kelimeye bağlı olmasına izin veremezdi.

“Doğrusunu isterseniz Bay Condor, ben bile niçin sizden hoşlanmadığımı anlayabilmiş değilim. Ancak bunun işimi etkilemesine izin vermek niyetinde de değilim.”

Lee güldü. Bryn güldüğünde onun yüz hatlarının inanılmaz derecede yumuşadığını fark etti. İnci gibi düzgün beyaz dişleri de yüzünü aydınlatmıştı.

“Pekâlâ, Bayan Keller, sizin profesyonelliğinize inanmak durumundayım. Tıpkı kendiminkine inandığım gibi.”

“Ne demek bu?”

“Şu demek Bayan Keller. Muhtemelen ben sizi sizden daha iyi tanıyorum. Sanırım size her baktığımda beynimde sizi soyduğumu düşünüyorsunuz.”

“Belki,” dedi Bryn soğuk bir tonda ama içinden yüzünün kızarmamış olması için dua ediyordu.

“Belki de sizi birçok dansçının içinden sadece dans etmeniz için seçmediğimi, sizinle ilgili başka planlarım olduğunu düşünüyorsunuz.”

“Başka planlar...”

“Sizi yatağa götürmek gibi.”

“Ben, sanırım...”

Lee Condor hafif bir kıkılda attı. Bryn onun gülme sesini, kanına girecek ve yüreğine kadar ulaşacak sıcacık bir fısıltıya benzetti.

“Bayan Keller, istediğinizi düşünmekte serbestsiniz. Ancak şu kadarını söyleyeyim, sizi yetenekli olduğunuzu gördüğüm için seçtim. Ve benim kafamdaki Lorena imajına tıpa tıp uyduğunuzu düşündüğüm için. Diğer konuya gelince... Korkarım haklısınız. Sizi baştan çıkarıp yatağa götürmeyi kesinlikle isterdim. Ama merak etmeyin. Bu konuyu işle hiçbir şekilde karıştırmam.”

Bryn adamın yüzüne bakakaldı. Ona bir tokat atmasının çok iyi bir yanıt olacağını farkındaydı. Ya da herhangi bir tepki göstermesi gerektiğinin. Ancak o kadar tutulup kalmıştı ki. Lee Condor'un anlamlı bir ifadeyle son bir kez yüzüne bakıp fincanını masanın üstüne bırakışını ve arkasını dönüp sessizce odadan çıkışını izlemekle yetindi.

Küstahlık derecesindeki açık sözlülüğüne diyecek yoktu doğrusu. Kendisiyle ilgili düşüncelerini nasıl da rahatlıkla söyleyebilmişti. Bryn derin bir nefes aldı. Profesyonel davranacaktı. Profesyonel... Bunu unutmamalıydı.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~



BRYN, Çin lokantasının geniş masasına oturur oturmaz yaptığıнын büyük bir hata olduğunu anlamıştı. Açlıktan karınları zil çalan çocukların saldırdıkları makarna bir anda masanın üstüne saçılmış ortalığı sirke ve baharat kokusu sarmış, masanın üstü yapış yapış yağ olmuştu. Üstelik bir şişe suyu da devirmişler, üstleri başları ıslanmıştı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi Jack de oturduğu koltuktan düşmüş ve başını yere çarpıp ağlamaya başlamıştı.

Bryn küçük yeğenini teselli etmeye çalışırken ne diye Mc Donalds'ı tercih etmediğini düşünüp duruyordu. Aynı anda Keith'le Brian'a sert bir havada düzgün davranmalarını fısıldıyordu.

Evet, bu kesinlikle bir hataydı. Korkunç geçen bir haftadan sonra Cuma günü geç saatte çıldırmış ve makul düşünememiş olmalıydı. Oysa işten çıktığında eve gidip her şeyi unutmaya,

sakinleşmeye ve çocuklara bir iyilik meleği gibi davranmaya karar vermişti.

İlk yarım saat her şey gayet iyi gitmişti. Ancak anaç hala rolünü biraz fazla abartmış olmalıydı. Yemek pişerken Brian'ın okuduğu kitabı dinliyordu. Bir ara Jack başını boyama kitabından kaldırdı ve "Bir şey kokuyor," dedi.

"Bence yanıyor," diye atıldı Keith.

"Oh Tanrım!" Bryn uçarcasına mutfığa koştu ama korktuğu başına gelmişti. Fırındaki et kömür olmuştu. Dışarıda yemekten başka çareleri yoktu.

Çocukların üçü de Çin yemeğini seviyorlardı. Wong oldukça iyi bir restorandı. Ayrıca çocuklara karşı da son derece hoşgörülüydüler. Fast food restoranlarına gidip sağlıklı yiyecekler yiyeceklerine Çin yemeği oldukça makul görünüyordu.

İşte bu nedenle burasını tercih etmişti ama bin pişman olmuştu.

"Ben acı soslu tavuk istiyorum," diye başladı Keith.

"Ben kanat alabilir miyim?" diye sordu Brian. "Her seferinde Keith'in istediğini yemek zorunda kalıyoruz."

"İyyy! Ben kanat sevmem..."

"Kesin!" Bryn fısıldasa da, sesine tehdit eden bir tını katmaya çalışmıştı. Jack'in sarı saçlı başına bir öpücük kondurdu ve elinden geldikince dökülen suyu peçeteyle kurulamaya çalıştı. Ardından diğer iki oğlana kaşlarını çatıp baktı. Bunun üzerine Keith kızıl saçlı başını önüne eğdi ve Brian da başka tarafa bakmaya çalıştı.

"Üçünüzde bir restoranda nasıl davranmanız gerektiğini hatırlayın lütfen." Sonra başını bir dakikalığına arkaya yaslayıp kendine gelmeye çalıştı. Bu kadar geç saatte restorana gelmeleri ve çocukların aklıktan ölmeleri kimin suçuydu? Onların olmadığı kesindi. Bütün bir haftasının berbat geçmiş olması da çocukların suçu değildi.

Kendi suçuydu. Bir de Lee Condor'un tabii.

Kahve içtikleri o odadan çıktıktan sonra Bryn'la hiç konuşmamıştı. Kesinlikle profesyonel biriydi, son derece kibar ve düzgün davranıyordu. Sanki Bryn'a çıkmalarını teklif etmiş ama kaba bir hayır yanıtı almıştı.

Bryn onun sürekli kendisini izlediğinin farkındaydı. Eninde sonunda Bryn'ın, onun varlığına alışacağından emin gibiydi. Kenarda duruyor ama sanki onunla yalnızmış gibi hissettiyordu.

Provalar sırasında Bryn'ın gözlerinin içine bakıyor ve adeta içinde varlığından bile habersiz olduğu bir şeyleri tutuşturuyordu. Bryn bütün bir hafta boyunca yatağına yattığı an onun ela gözlerinin sihrine kapılıyor ve gözlerini kapattığı an o okşayıcı kıkıltıyı işitiyordu.

Bryn onu düşünmeden duramaz olmuştu. Tahoe'deki herkesin ona hayranlık duyduğunun farkındaydı. Çalışanlar neredeyse ağzının içine düşeceklerdi. Ne zaman çalışacağını, ne zaman gülüp eğleneceğini oldukça iyi bilen biriydi. Bryn onun gözlerinin derinliklerinde tehlikeli kıvılcımların yanı sıra, oldukça zeki pırıltılar da fark etmiyor değildi. Ayrıca yaşamın getirdiği acıların da bakışlarını ve davranışlarını şekillendirdiğinden kuşkulandı. Gerçi Lee Condor'un acı çekmiş olduğunu hayal etmek bile imkânsızdı. Ancak Barbara onun bir dul olduğunu söylemişti. Böyle bir adamın tek bir kadına âşık olduğunu tasavvur etmek çok güçtü.

"Bryn Hala, ben kanat alabilir miyim?"

Oğlanlar genellikle yemeklerini paylaşmak zorundaydılar. Çünkü burada porsiyonlar çocuklara göre değildi. Üstelik hepsine farklı menü ısmarlamak çok pahalıya mal olurdu ama bu akşam özel bir durumları vardı.

Bryn elini aldırılmaz bir ifadeyle salladı. "Ne istiyorsan onu ye canım."

Bir iki dakika sonra garson kız masalarına geldi. "İlkin bir bardak şarap rica edebilir miyim?" dedi Bryn. "Ayrıca bir

porsiyon kanat, bir porsiyon acı soslu tavuk... Jack sen ne istiyordun?"

"Hot dog."

"Burada hot dog yok Jack. Burası Çin lokantası. Başka bir şey isteyebilirsin."

"O zaman tavuk."

Bryn omuz silkti. O zaman bir porsiyon tavuk ızgara ve pilav lütfen," dedi.

Garson kız birkaç dakika sonra şarabı ve oğlanların sodalarını getirdi. Soda bardaklarına birer minik şemsiye ilâştirilmişti. Bryn çocukların hiç değilse bir süre bunlarla oyalanacağını düşünüp sevindi.

Birkaç dakika sonra yemekleri geldiğinde oğlanlar halen şemsiyelerle oynayıp duruyorlardı. Bryn bu arada düşüncelere dalmaktan kendini alamamıştı. Allaha tan vahşi yaşam broşürü için çektiği resimler konusunda işler yolunda gitmişti. Barbara da önümüzdeki günlerde izne çıkacak ve birkaç akşam çocukların başında duracaktı. Böylelikle Bryn diğer dansçılarla dışarıya çıkıp biraz olsun rahatlayabilecekti.

"Bryn Hala."

Bu Brian'ın sesiydi. Yavaşça ama heyecanla mırıldanmıştı. "Bir adam buraya doğru geliyor. Galiba seninle konuşacak."

Bryn derhal dönüp baktı ve baktığı anda da kalbi ağzına geldi. Brian kesinlikle haklıydı. Lee Condor onlara doğru geliyordu.

Tanrı aşkına! Burada ne işi vardı? Tamam, iyi bir restorandı ama öyle şaşıalı bir yer de değildi doğrusu. Normalde Lee Condor'un Diane'de yemek yiyip dans etmesi ve paralarını savurması gerekmez miydi?

"Merhaba Bayan Keller." Lee Condor'un gözleri çabucak masayı taradı. Brian ve Keith ağızları bir karış açık onu ince-

liyorlardı. Jack ise yüzünü ekşitmiş, adama düşmanca bir ifadeyle bakıyordu.

“Merhaba,” diye mırıldandı Bryn. Lee Condor’un üç çocukla bir masada oturduğunu gördüğü halde yanına kadar gelip konuşmasını hayretle karşılamıştı. Normalde başka biri olsa restorandan kaçarcasına uzaklaşmaz mıydı?

Ancak bakışlarını yeniden Bryn’a çevirdiğinde, Lee Condor’un gözlerinde ilgili ve eğlenmiş bir ifade vardı. “Ailen mi? Ah, sanırım aptalca bir soruydu. Benzerlik hemen fark ediliyor.”

“O bizim annemiz değil, halamız,” dedi Brian derhal.

“Oh, öyle mi?” diye sordu Lee çocuklara gülümseyerek. Sonra yine Bryn’a döndü. “Demek senin değiller.”

“Hayır değiller. Yani benimler.”

Keith her zaman bir yetişkin olduğunu iddia etmesine karşın dudakları titreyerek atıldı. “Annemle babam Tanrı’nın yanında,” dedi. “Biz de Bryn Hala’mı yaşıyoruz.”

“Oh, bence iyi bir çözüm olmuş,” dedi Lee genzini temizledikten sonra. “Peki sen...”

“Benim adım Keith Keller. Bu da Jack.”

“Pekâlâ, Keith Keller. Bir dakikalığına masanıza oturmamanın bir sakıncası var mı?”

Oğlanların üçü de başlarını iki yana salladılar. Bunun üzerine Lee bir iskemleye oturdu ve Bryn’a gülümsedi.

Bryn de gülümseyerek karşılık vermek istediye de, başaramadı. Bir yandan da düşünüyordu. En azından bu akşam kendisini burada gördükten sonra artık yatağa atmaya falan aklından geçirmezdi. Duş alıp çıkmıştı. Saçları halen ıslaktır. Makyaj yapmaya falan da zahmet etmemişti. Gardiroytan bulunduğu ilk eteği çekivermişti. Kısacası bundan daha kötü görünemezdi. Üstelik üstü başı makarnanın yağıyla lekelenmişti. Şarabına uzanıp kadehi başına dikti. Ardından yeniden gülümsemeye çalıştı. “Burada ne arıyorsunuz?” diye sordu.

“Çin yemeğine bayılırım.”

“Biriyle mi gelmiştiniz?” diye sordu Bryn ama sorar sormaz da yanlış anlaşılacağını düşünerek pişman oldu.

Lee güldü. “Evet, artık grup üyeleriyle çıkıyorum. Girişteki masada oturuyorlar.”

Bryn onlarla hafta başında tanışmıştı. Beklentisinin tersine ikisinden de hoşlanmıştı. Sarı saçlı Perry o tarafa bakan Bryn’a el salladı. Koyu renk saçlı ve gözlü Mick de gülümseyerek başını salladı. Bryn de onlara gülümsedi. Sonra da dikkatle kendisini süzen Lee’ye döndü. “Bir şeyler yemek ister miydiniz?” diye masayı işaret etti.

“Teşekkür ederim. Yemeğimi az önce bitirdim.”

Bryn başını salladı. “Sizleri burada gördüğüme şaşırdım.”

“Son on yıldır ben de burada yaşıyor sayılırım. İyi restoranları bilirim.”

“Oh. Doğru. Yemekleri ve servisleri mükemmeldir. Çocuklara da her zaman nazik davranırlar.”

“Demek istediği, bizi buraya getirmekten utanmıyor,” dedi Brian bilgiç bir tavırla.

“Oh, Brian!”

“Eminim halanız sizi hiçbir yere götürmekten utanmıyor. Sorun bazı mekânların sadece yetişkinlere alışık olması. Bu yüzden de çocuklara göre menüleri yok ve onlara nasıl davranılacağını pek bilmiyorlar. Ama biliyor musun Brian, çocuklara değer veren insanların çoğu iyi insanlardır. Size iyi davrandıklarını öğrenince bu restoranı daha çok sevdim.”

“Sizin çocuğunuz var mı?” diye sordu Brian gözlerini kocaman açarak.

Bryn kendisine mi öyle geldi bilemedi ama sanki Lee’nin gözlerinin derinliklerinde bir acı yansıması görür gibi olmuştu.

“Hayır, çocuğum yok. Ama elbette bir gün olmasını isterim.”

“Bir erkek çocuk mu?”

“Elbette ama bir kıza da hayır demezdim.”

“Gerçekten aptalca bir egonuz mu var?”

“Tanrım!” Bryn elinde olmadan bağırmişti.

Lee dönüp Bryn’a baktı. Gözlerinde eğlenen bir ifade vardı. “Aptalca bir egom mu?”

“Var mı?” diye üsteledi Brian.

“Brian!” Bryn çocuğa çıkışmak zorunda kalmıştı. “Yemin ediyorum derini yüzeceğim...”

Lee bu kez çocuğa döndü ve “Demek aptalca bir ego. öyle mi?” diye tekrarladı. “Evet, sanırım bir bakıma var.”

“Siz Lee Condor’sunuz değil mi?” diye sordu Keith heyecanlı.

“Evet.” Lee gülümseyen gözlerle Bryn’a döndü.

“Okuldan arkadaşım Tommy sizin Kızılderili olduğunuzu söyledi. Gerçekten öyle misiniz?” Bu kez Brian sormuştu.

“Evet,” diye güldü Lee. “Daha doğrusu yanı Kızılderiliyim diyelim.”

Brian şaşırmıştı. “Nasıl yarım yani?”

Bryn artık masanın altına girmek istiyordu. Lee yine güldü ve garson kıza eliyle işaret etti. “Sanırım halanıza bir içki ısmarlayacağım, sonra açıklayabilirim.” Ardından Bryn’a döndü. “Galiba Chablis şarabıydı, değil mi?”

Bryn sadece başını sallayarak onayladı. Şişeyle getirseler bile başına dikerdi.

Lee onun için şarap kendisi içinse viski ısmarladı. İçkileri hemen geldi. Lee viskisinden bir yudum aldı ve gözlerini kocaman açmış kendisine bakan çocuklara döndü. “Babam bir Blackfoot. Annemse bir Alman’dır. Bu beni yarı Blackfoot, yarı Alman yapıyor. Yani melezim. Aynı zamanda da gerçek bir Amerikalı.”

"Oh, vay canına!" Keith işittiklerinden epeyce etkilenmişti. "Peki, babanız bir çadırda mı yaşıyor? Atı ve okları var mı?"

Lee halen gülümsüyordu. "Üzgünüm ama hayır. Babam New York'ta bir apartman dairesinde yaşıyor, çünkü annem orada müzik öğretmenliği yapıyor."

"Oh." Keith enikonu hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ama," diyerek devam etti Lee. "Büyükbabam yazları bir çadırda yaşıyor. Geyik avlıyor ve eski yaşam tarzı neyse ona uyuyor."

"Keşke onunla tanışabilseydim!"

"Şey, büyükbabam Dakota'da, Black Hills'te yaşıyor ve buradan epeyce uzak bir yer. Ancak evimde onun kullandığı ok ve yaylardan ve eski Amerikan sanat eserlerinden oluşan bir koleksiyon var. Şayet halanız sizi bir gün ziyaretime getirecek olursa görebilirsiniz."

"Oh Bryn Hala, gidebilir miyiz?"

"Ben... Şey..."

Bryn o sırada kadehini yarılammıştı fakat halen ortadan yok olma isteğini yenememişti. Yan masaya getirilen ıstakoz kadar kızarmış olduğundan emindi. Ne yanıt vereceğini bilemiyordu ama zaten bir önemi de kalmamıştı. Çünkü halasının dikkatini çeken her adama bozulan Jack, bütün konuşma boyunca ihmal edilmiş olmanın da etkisiyle dikkatleri üstüne toplamaya karar vermişti. Birdenbire bir kaşık dolusu pilav masanın karşısına uçtu.

"Oh Jack!" Bryn adeta çılgılık atmıştı. Jack'i azarlamasına azarlardı ama Lee'nin gömleğine isabet eden pirinç tanelerini görünce dondu kaldı. Artık bir işi kalmadığından emindi.

"Lee, özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm." Bryn aniden ayağa fırladı ve Lee'nin gömleğini silkelemeye davrandı. Gömleğin kumaşının keten olduğunu anlayınca iyice başı döndü. Oldukça pahalı ve temizlenmesi zor bir gömlek olma-

lıydı. Birden gözleri dolmuştu. Öyle ya yetersiz biriydi. Çocuklar üzerinde disiplin kuramamıştı. Onları iyi yetiştiremiyordu. Bir yandan gömleği temizlemeye çalışırken diğer yandan savunmaya geçti.

“O kötü bir çocuk değildir, gerçekten değildir. Sadece dört yaşında. O kadar çok şey kaybetti ki...”

“Bryn.”

Lee’nin sesi sakın ve yumuşaktı ama aynı zamanda otoriterdi de. Kolunu uzattı ve Bryn’ı durdurdu. “Sorun değil. Hiç önemli değil. Lütfen yerine oturur musun?”

Bryn söyleneni yaptı ama dudaklarını ısırarak Lee’ye bakmaya devam etti. Lee ise ona gülümsedi ve başını hafifçe sallayarak hiçbir şey olmamış gibi davranmasını işaret etti ama Bryn ne yapacağını bilmeden öylece ona bakmaya devam ediyordu. Bunun üzerine Lee, Jack’e döndü. “Jack az önce konuştuğumuz sırada seni dikkate almadığımız için özür dilerim. Kabalık ettik ama yemeğini etrafa atmak da çok kötü bir şey. Bir daha yapacak olursan korkarım halan ya da ben seni dışarıya çıkarıp adamakıllı bir konuşma yapmak zorunda kalacağız. Anladın mı?”

Jack, Bryn’a iyice yaklaştı ve koltuğa adeta gömülüp iyice küçüldü. Yanıt vermediyse de tekrar bir şey atmaya da kalkmadı.

Bryn yeğenlerinin disiplini konusunda inisiyatifi ele alan Lee’ye bozulması gerekip gerekmediğine karar veremedi. Ancak galiba ona böyle davrandığı için hiç içerlememişti. Hissettiği tek şey geliyorum diyen baş ağrısıydı.

“Çocuklar,” diye mırıldandı titrek bir sesle. “Lütfen yemeğinizi bitirin. Eve gitme vaktimiz geldi.”

Kendini topla Bryn Keller! Bryn sürekli kendisini böyle söyleyerek uyarıyordu. Lee Condor’un sıra dışı gözlerinde şefkat görmek oldukça hoştu ama bunu acımaya dönüştürecek

kadar zorlamaya gerek yoktu. Kontrolü eline almak zorundaydı ama sorun şuydu ki, hiç gücü kalmamıştı.

“Kahve içmek ister miydin?” diye sordu Lee, Brian ve Keith her ikisine baktıktan sonra hızla yemeklerine giriştikleri sırada. Jack yemeğe kalkışmadı, zaten tabağında pek bir şey kalmamıştı. Bryn onu zorlamamaya karar verdi. Bu arada iki kadeh şarap fazla gelmiş olmalıydı. Kahve içmek iyi bir fikirdi. Masada Çin çayı vardı ama arabayı kullanacak kadar toparlanmasına pek yardımı olmazdı.

“Evet, kahve sanırım iyi olurdu,” diye mırıldandı.

Lee garson kıza işaret ettikten kısa bir süre sonra kahveleri geldi. Bryn bir an aralarında özel bir işaret dili olup olmadığını merak etti.

“Bunu nasıl yaptınız?” diye sordu Bryn merakla.

Lee güldü. “Büyük bir yetenek falan değil. Kahve kelimesini söyledim, o da dudak okudu.”

“Oh.” Bryn yüzünün kızardığını hissetti. Hemen kahve fincanını içmeye koyuldu ve dudaklarını yaktı.

“Selam Bryn.”

Bryn başını kaldırdığında Perry ve Mick’in masalarına gelmiş olduklarını gördü.

“Selam,” dedi olabildiğince normal görünmeye çalışarak ama sesinin oldukça cılız çıktığından da emindi. Oysa kendinden emin biriydi, ne diye bu adamların kendisiyle ilgili ne düşündüklerini bu denli önemişiyordu ki?

“Oldukça hoş bir aile tablosu,” dedi Mick içtenlikle gülümseyerek.

“Teşekkür ederim. Çocuklar Bay Skyhawk ve Bay Litton’a merhaba deyin. İkisi de Bay Condor için çalışıyor.”

Perry bir kahkaha attı. “Bryn bizden mafya üyeleriymişiz gibi söz ettin. Çocuklar, benim adım Perry, bu da Mick. Peki, sizler kimsiniz?”

“Bu Brian, bu Keith ve bu da – Oh!” Bryn, Jack’e baktığında çocuğun kendisine yaslanıp uyuduğunu fark etti. Sol elinin başparmağını da ağzına sokmuştu. Gün boyunca bu alışkanlığından vazgeçmişti ama uyuyunca kendine engel olamıyordu. Diğer eliyle de Bryn’ın eteğine yapışmıştı. “Bryn küçük yeğenine şefkatle bakarken, “Bu da Jack,” dedi.

“Selam Brian, selam Keith,” dedi Mick.

Bryn yeğenleri daha ağzını açmadan yine sorun çıkacağını anlamıştı ama engellemek için yapabileceği bir şey yoktu. Adamların önünde oğlanların kafalarına peçete atacak hali olmadığına göre...

“Sizler de Kızılderili misiniz?” diye bağırdı iki kardeş aynı anda heyecanla.

Arkadaşlarıyla birlikte Lee de güldü. Perry gözlerini kocaman açtı ve “Ben mi? Kızılderili ha? Hayır, hayır. Ben bir safkan Amerikalıyım. Biraz İskoçyalı, biraz İrlandalı, biraz da İngiliz ve Fransız.”

Mick ise kaşlarını kaldırdı. “Bugünlerde çocukları kandırmak çok zor,” dedi. “Gerçek bir Kızılderiliyi görür görmez tanıyorlar.”

Çocuklar birbirlerine şaşkınlıkla baktılar, ardından da kırdamaya başladılar. Bryn ne yapacağına karar veremiyordu. Halen utanması mı gerekiyordu acaba?

“Kızılderililer çok komik insanlar,” dedi Keith, Brian’a birden ciddileşerek.

Hep birlikte güldüler. Ardından Mick, Lee’ye döndü ve “Masaya başka bir müşteri alabilsinler diye kalktık. İstersen seni dışarıda bekleriz.”

Lee gülümseyerek Bryn’a baktı. “Bayan Keller için sakıncası yoksa ailesini eve götürmesinde ona yardım etmek istiyordum.”

“Oh hayır. Gerçekten. Ben hallederim. Sizi tutmak istemem.” Bryn içinden Lee Condor’un yardım etmemesi için dua

edip duruyordu. Birinin yardım etmesini kabul etmek o kadar kolaydı ki. Birine dayanmak öylesine büyük bir rahatlıktı ki. Ancak o destek gittiğinde yıkım da aynı oranda büyük olmaz mıydı?

“Siz gidin çocuklar,” dedi Lee, Bryn hiç itiraz etmemiş gibi. Sonra da Bryn’a baktı. “Bu akşam pek bir şey yapmayacaktık zaten. Ben Jack’i taşıyım, böylelikle uyandırmak zorunda kalmazsın. Sonra telefon ederim, çocuklardan biri gelip beni alır.”

“Oh hayır, buna hiç gerek yok.”

“Bunu söylemiştin,” diyerek sırtı Mick. “Sorun değil Bryn. İyi akşamlar.”

Bryn daha fazla itiraz edemedi. Zaten Mick ve Perry çoktan kapıya yönelmişlerdi.

“Hazır mısın?”

“Evet. Oh. Hesabı ödemem lazım.”

“Ben ödedim.”

“Ne? Nasıl? Ne zaman?”

“Sizi burada görünce iki masanın hesabını toplamalarını söyledim.”

“Ama buna hakkınız...”

“Bryn bu sadece bir yemek.”

“Bay Condor ben çalışıyorum, kendi hesabımı ödeyebilirim.”

“Ah... Demek yine Bay Condor’a dönüyoruz. Oysa ismi mi söylemen hoşuma gitmişti. Pekâlâ, şunu açıklığa kavuşturalım. Evet, çalışıyorsun. Hem de oldukça sıkı çalışıyorsun. Ama bu sadece bir yemek ve en fazla sen de bana bir yemek ısmarlarsın. Hem çocuklarla yemek yemek çok eğlenceli. Şimdi Jack uyanıp diğer müşterilere de pilav atmadan buradan çıkalım mı?”

“Tamam, tamam,” diye çıkıştı Bryn. “Jack’i ben taşıyım.”

“Araban şu mavi Ford mu?”

“Evet.”

Bryn, Jack’i uyandırmadan kucağına almak için o kadar dikkatle hareket etti ki, diğer çocukların varlığını ancak Lee’nin sesini işitince hatırlayabildi.

“Brian, Keith hazır mısınız?”

Çocuklar kuzu gibi Lee’nin önünde restorandan çıktılar.

Arabaya yaklaştıklarında Lee, Jack’i Bryn’in kollarından aldı. Bryn itiraz etmedi, çünkü küçük yeğeni o kadar da hafif değildi ve şimdiden nefes nefese kalmıştı. Lee ise onu bir futbol topuymuşçasına rahat taşıyordu.

Bryn yol boyunca hiç konuşmadı, zaten gerek de kalmadı. Lee çocuklarla konuştu. Bryn onun çocuklarla oldukça iyi bir iletişim kurduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Lee onlarla birer yetişkin bireyleymiş gibi konuşuyor, onların düşüncelerine önem verdiğini hissettiriyordu.

“Öğretmenim sizin Ortaçağla ilgili klbinizin mükemmel olduğunu söyledi.”

“Öyleyse öğretmenine benim adıma teşekkür et Brian. Bir ara ben de bir tarih öğretmeni olmayı istemiştim.”

“Neden olmadınız?”

“Müzişyen olmayı daha çok istediğimi fark ettim.”

Birkaç dakika sonra evin önüne gelmişlerdi. Bryn içinden ortalığın çok fazla dağılmamış olmasını diliyordu. Park ettikten sonra halen kucağında Jack’le oturan Lee’ye baktı.

“Onu ben getiririm,” dedi Lee.

Bryn oğlanların arabadan inmelerine yardım etti ve elleri titremeden kapıyı açtı ama ışığı güçlkle yakabildi.

“Yukarıya,” diye fısıldadı Lee’ye.

“Jack ranzanın altında yatıyor,” diye bilgi verdi Brian. “Ben üstteyim. Keith ise şu tek yatakta yatıyor.”

“Tamam.” Lee küçük çocuğu dikkatle yatağına yatırdı.

“Bryn Hala burada yatmıyor,” dedi Keith. “Onun kendi odası var.”

Bryn dişlerini gıcırdattı ve çocuğa öfkeli bir bakış fırlattı. "Gidip dişlerinizi fırçalayın ve hemen yatın," dedi.

O arada Lee çocuklara iyi uykular dileyip aşağıya indi. Bryn, Jack'in kot pantolonunu çıkarırken yüzüne sevecen bir gülümseme yayıldı. Uyurken ne kadar da tatlı ve masum görünüyordu. "Fakat yemek fırlatmaktan vazgeçmen gerekiyor genç adam," diye fısıldadı eğilip yanağından öperken. "İmajımı yerle bir ettin."

Bryn çocuğun üstünü örtüp yavaşça odadan çıktı. O sırada Brian'la Keith'in aşağıda Lee'yle çene çaldıklarını işitti. Belli ki dişlerini yarım yamalak fırçalamışlardı. Lee kollarını başının arkasında kavuşturmuş rahat rahat oturuyordu.

"Brian, Keith – yatağa. Hemen."

"Ama..."

"Aması yok. Yatağa..."

Şükürler olsun ki, çocuklar itiraz etmemişlerdi. Parmaklarının uçlarında yükselip Bryn'a sarıldılar ve merdivenlere koş-tular.

"Bay Condor'a yemek için teşekkür edip iyi geceler demeyecek miydiniz?"

"Elbette. İyi geceler Lee! Yemek için teşekkürler."

"İyi geceler! Teşekkürler!"

Onlar yukarı çıkar çıkmaz Bryn hata yaptığını anladı. Lee Condor'la yalnız kalmıştı.

"Size içecek bir şey verebilir miyim?" diye sordu kaçamak gözlerle etrafına bakınarak. Her şey yerli yerinde gibi görünüyordu. Masanın ve aynanın üzerindeki parmak izleri sayılmazsa...

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Lee gülümseyerek. "Niçin sen de biraz oturmuyorsun?"

Lee kendi yanını işaret etmişti.

"Çünkü size güvenmiyorum."

Lee bir kahkaha attı. “Ama neden? Her şeyi kuralına göre yapıyorum.”

“Fazlasıyla.”

“Hala benden nefret mi ediyorsun?”

“Hayır. Evet. Hayır. Lee, bunun nefretle falan ilgisi yok. Sen benimle son derece açık konuşmuştun...”

“Seninle yatmak istediğim konusunda mı?”

Bryn yanıt vermek istemedi, sadece hafifçe başını salladı. “Kullanılmak istemiyorum. Bu akşam çocuklara gerçekten çok iyi davrandın ve bu benim açımdan çok değerli ama...”

“Hey, dur bir dakika.” Lee birden ayağa kalkmış ve Bryn’in ellerini tutmuştu. Onun gözlerinin içine baktı, gülümsemesi kaybolmuştu. “Her şeyi birbirine karıştırma Bayan Keller. Yemeği ödemem ya da çocuklarla kaynaşmam belli bir amaç gözeterek yapılmış şeyler değil. Çocukları severim, yemek de çok büyük bir olay değildi. Evet, hâlâ seninle yatmak istiyorum ama bu güzel bir kadınla karşılaşan bir erkeğin doğal dürtüsü. Yoksa seni kullanmak gibi bir niyetim yok. Ben ikimizin de keyif alacağını düşündüğüm bir şeyden söz ediyorum. İlle de kullanma olarak değerlendireceksen, iki tarafın birbirini kullanması olarak bakabiliriz.”

Bryn üst üste yutkundu. Huzursuzca dudaklarını ısırdı. Lee çenesinden tuttuğunda bayılacağını hissetti. Başını fırlatıp dönmüyordu. Ondan daha resmini gördüğü an etkilenmişti. Şimdi onun bedeninden yayılan ısı, bakışları aklını başından almıştı. “Muhtemelen etrafında bir sürü kadın vardır ve...”

“Lütfen beni hiç sahip olmadığım etiketlerle suçlama. Her güzel yüzün ve vücudun peşinde koştuğumu falan mı düşünüyorsun? Gördüğüm andan itibaren beni büyüleyen bir yanın var.”

“İyi deneme Bay Condor.”

“Tanrı aşkına! Kahretsin Bryn! Seni tanımaya çalışıyorum. Tanımadan nasıl yakınlaşabiliriz? Bize bir şans tanımazsan...”

“Kimseyle birlikte olmak falan istemiyorum. Yakınlaşmak da istemiyorum.” Bryn derin bir nefes aldı. Aslında incinmek istemediğini söyleyecekti ama son anda kendini tutmuştu. Bu kendini acındırmak olur diye düşünmüştü.

“Bir ilişkiye girecek durumda değilim,” dedi kararlı bir sesle. Lee’nin bir an önce gitmesi gerekiyordu yoksa her an ona yenilebilirdi.

“Bryn...”

Lee bir anda onu kendisine çekip sarılmıştı. Çenesini tutan parmakları yüzünü iyice ona doğru kaldırdı. Dudakları buluştuğunda Bryn şimşeklerin çıktığını, ardından birdenbire güneş açtığını sandı. Kalbi küt küt atarken bedeninin ağırlığı kalmamış gibiydi. Lee’nin dudakları birden dudaklarını aralaması için baskı yapmaya başladı. Dilini ağzının içinde hissettiği an onun tahrik olduğunu da fark etti. Daha fazla devam edemezdi. Tanrı aşkına, biraz daha kendini kaptırırsa geri dönülmez bir duruma geleceklerdi.

“Hayır!”

Bryn ondan uzaklaşırken Lee itiraz etmedi. Bryn onun istese rahatlıkla kendisini durduracak güçte olduğunu biliyordu. “Lütfen,” dedi Lee’nin hayal kırıklığıyla kısılmış gözlerine bakarken. İçini bir panik duygusu kaplamıştı. Lee ondan nefret etmediğini, aksine ondan fazlasıyla etkilendiğini anlamış olmalıydı. Onun bu anlayışını yok edecek bir şeyler söylemeliydi. Yoksa kendi kendini mahvedecekti.

“Kahretsin,” diye çıkıştı. “Birinizi sizi gerçekten istemiyor olduğunu anlayamayacak durumda mısınız? Dinleyin beni! Bir ilişki istemiyorum. Bir rock yıldızı istemiyorum, aslında herhangi bir yıldız istemiyorum. Sizin tarzınızda adamlardan hoşlanmam. Lütfen! Ben – siz beni huzursuz ediyorsunuz. Lütfen evimden gidin.”

Bryn sözlerini bitirdiğinde Lee’nin öfkelenmesini bekledi. Hatta biraz geriye bile çekildi. Ancak Lee sadece bakıyordu

ve Bryn onun buz gibi bakışlarının her türlü kötü tepkiye bedel olduğuna karar verdi.

“Sakin ol Bayan Keller. Benim ne tür bir adam olduğumu düşündüğünden emin değilim ama kadınların peşinde koşup onları taciz eden biri değilim. Sadece yalan söylememe üzül-düm. İyi geceler.”

Bryn yutkundu. Gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Neler söylemişti öyle? Lee’nin kendisini işten çıkarmak için her türlü hakkı vardı. Tanrı aşkına! Kendisine, en önemlisi de çocuklara bunu nasıl yapabildiği? Lee’nin sessizce kapıya yönelmesi Bryn’in daha da üzülmeye, en önemlisi de ken-dinden utanmasına yol açmıştı. “Lee... Telefon... Mick ya da Perry’i arayacaktın.”

“Teşekkür ederim. Bir telefon kulübesi bulacağımdan eminim. Ya da yürüyüp biraz hava alırım.”

“Bak... Beni yanlış anladın...”

Lee kapıda duraklayıp Bryn’a döndü. Yüzünde acı bir gülümseme vardı. “Bence artık ağzını kapat Bayan Keller,” dedi. “Yeterince konuştun. Hem o kadar korkmana da gerek yok. Bugüne dek kimseyi kişisel nedenlerle işten çıkarmadım. Hâlâ benim için çalışıyorsun.”

“Ama...”

Lee onu ıstıtmemiş gibi devam etti. “Ayrıca hafta içinde Barbara seni arayacak. Pazartesi günü fotoğraf çekimi olacak. Fulton evindeki çalışmalar yine dokuzda başlayacak. Ancak yanında giyecek getir, çünkü çıkışta ekip olarak Country Club’a gideceğiz.”

Bryn şaşkınlıkla ona baktı. Kendinden utanmalıydı. Her şeyi berbat etmişti. Onarılamayacak şeyler söylemişti. Artık ne dese ne yapsa boşunaydı. Düşündüğü tek şey özür dilemesi gerektiği idi. O sözlerin hiç birini hissederek söylemediğini bilmesini istiyordu. Ona daha önce yaşadığı bir deneyimden dolayı çok üzüldüğünü, yıprandığını söylemeyi de istiyordu.

Bir erkeğin hem kendisini hem de üç küçük çocuğu kaldırmayacağını düşündüğünü açıklamalıydı. Fakat artık çok geçti. Bunları açıklamak onunla bir ilişki istediği anlamına gelmez miydi? Hayır, buna da hazır değildi.

Bu sırada kapı yavaşça açıldı ve yine sessizce kapandı.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~



LEE oldukça uzun zamandır rüya görmüyordu ama o gece huzursuz uykusu sırasında sürekli rüya görmüştü. Bryn Keller'in sözleri, Victoria'nın yüzü kendisini rahat bırakmamıştı.

Oysa çoğunlukla rüyaları onu geçmişe, çocukluğuna taşırdı. Hayat South Dakota'da ne kadar da kolaydı. Küçük kasaba halkının yarısı yerliydi. O zamanlar bir Blackfoot olmaya bayılırdı. Büyükbabasıyla yaşamaktan dolayı oldukça mutluydu. Orada huzur dolu mükemmel günler geçirmişti. Bir yerlinin yapması gereken şeyleri, yerli adetlerini orada öğrenmişti.

Ancak ardından New York'a gelmek zorunda kalmıştı. Gelir gelmez de çocukların alaylarıyla karşılaşmış ve sürekli kavgalardan, dövüşlerden başını alamamıştı.

Annesinin yumuşak sesi halen kulaklarında çınlıyordu.

“İnsanların alaylarına gülmeyi öğrenmelisin tatlım, seni deniyorlar sadece. Hem cesaretini şiddet gösterileriyle ortaya çıkarman gerekmez canım. Öfkeye yenilmek zayıflıktır. Hakaretlerine karşılık olarak insanlara isimler takmana gerek yok. Senin bir yanın yerli, bir yanınsa Alman-Amerikan. Her ikisiyle de gurur duymalısın. Bunlar seni sen yapan özellikler. Şu an anlayamayacak kadar küçük olabilirsin ama sakın söyleyeceğim şeyi aklından çıkarma. Senin baban ve büyükbaban dünyanın en iyi iki insanıdır...”

Lee müziğe ve jimnastiğe o sıralarda başlamıştı. Bu iki uğraşı ruhunu huzura kavuşturmuştu.

Daha sonra grubunu kurduğunda çeşitli saldırılarla karşılaşmıştı. Müzik otoriteleri Tanrı'nın verdiği yeteneği boş gü-rültüyle zıyan ettiğini düşünüyorlardı.

Orta doğuda yaptığı askerlik görevi sırasında edindiği hayat tecrübesinin yanı sıra yeniden huzursuzlaşmış ama dönünce ailesinin yardımıyla eski günlerine dönebilmişti.

“Herkes kendi yoluna gider, kendi kaderini kovalar. Attığı her adımdan kendisi sorumludur. Yüreğinin nereye uçacağını ancak sen bilirsin, sadece kanatlanmasına izin ver.”

Bunlar babasının sözleriydi. Lee'nin hayatının şekillenmesinde önemli rol oynayan babasının...

Lee yeniden müziğe dönmüş grubunu oluşturmuştu. Her geçen yıl birbirlerini ve yapmak istediklerini daha iyi anlamış ve müziklerini istedikleri duruma getirip geliştirmişlerdi. Zirveye ağır ama emin adımlarla ilerlemişlerdi.

Ancak birden karşısına Victoria çıkmıştı...

Menekşe gözlü, altın saçlı, incecik ve çok güzeldi. Boston konseri sırasında onunla tanışmış ve hemen âşık olmuştu.

Babası, “Çok çok narin, incecik bir kristal gibi, dikkatli ol,” diye uyarmıştı. Babasının sözleri bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Çılgınca âşıktı. Victoria onda olmayan her şeye sahipti. Beyaz tenli, kusursuz güzel...

İlk yılları harikaydı. Ya da Lee böyle düşünmeyi tercih ediyordu. Victoria'yı memleketine Black Hills'e götürene dek bir sorunları olduğunu bile anlayamamıştı. Oraya gittikleri gece sinir krizi geçirmiş, gece yarısı hastaneye gitmek zorunda kalmışlardı. Victoria bir ayı görmüş ve çok korkmuştu.

Lee'den yüz çevirmesine o gece mi sebep olmuştu yoksa evlerine hırsız girdiği gece mi, tam olarak bilemiyordu. Lee adama hücum etmiş ve etkisiz hale getirmişti ama Victoria'nın çılgınlıkları dinmek bilmemişti. Lee defalarca başka ne yapabileceğini sormuştu. Adamın evlerini soymasına izin mi vermeliydi? Ancak hiçbir ikna edici söz, alttan alan açıklamaları fayda etmemişti. Ona ne denli yumuşak davransa, anlayışla yaklaşırsa da Victoria'nın kendisiyle ilgili düşüncesini değiştirmemişti. Lee artık bir 'vahşi'ydi. Kaba ve vahşi...

Lee onu bir süre yalnız bırakmaya karar vermişti. Ancak doktor doktor dolaştırmaya devam etmişti. Çünkü onu sevmekten hiç vazgeçmemişti.

Ardından Victoria'nın hamile kaldığını öğrenmiş ve büyük bir şok yaşamıştı. Aylardır ona elini bile sürememişti. Tuhaftı ama öfkelenmemişti, sadece korkunç şaşırılmıştı ve benliği büyük bir darbe almıştı. Yine de Victoria'yla konuşmayı denemiş ve her şeyin yoluna gireceğini, çocuğu birlikte büyütebileceklerini ve birbirlerine yeniden güvenmeyi öğreneceklerini söylemişti.

Nerede hata yapmıştı?

Lee uykuyla uyanıklık arasında başının çatlayacakmış gibi ağrıdığını hissedebiliyordu. Yüreğinde aynı sızı başlamıştı yine. Hastaneden edilen telefonu hiç unutamayacaktı.

Victoria ölmüştü. Bebeği düşürmeye çalışırken...

Lee, bu olaydan sonra Black Hills'e döndü ve büyükbabasının yardımıyla yaralarını sarmaya çalıştı.

"Seçtiğimiz yolda her birimiz kötü ruhlarla karşılaşırız. Onlar gecenin gölgesinden başka bir şey değillerdir. Onlarla

mücadelemizi bırakmamalıyız. Karın kötü ruhlarıyla mücadele edemedi. Ona rağmen ve onun yerine sen savaşamazdın. Ancak kendininkilere karşı koyabilirsin."

Lee birden yatağında doğruldu. Gecenin ayazına rağmen ter içinde kalmıştı. Üstüne bir şey almadan terasa çıktı. Karanlıkta, dondurucu soğuğa karşın öylece durdu. Şimdi ayılmış ve gördüğü kâbustan sıyrılmıştı.

Dolunay vardı. Gümüş rengi parlaklığını birkaç bulut gölgeliyordu. Ertesi gün yağmur yağacağını düşündü. Hatta dağlara kar bile atıstırırdı.

Kahrolası kadın!

Bir kâbustan uyanıp bir başkasına girmişti işte. İzin vermek istemese de onun görüntüsü gözlerinin önünde canlanıvermişti. Kahrolası Bryn Keller!

Lee başını iki yana salladı. Yüzünün ifadesi bir anda yumuşamıştı. Hayır, ondan bu denli etkilenmesi Bryn Keller'in suçu değildi. Onu her gördüğünde yeni bir yanını keşfediyordu. Sadece hareketleri ve davranışları ya da bakışları güzel değildi. Her şeyiyle mükemmeldi. Jack'in kötü bir çocuk olmadığını söylerken gözlerinde beliren yalvaran ifadeyi anımsadı. Çocuğun çok şey kaybettiğini söylemişti.

"Hepimiz kaybettik Bayan Keller," diye fısıldadı geceye. "Kaybetmeyenimiz var mı? Ama bana izin verseydin... Gururundan ve özgürlüğünden hiçbir şey kaybetmezdin. Bunları senden almak aklımdan bile geçmezdi. Sadece yanında olur... Elimi, yüreğimi sunardım... Tökezlediğinde kaldırırdım..."

Lee başını kaldırıp yeniden tepsi gibi yuvarlanmış aya baktı. Sonra da kendi kendine güldü. "Demek artık geceyle de konuşuyorsun, Condor," dedi. "Terasta çıplak dikilip geceyle, ayla konuşuyorsun. Blackfootlar bile bu halini görseler çıldırdığını düşünürlerdi."

Lee terasın kapısını açık bırakıp içeriye girdi. Gecenin kokusunu severdi. Ve sesini de. Gece bir adamı, hiçbir kadının

yapamayacağı kadar sarıp sarmalardı. Gerçi ikisi arasında benzerlikler de yok değildi. Bir kadını sevmek geceyi sevmek gibiydi. Tehlikeleri bilir ama saygı duyardınız.

Lee bir kez başarısızlığa uğramıştı ve bir daha bir kadına karşı zaaf göstermemeye yemin etmişti. Ama Bryn Keller...

Bryn Keller güçlü bir kadındı. Lee'yle birlikte daha da güçlü olabilirdi.

Lee bir an yatağa dönmeyi düşündüyse de vazgeçti. Saat beşti. Sabah sayılırdı. Duş alıp giyinse iyi ederdi.

Fulton evine ulaştığında şafak söküyordu. Önceki gün davulunu balo salonuna getirmişti. Çünkü diğerleri davulun, kameranın hangi açısından daha iyi görüntü vereceğini denemek istemişlerdi.

İçeriye girer girmez davulunu görmek hoşuna gitti. Damarlarında ritmin hızlandığını hissetti. Bagetlerini eline alıp ruhunun ritmine uymaya karar verdi.

Üç saat sonra Bryn Keller içeriye girdiğinde halen çalışıyordu.

Bryn kapıdan girmeden önce müziği işitmişti.

Bütün bir hafta sonu düşünüp durmuş sonra en doğru davranışı sergilediğine karar vermişti. Ondan kendini çekmek kolay olmamıştı ama ona kapıldıktan sonra ayrılmak zorunda kalmak daha zor olacaktı. Alıştıktan sonra yalnızlık daha kolaydı. Joe ile ayrıldıktan sonra döktüğü gözyaşlarını düşündükçe böylesinin daha iyi olduğundan hiç kuşku duymuyordu.

Bryn kapıyı yavaşça kapattı ama çarpsa da fark etmezdi. Davulun sesi o kadar güçlüydü ki.

Tony Asp ve Gary Wrigh de gelmişlerdi ve balo salonunun gerisinde dikilmişler, şaşırtıcı bir biçimde görüş alış verişinde bulunuyorlardı. Mick, Perry ve Andrew ise yan yana oturmuşlardı.

Mick, Bryn'in girdiğini görünce el salladı. Hemen onlara yöneldi ama Lee'ye doğru kaçamak bir bakış attı. O an olduğu yerde kaldı. Lee Condor yarı çıplak, gözlerini kısmış davul çalıyordu. Öylesine konsantre olmuştu ki, Bryn onun kendisini koskoca gezegende yalnız hissettiğinden kuşkulandı. Nedense insanı ürperten bir görüntüydü. Güzel ama ilkel... Fazla güçlü, fazla erkeksi ve fazla kusursuz...

Bryn diğerlerinin yanına güçlkle ilerledi.

"Kahve ister misin Bryn?"

"Teşekkür ederim."

Kahveyi eline kimin verdiğini fark edemedi. Yine bir teşekkür mırıldandı.

"Uzun bir gün olacak," diye içini çekti Perry.

Bryn ona gülümsedi. "Niçin hepiniz erkenden geldiniz? Son provalara kadar burada olmak zorunda değildiniz."

"Sen öyle san," diyerek güldü Perry.

"Burada olmak zorundayız tatlım," diye lafa girdi Andrew. Konuşmasında hafif bir Cork aksanı seziliyordu. "Gördüğün gibi oldukça demokratik bir ilişkimiz var. Her türlü kararı oylamayla alırsız. Müzik, iş, estetik, her konuda. İsimlerimiz ve resimlerimiz albümün üstünde bulunacak. Hepimizin sorumluluğu."

"Anhyorum," diye mırıldandı Bryn.

"Gerçekten de uzun bir gün olacağı benziyor," dedi bu kez Mick, kendinden geçmiş olan Lee'yi başıyla işaret ederek.

"Kesinlikle," diye onu onayladı Andrew.

Davul sesi yüreklerini hoplatacak kadar yüksek volümlü son bir vuruştan sonra kesildi ve ortama sessizlik hâkim oldu.

Ardından Lee yerinden kalktı, yüzünü bir havluya sildi ve merdivenlerden inmeye başladı.

"Ah, günaydın Bayan Keller! Hemen çalışmaya başlayalım, ne dersiniz? Hey Mick, parçayı sen çalar mısın? Kayıt

çok kötü.” Lee’nin ifadesiz ama enerji dolu bakışları Bryn’in üzerindeydi. “Hazır mısın?”

“Elbette,” dedi Bryn kahvesinden acele bir yudum daha almadan önce.”

Lee onun elini kavrayıp salonun bir ucuna götürdü.

Bir saat kadar sonra Bryn onun bir sadist olduğuna karar vermişti. Davul çalarak bütün kötü ruhları üzerinde toplamış olmalıydı. Onlar da adama bitmek bilmez bir enerji yükleyerek ödüllendirmişlerdi.

Bir saati aşkın bir süre merdivenlerde çalıştıktan sonra diğer dansçılar gelmişti. Neyse ki Lee’nin kostümlü çekimi vardı da Bryn on dakika olsun dinlenebilmişti.

Ardından provalar yeniden başladı. Bu arada Mick’in piyano, Andrew’ün akustik gitar ve Perry’nin keman çalarken görüntüleri alındı. Bryn keman dinlemeye bayılırdı ancak sadece birkaç dakika dinleyebildi çünkü Tony Asp onu alıp beş adım yerine altı adım çalışmaları halinde nasıl duracağını görmek için merdivenlerin başına çağırdı.

Bryn için altı basamak epeyce yüksekti. Bu mesafeden partnerinin tutacağına güvenip kendini bırakmak bayağı cesaret gerektiriyordu. Merdivenlerin başından aşağıya bakıp yutkundu. Göstermek istemese de korkuyordu. Kesinlikle yükseklik korkusu geliştirmiş olmalıydı. Nefes nefeseydi.

“Çok mu yüksek geldi? Seni tutabilirim, buna söz veriyorum ama yine de rahatsız hissediyorsan söylemen yeterli.”

“Hayır...” diye mırıldandı Bryn ama yalan söylediği o kadar açıktı ki.

“Bryn...” Bryn neden sonra Lee’nin ellerini omuzlarında hissetti. Gözlerinin içine bakıyordu. “Merak etme. Yükseklik korkusu o kadar da nadir rastlanan bir korku değildir. Bir basamak aşağıdan başlamanın bir sakıncası yok, inan bana. Biz sadece denesek nasıl olurdu diye merak etmiştik, o kadar.”

Bryn onun gözlerinin içine bakarken kendinden utandı. Önceki gece söylediklerinden ve kaba davranışından sonra halen bu denli kibar ve düşünceli davranması şaşırtıcıydı. Birden silkindi. “Hayır, altı basamak sorun değil, deneyebiliriz,” dedi yeniden aşağıya bakarak. “Benim için sorun değil... Bu arada teşekkür ederim.”

Öğleden sonra Bryn’ın, Lee’ye duyduğu minnetin yerini yine hoşnutsuzluk almıştı. Ayakları, bacakları, sırtı ağrıyordu. Adamın tükenmek bilmeyen enerjisi kendisi dışında herkesi perişan etmişti. Gün gerçekten de çok uzun sürmüştü.

Saat üçte dansçıların işi bitmiş, bu kez Bryn fotoğraf makinesini eline almıştı. Dışarıda muhteşem bir manzara vardı. Dağlara kadar uzanan uçsuz bucaksız görünen kırların üzerine bütün enstrümanlar çıkarılmış, oldukça hoş bir set hazırlanmıştı. Sadece dağlar, kırlar, gökyüzü ve enstrümanlar görünüyordu.

Fakat...

Bryn yüzünü buruşturdu. Geri plandaki Sweet Dreams Oteli’nin neon ışıkları parlıyordu. “Kahretsin,” diye söylendi. Fotoğraf makinesinin ve kendi pozisyonunu değiştirip durdu. Ancak ne yaparsa yapsın, uzak çekimlerde neon ışıklarını almak zorunda kalıyordu. Belki bir şekilde onları devre dışı bırakmayı başarabilirdi, otel oldukça uzakta kalıyordu ama risk almak istemiyordu.

Bryn içini çekti. Galiba Lee’yi uyarması gerekecekti. Barbara onun her konuda mükemmeliyetçi olduğunu söylememiş miydi? Evet, onu uyarmalıydı. Hiç değilse o zaman sorumluluk ona kalırdı.

“Nasıl gidiyor?”

Bryn kendisine doğru yaklaşan Barbara’ya gülümsedi. Kısa sarı saçları, uzun boyu ve sakin, huzurlu tavırlarıyla işten geliyormuş değil de eğlenmeye gidiyormuş gibi dingin görünüyordu.

"Aslında oldukça iyi gidiyordu Barb ama baksana."

"Nereye?"

"Otele."

Barbara şaşkınlıkla Bryn'in işaret ettiği otele baktı. "Baktım. Sorun nedir?"

"Neonları ışığını etkiliyor."

"Bu çok büyük bir sorun mu?"

"Bilemiyorum. Çok uzakta ama ne yaparsam yapayım kaçınmamın imkânsız olduğunu fark ettim. Sanırım Lee'yi uyarсам iyi olacak. Belki de başka bir set kurmayı..."

"Oh hayır Bryn, bunu yapma! Sakın yapma!"

"Ama onun her şeyin kusursuz olmasını istediğini söyleyen sendin."

"Evet, öyle. Ama otelin çok uzakta kaldığını söylemedin mi? Ondan kaçınma ihtimalin vardır..."

"Ama Barb..."

"Oh, lütfen yavaş konuş. Hayatım şu ana kadar her şey yolunda gitti. Bu benim için gerçekten çok önemli. Bunu biliyorsun. Müzik dünyasının en ünlüleriyle arkadaşlık yapıyor. Beni onlara tavsiye edecek olursa ikimizin de sırtı yere gelmez."

"Biliyorum ama..."

"Lütfen Bryn, tek kelime etme. Bak, bu tarafa geliyor."

Barbara bunları söyledikten sonra yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirip Lee'ye döndü. "Sanırım hazırız Lee!"

Bryn, Barbra'yla ne konuştuklarını bile unutuverdi. Lee'nin yakınlarda olduğunu her hissettiğinde aklı başından gidiyordu. Yavaşça dönüp baktı. Lee öylece durmuş ona bakıyordu. İfadesinde ne hiddet ne tutku ne de şefkat vardı. Az önce tanışmış bile olabilirdi sanki.

"Yer seçiminden memnun musun Bryn?"

"Evet, evet... Güzel." Ancak o an gözleri uzakta golf oynayanları seçince durakladı. "Şey... Grup çekimleri yaparken,

arka planda istemediğimiz görüntüler olabilir. Örneğin şu an ilerideki insanların golf oynaması gibi...”

Lee sabırsız bir ifadeyle elini salladı. “Bu sorun değil. Gezegendeki sadece bizim yaşadığımızı kanıtlamaya falan çalışmıyoruz. Başlayalım, olur mu? Yapılacak başka işlerim var.”

Bryn onun sesindeki soğukluktan dolayı yüzüne tokat yemiş gibi sersemlemişti. Yüzünde sahte bir gülümseme belirdi. Yapacak işleri varmış. Kendi işleriyle mukayese bile edilmezdi. “Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım Bay Condor. Dördünüzün yakın çekimlerinize başlayalım.”

Perry, Andrew ve Mick hemen gelip Lee’nin arkasına geçtiler. Bryn çekmeye başladı. Hepsi de mükemmel görünüyorlardı. Ancak özellikle Lee mükemmel gibi çeken bakışları, simsiyah saçları ve geniş omuzlarıyla inanılmaz seksiydi.

Bryn dördüncü filmi takıp yeniden başladığında Lee’nin sabırsız sesini işitti.

“Biraz daha çabuk olabilir miyiz Bayan Keller, birazdan yağmur yağacak.”

Bryn başını gökyüzüne kaldırdı. Yağmur yağacakmış gibi görünmüyordu. Gülümsedi. “Bu filmi de bitireceğiz Bay Condor,” dedi tatlı tatlı. “Sweet Dreams Oteli’nin ışıklarının görüntüye girmediğinden emin olmaya çalışıyorum ama siz girerse girsin diyorsanız...”

“Umurumda bile değil Bayan Keller. Eminim bizim enstrümanlarımıza değer verdiğimiz kadar siz de kameranıza değer veriyorsunuzdur. Yağmur geliyor.”

“Hadi ama Bay Condor. Bu kadar sabırsız olmayın. Size gayet iyi bir çalışma sunmaya çalışıyorum.”

“Oh, ben bittim,” diye inledi Andrew. “Bir sigara molası veriyorum.”

Bryn ilk damlayı burnunun üstünde hissettiğinde Andrew daha yanlarından ayrılmamıştı bile.

“Çabuk olun,” diye seslendi Lee ve grubun elemanları hızla aletlerini terasa götürdüler ama hepsinin yağmurdan kurtarılması iki tur gerektirmişti. Barbara da Bryn’in toparlanmasına yardım etti.

“Evet Bayan Keller, sence gayet iyi çalıştık, değil mi?”

“İç çekimler dışında evet,” dedi Bryn. Geri adım atmaya hiç niyeti yoktu.

“Herhalde o da bir dört saat sürecektir.”

“Kusursuz bir çalışma isteyen sizsiniz Bay Condor.”

Lee yanıt vermedi, bunun yerine diğerlerine döndü. “Sanırım bir yemek arası versek iyi olacak. Bu iş gelecek Pazar’a kadar uzayacakmış gibi görünüyor.”

“Evet, açlıktan ölüyorum. Hadi bırakalım,” dedi Mick.

Bryn dirseğinin sıkıca tutulduğunu hissetti ve huzursuzca dönüp Lee’ye baktı. Gözleri gece kadar koyuydu.

“Hadi Bayan Keller. Gidelim.”

Ancak kulüpte kımıldamak bile mümkün değildi.

“Oh Tanrım,” dedi şef garson içini çekerek. “Bay Condor, burası bütün gün hayranlarınızla doluydu, sizi görebilmek için bekleyip durdular. Şimdi de seçim kampanyası var. Tanrım ne felaket! Onları dolu olduğumuz konusunda uyardım ama dinleyen kim? Yemek salonu tıklım tıklım dolu. Keşke geleceğinizi bilseydim...”

“Bizi terasa alamaz mısınız?” diye sordu Lee.

“Evet, evet efendim, elbette. Ayrıca beklerken size özel bir şarap da ikram edebilirim.”

“Hadi Bryn, terasa çıkalım. Diğerleri gelene dek sana söyleyeceklerim var.”

“Ben... Şey... Sonra Lee. İlk lavaboyu bulmam gerekiyor.”

“Bryn!”

“Özür dilerim Lee!”

Bryn, Lee kendisini durdurmaya fırsat bulamadan kalabalığın arasına daldı. En iyisi lavaboya gitmekti. Evet, bunu çok iyi düşünmüştü. Ancak kalabalıkta lavaboya ulaşmak oldukça zordu. Basın toplantısından dağılan politikacının adamlarından dolayı salonda kımıldayacak yer kalmamıştı.

Bryn birden bir adamla çarpıştı ve olduğu yerde kaldı, karşısındaki adamı bir yerden tanıyordu. Elbette, bu Dirk Hammarfield'di. Geçen akşam haberlerde izlemişti. Kesinlikle karizmatik biriydi. Mavi gözlü, zayıf ve uzun boyluydu.

"Çok özür dilerim," dedi Dirk Hammarfield.

"Korkarım benim hatamdı Bay Hammarfield."

"Ah, demek beni tanıyorsunuz." Dirk'ün yüzü aydınlanmıştı.

Bryn elinde olmadan arkasına dönüp baktı ve o an Lee'nin birkaç kişinin arkasından kendisini izlediğini gördü. Ellerini cebine sokmuş, gözlerini kırmış, öylece ona bakıyordu.

Bryn genç politikacıya gülümsedi. "Elbette sizi tanıyorum Bay Hammarfield. Kampanyanızı yakından takip ediyorum. Nevada senatörü seçileceğinizden hiç kuşku duymuyorum."

Bryn bunları söylerken yeniden dönüp Lee'ye baktı ama ortadan kaybolmuştu. Birdenbire her şey önemsizleşmiş, Dirk Hammarfield de silikleşmişti. Adam hala gülümseyip duruyordu ve bir şeyler söylüyordu ama Bryn'in istediği tek şey bir an önce oradan uzaklaşmaktı.

"Kim bu fotoğraf makineli hanım Dirk?"

Bryn konuşmaya katılan başka bir ses işitince irkildi. Dönüp adama baktı.

"Bayan..." Dirk kaşlarını kaldırarak Bryn'a baktı.

"Keller. Bryn Keller."

"Bayan Keller, sizi yardımcım Pete Lars'la tanıştırayım," dedi Dirk.

"Memnun oldum Bay Lars." Bryn adama elini uzatmıştı ama içi kıpır kıpırdı. Nedense epeyce huzursuz olmuştu. Maf-

ya filmlerinden fırlamış gibi görünen kısa boylu, tıknaz yapılı adam hararetle elini sıktı. Bryn'ın içini okumak istermiş gibi dikkatle bakıyordu. Bryn elini adamın kavrayışından güçlükle kurtardı.

"Neyin fotoğraflarını çekiyordunuz Bayan Keller?" diye sordu Lars kibarca.

"Lee Condor ve grubunun."

"Demek Lee Condor'la çalışıyorsunuz. Ne hoş. Oldukça popüler biri, değil mi?"

"Evet öyle," dedi Bryn kibarca gülümseyerek. Ardından boğazını temizledi ve saatine göz atarmış gibi yaptı. "Sizlerle tanıştığım memnun oldum beyler. Kampanyanızda başarılar dilerim."

Bryn sonunda adamların yanından uzaklaşıp kendisini lavaboya attı. Bütün bedeni tir tir titriyordu ama nedenini bilemiyordu. Belki de bu kez fazla ileri gitmişti. Belki de Lee Condor işine son verirdi. Bundan mı korkuyordu? Yoksa onu bir daha görmeden yapamayacağından mı?

Yüzüne soğuk su çarpıp saçlarını düzeltti ve üstüne başına çeki düzen verdi. Lavabodan çıktığında Lee'nin yeniden salona döndüğünü gördü. Etrafını saran bir grup insanla konuşuyordu.

Onun yanından geçip terasa yöneldi. Başka bir kalabalık grup da bir başka adamın etrafını sarmıştı. Bryn önemli biri olduğu anlaşılan adamı daha önce hiç görmemişti, kim olduğunu da bilmiyordu. Fakat ne yazık ki adam yolunun üstündeydi. Giysisine bakılırsa bir golf oyuncusuydu. Otuz beş yaşlarında kumral biriydi. Kendisine gülümseyen adama bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti.

"Çok iyiydiniz."

"Teşekkür ederim. Son ana dek şampiyon olabileceğimi düşünmemiştim."

"Oh ama oldunuz. Tebrikler Bay..."

“Winfeld,” dedi adam tatlı tatlı gülümseyerek.

Tabii ya. Her ne kadar spor dünyasıyla fazla ilgisi olmasa da onun ismini işitmişti. Adam kariyerinin zirvesindeydi.

“Kızarmak size çok yakışıyor ama lütfen utanmayın. Bu-
raya oyunu izlemeye gelmediniz, değil mi? Lee Condor’la
birlikteydiniz.”

Bryn birden itiraz etmek istedi. Condor’la beraber falan
değildi. Yani adamın kast ettiği anlamda.

“Ben bir fotoğrafçıyım. Onun fotoğraflarını çekiyorum.”

“Oh, demek resim çekiyordunuz. Burada mı?”

“Evet, terasın arka tarafında.”

“Çok hoş. Şayet Condor sizi seçtiyse, çok iyi olmalısınız.
Kartınız var mı?”

“Ben... Evet var.”

Bryn çantasının içini karıştırıp kartını aradı. Ardından
adama uzattı. “Teşekkür ederim,” dedi. “İstedığınız zaman
arayabilirsiniz. Şimdi hayranlarınız gırtlığımı sıkmadan bura-
dan sıvışsam iyi olacak.”

“Bryn Keller,” diye mırıldandı Winfeld gülümseyerek.
“Sizi arayacağım.”

Bryn uzaklaşırken kendi kendine Winfeld’den belki de iyi
bir iş çıkacağını düşünmeden edemedi.

Terasta diğerlerine katıldığında Barbara hararetle konu-
maya başladı. “Hayatım bu senin şarabın. Sen ortalarda olma-
yınca yemeğini de ben söylemek zorunda kaldım. Ispanak
salatası ve ıstakoz siparişi verdim. Nerede kaldın böyle?”

“Teşekkür ederim Barb. Ben de farklı bir şey istemezdim
zaten,” diye mırıldandı Bryn ve Barbara’nın yanındaki iskem-
leye huzursuzca oturdu. Yanındaki iskemleden başka boş yer
kalmamıştı ve Lee geldiğinde mecburen yanına oturacaktı.
Şarabından bir yudum aldı.

O arada Perry, Barbara’ya İskoçya’da film çektikleri bir
şatodan söz etmeye koyuldu. Anlatımı canlı ve espriliydi ama

Bryn kendisini hikâyeye veremiyordu. Kafası oldukça meşguldü. Başını kaldırdığında az ileride Lee'nin, Dirk ve Winfeld'le konuştuğunu gördü. Üç ünlü yan yanaydı. Sonunda Lee adamlardan ayrılıp masaya yöneldiğinde Bryn kadehiyle meşgulumuş gibi yaptı. Lee iskemleyi hızla çekip otururken Bryn onun fazlasıyla sinirli olduğunu sezdi. Etrafına bakınır gibi yapsa da Lee'nin gözlerinin üzerinde olduğundan emindi. Daha fazla dayanamadı.

"Ne var?" Bryn meydan okuyan bir ifadeyle sormuştu. Diğerleri kendi âlemlerine dalmıştı, o yüzden kimse ikisinin arasındaki soğukluğu fark etmedi.

"Bir şey yok Bayan Keller. Hiçbir şey yok."

"O zaman bana öyle bakmaktan vazgeç."

"Nasıl bakmaktan?"

"Şey gibi..."

"Aptalca oyunlar oynamaya kalktığını düşünüyormuşum gibi mi?" dedi Lee. "Senin de bildiğin gibi Dirk Hammarfield evli. Ayrıca mükemmel işlere inanan biri bile iyi bir görüntü yakalamak için o kadar film harcamaz."

"Birincisi," diye başladı Bryn, Lee'nin Winfeld'e kartını verdiğini görmemiş olmasını umarak. "Dirk Hammarfield'in evli olduğundan haberim yoktu ve şayet öyleyse, buna ancak memnun olurum. İkincisiyse, yapmaya çalıştığım tek şey işimi seni memnun edecek şekilde..."

"Kahretsin Bryn!"

"Ben..."

"Sen korkağın tekisin. Benden korkuyorsun ve gerçeklerle yüzleşmek yerine saldırmayı tercih ediyorsun. Ama rahat ol. Benim yüzümden başkalarıyla yakınlaşıp kendini aptal yerine koymana gerek yok. İlişkimizi sadece iş sınırları içinde tutarız, olur biter. Filmi banyo etmene gerek yok. Bana negatifleri ve deneme kopyasını vermen bile yeterli. Gerisini ben hallederim. Ödemeyi düşünme. Anlaştığımız gibi öderim."

“Ama ben...”

“Parayı düşünmediğini mi söyleyecektin? Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Neyse, artık dert etmene gerek yok.”

“Tanrım, senden nefret ediyorum!”

Bryn sinirden tir tir titiyordu. Onun kendisini böylesine aşağılamasına nasıl meydan vermişti?

Lee yemeğinin az önce getirilmiş olmasına aldırmadan ayağa kalktı. “Sanırım Bryn bugünlük işimizin bittiğine karar verdi çocuklar. Şimdi, yapacak işlerim var ve izninizi istiyorum. Akşam evde görüşürüz.”

Lee arkasını dönerken herkes neşeyle seslendi. “Görüşürüz!”

Bryn huzursuzca kımıldandı. Sonunda ayağa kalkıp onun peşinden gitti. “Lee!”

Lee duraklayıp ona döndü.

“Üzgünüm.”

“Ben de.” Lee’nin yüzünde sabırsız bir ifade vardı.

“Kahretsin! Nasıl olduğunu bilemezsin...” diye başladı Bryn. “İnsanların sorumluluğunu üzerine almanın nasıl bir baskı yarattığını bilemezsin.”

“Bu konuda yanıyorsun Bryn,” dedi Lee yorgun bir ifadeyle. “Ben de kendi payıma düşeni yaptım... Oh, boş ver. Zaten bu nedenle sana baskı yapmak istemiyorum. Sana hayatını nasıl yaşaman gerektiği konusunda öneride bulunamam. Bu tamamen sana bağlı...”

Lee birdenbire durup kımıltısız bir yere bakmaya başlayınca Bryn şaşırıp kaldı. “Lee...”

Ancak Lee yanıt vermedi. Bryn ürperdiğini hissetti. Lee birdenbire bambaşka birine dönüşmüştü. Gergin, huzursuz, tetikte... “Lee...”

Lee birinin onları gözetlediğini düşünüyordu. İlk meraklanmış ama hemen ardından gerilmişti. Önce ona öyle gelmiş

olabileceğini düşündüyse de bunun doğru olmadığını fark etti. Terasın gerisinde, çalılıkların ardında biri onları gözlüyordu. Bundan emindi. Gözetlendiğini hissedirdi.

Ellerini Bryn'in omzuna koydu. Gözleri halen çalılıkların oradaydı. Bütün bedeni kasılmıştı. Tek bir adım bile atmamıştı.

Onları gözetleyen her kimse çalılıkların ardından hafif bir hışırtıyla uzaklaşmıştı. Lee dikkatini Bryn'a verdi. "Benimle eve gelip bir kadeh şarap içmek ister misin?"

"Hayır... Ben..."

"Pekâlâ. Yarın izinlisin. Ama öğleye kadar negatifleri bana ulaştırmaya çalış. Örneğin Barbara'ya verebilirsin. Evime getirir."

Lee bunları söyledikten sonra arkasını dönüp gitti. Bryn dudaklarını ısırды ve iştahı kaçmış bir halde masaya döndü. Yemeğiyle yarım saat kadar oynadıktan sonra izin isteyip kalktı. Böylesi daha iyiydi. Çocukları okuldan biraz erken alabilirdi.

Lee kulüpten ayrılmamıştı. Arabasında oturmuş sabırla bekliyordu.

Bryn'in arabasının kulübün park yerinden çıktığını görünce kontağı çevirdi. Ancak tam o sırada Bryn'in ardından yola koyulan siyah Sedanı fark ettiğinde kaşları çatıldı.

Trafiğin oldukça yoğun olduğu bir saatti. Önündeki iki arabayı takip ederken aralarına başka bir araç girmesin diye epeyce uğraşması gerekiyordu. Bryn'in yuvaya girip çıkışını izledi. Siyah Sedan da ikisinin arasında kenara çekmişti.

Bryn'in evine giden sokakları tanıyordu ama trafik gittikçe daha da yoğunlaşmıştı. Bir kamyon tam köşede yolunu kestiğinde elinde olmadan küfretti. Epeyce arkada kalmıştı.

Bryn'in evine ulaştığında onu kapısını kapatırken gördü.

Siyah Sedan ise durakladığı yerden ani bir manevra yaptı ve gözden kayboldu.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~



İNANILMAZ bir durumdu ama oğlanlar o akşam Bryn'in her dediğini yapmaya ve adeta birer kanatsız melek olmaya karar vermişlerdi. Bryn, Tanrı'nın gerçekten var olduğuna ve güçsüzlere merhamet ettiğine bir kez daha inandı.

Saat sekizde çocuklar yemeklerini yemiş, yıkanmış ve yatağa yatmışlardı. Her üçünü de öptükten sonra doğrucu telefona koştu ve Barbara'yı aradı. Telesekreterin sesini işitince küfretmeye başladıysa da, minik bir bipten sonra Barbara'nın kıkır kıkır güldüğünü duydu.

"Sakin ol tatlım! Sorun nedir?"

"Bu akşam şu filmi bir yere götürüp tabettirmek istiyordum Barb. Bunu sormaktan nefret ediyorum ama çocuklar uyudu. Gelip birkaç dakikalığına başlarında durur muydun?"

"Bryn, uyumasalar da seve seve gelirdim, biliyorsun. Ama bu akşam gösterim var ve gelecek hafta sonuna kadar da boşum yok."

"Oh!"

"Peki, neden başkasına yaptırıyorsun? Her zaman kendin banyo ederdin. Bu da bir sanat derdin, unuttun mu?"

"Evet, ama bunları yapmak istemiyorum. Condor filmleri istiyorum diye tutturdu, hem de hemen. Bu akşam yapabileceğimi sanmıyorum." Bryn o filmleri tabetmek istemiyordu. Bu işten bir an önce kurtulmaktan başka bir isteği yoktu.

Barbara durakladı. "Şey... Bryn... Onunla sorun mu yaşıyorsun?"

"Lee'yle mi? Pek... Anlaşamıyoruz diyebilirim."

"Ama bu çok saçma Bryn. Adam sana hayran..."

"İyi de negatifleri istediğini söyledi." Bryn arkadaşının yorumunu değerlendirmek istememişti. Lee Condor kendisiyle ilgiliydi ilgili olmasına da, bunda herhangi bir hayranlık olduğundan pek emin değildi.

Barbara içini çekti. "Senin davranışların yüziünden tatlım. Adam ara sıra mesafeli davranırsa da nazik ve çekici biri. Tamam sessiz bir gücü var, bazen korkutucu geliyor olabilir ama bu onu daha da seksi yapıyor. Bence gerçekten iyi bir insan."

"Barbara!" Bryn elinde olmadan arkadaşına bağırıyordu. Lee Condor'la ilgili tek bir övgüye tahammülü yoktu. "Bütün gün onunla çalıştım. Bir de akşam ondan söz etmek istemiyorum."

Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu. Ardından Barbara derin bir nefes aldı. "Tamam, ikiniz de yetişkinsiniz. Konuyu kapatıyorum. Bak, dinle. Çocukların başına gelemem ama şuna ne dersin? Filmin nereye götürülmesini istediğini söyle, götürüyüm."

"Yapar mısın? Sen bir meleksin Barb! Kelly's Kodak'a gitmesi gerekiyor. Arayıp gönderdiğimi söylerim. Teşekkür

ederim Barb, çok teşekkür ederim. Eminim Kelly önceki gibi çabuk davranacaktır, yarın geri alır, Condor'a ulaştırman için sana veririm. Böylece işi bitirmiş olurum."

"Pekâlâ," dedi Barbara. "On dakikaya kadar gelirim. Kor-na çalarım. Arabaya getirirsin değil mi?"

"Anlaştık!"

Bryn telefonu kapattıktan sonra Kelly Crane'i aradı. Kelly'nin küçük bir fotoğrafçı dükkânı vardı ve Bryn'a sayısız kez yardım etmişti.

Bryn filmi Barbara'nın arabasına koşturup verdikten sonra derin bir nefes aldı. Saat on bir olmadan çocukların ertesi gün giyecekleri kıyafetleri ve beslenme çantalarını hazırlamıştı. Hemen duşa girdi ve eline bir kadeh şarap alıp televizyonun karşısına geçti ve haberleri izlemeye koyuldu.

Haberlerde Country Kulüp'teki etkinliklerden söz edildiğini fark edince dikkat kesildi. İlk haber Dirk Hammarfield'la ilgiliydi. Yanında karısı vardı – ufak tefek güzel, esmer bir kadındı – Oldukça hoş gülümsüyordu. Dirk çok iyi bir aile babası ve dürüst biri olduğu için övülüyordu, gerçek bir Amerikalıydı. Gerçi hakkında kumar oynadığıyla ilgili birtakım söylentiler de çıkmıştı ama sonuç olarak kumar Nevada'da suç sayılmıyordu.

Bir sonraki haber Lee Condor'la ilgiliydi. Condor hayranlarına fotoğrafını imzalıyor ve küçük bir çocuğun başını okşuyordu. Yüzünde inanılmaz çekici bir gülümseme vardı.

Sunucu Condor'u, Barbara'dan bile daha hevesle övünce Bryn televizyona elindeki kadehi fırlatmaktan son anda vazgeçti. Allahtan çabuk parlayan biri değildi yoksa olan televizyona olacaktı.

Bryn tam ayağa kalkıp kanalı değiştirecekti ki durakladı. Bu kez ekrana Mike Winfeld'in görüntüsü gelmişti. Turnuvayı kazandığından ve servetine bir milyon dolar daha eklediğinden söz ediliyordu. Bryn küçücük bir top sayesinde böylesine

bir servet kazanmanın hiç de adil olmadığını düşünürken birden olduğu yerde dondu kaldı. Winfeld'in karşısındaki kadın kendisiydi. Adama kartvizitini veriyordu.

Bryn külçe gibi kanepeye yığıldı. Lee Condor haberleri izleyecek olursa, kendisiyle ilgili düşüncüleri iyice olgunlaşacaktı. İlk evli bir politikacıyla flört etmiş, ardından bir golf şampiyonuna kartını vermişti.

"Gerçi bu neyi değiştirir," diye söylendi. İsteddiği bu değil miydi? Başka erkeklerle bir sorunu olmadığını sadece onu istemediğini hissettirmeye çalışmıyor muydu? Hafifçe alnını ovuşturdu. Kafası karışmıştı. Öyle mi yapıyordu? Doğrusu bundan o kadar emin değildi.

Bryn televizyonu kapattı, kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti ve yatmaya gitti. Çok yorgundu, uyumak zorundaydı...

Ancak ne yaparsa yapsın Lee Condor'u düşünmekten kendisini alamıyordu. Onun yarı çıplak davul çalarken görüntüsü, gözlerinin içine bakışı, en ufak dokunuşuyla hissettirdikleri aklından çıkmıyordu.

Adam, Bryn tam ön kapıyı açıp çocukları dışarıya çıkarırken önüne dikildi. Bryn ilkin ona boş boş baktı sonra kaşlarını çatı.

"Günaydın! Sanırım siz Bryn Keller'sınız."

"Ben... Evet. Gerçi biraz acelem var ama size nasıl yardım edebilirim?"

"Aslında ben size yardım etmek istiyordum."

"Kim o? Kim o," diye merakla sordu Brian, adamla halasının arasına geçmeye çalışarak. Ancak Brian onu tutup arkasına çekmeye çalıştı.

“Ne demek istediniz?” diye sordu yabancı adama merakla. Adam orta boylu, dikkat çekmeyecek bir tipti. Otuz, kırk hatta daha yaşlı bile olabilirdi.

“Şey, sahip olduğunuz bir şeyi satın almak istiyordum Bayan Keller.”

“Satın almak mı dediniz? Korkarım değerli bir şeyimi yok. Yani, bir yanlışlık olmasın...”

Adam güldü. “Bir şeyin değeri Bayan Keller, duruma göre değişir. Aceleniz olduğunun farkındayım, o yüzden hemen konuya gireceğim. Dün Lee Condor’un resimlerini çektiğinizi biliyorum. Kendisinin fanatik bir hayranıyım! Size o resimler için beş bin dolar ödemeye hazırım. Özel koleksiyonum için, alıyor musunuz?”

“Beş bin dolar mı?” diye tekrarladı Bryn, kulaklarına inanamayarak. Bu salağın ciddi olduğuna bir an inanacak olsa heveslenebilirdi. Ancak elbette ciddi değildi. Yanı sıra ciddi olsaydı bile... Bu teklifi ne denli çekici gelse de bunu yapmaya cesaret edemezdi. Bu resimlerin tüm hakları Lee Condor’a aitti. Sözleşmede bu konu açıkça belirtilmişti. Hem Condor oldukça tehlikeli biriydi. Onu işle ilgili bir konuda karşısına alamazdı.

“Özür dilerim ama korkarım, Bana Tahoe’nin yarısını teklif etseydiniz bile reddederdim. Bu fotoğraflar Lee Condor’a ait.”

Yabancıнын tatlı gülümsemesi bir anda kayboldu, yüzü ekşidi. “Aptallık ettiğinizin farkında değil misiniz Bayan Keller? Ona filmin yandığını falan söyleyebilirsiniz. Biraz daha zengin olmak istemiyor musunuz?”

“Üzgünüm. Söyleyeceğimi söyledim. Şimdi izin verirseniz, acelemiz var...”

Çocuklar Bryn’in arkasına dizilmişlerdi. Onları arabaya yönlendirdi. Tek tek binnelerini bekledikten sonra, sürücü

koltuğuna geçti. Adam halen olduğu yerden kımıldamamış onları izliyordu.

“Umarım kapıyı kilitlemişimdir,” diye mırıldandı Bryn kendi kendine yola koyuldukları sırada.

“Kilitledin Bryn Hala. Ben gördüm.”

“Oh, iyi. Teşekkür ederim Keith.”

Birkaç dakika sonra Bryn olanları unuttu. Kafası yeterince meşguldü. Bir yandan trafikle boğuşurken diğer yandan bir an önce Kelly’nin dükkânına gitmeyi istiyordu. Filmleri Barbara’ya teslim edip bir baş ağrısından daha kurtulmaktan başka bir isteği yoktu.

Kelly filmleri hazırlamıştı. Yirmi beş yaşında bir genç adamdan çok on beş yaşında bir delikanlıyı andırıyordu. Ancak Bryn bir yıl önce onunla çalışmaya başlamasının bir şans olduğunu düşünürdü. Sıkıştığı an Kelly imdadına yetişirdi, dahası oldukça yetenekli bir fotoğrafçıydı.

“Bunlar sadece deneme kopyaları Bryn ama sanırım çok güzel kareler almışsın. Fon muhteşem. Herhangi bir kusurdan kaçınmayı başarmışsın gibi görünüyor. Ve Condor tabii... Ne kadar ilginç bir konu. Onun fotoğrafını çekmeyi çok isterdim. Genellikle çok iyi konular buluyorsun. Condor’un yüzü oldukça karakteristik. Bir ressam onun tablosunu yapmaya can atardı.”

Bryn’in onu dinleyecek hali yoktu. “Teşekkürler Kelly. Umarım söylediğin kadar iyidir. Neyse ne kadar ödemem gerekiyor?”

“Sadece birkaç arka planda sorun yaşamış olabilirsin Bryn. Gerçi o kadar minik sorun...”

“Kelly! Lütfen! Sana yardımından dolayı ne kadar teşekkür etsem azdır ama inan bana çok acelem var.” Aslında hiç de acelesi yoktu ama Lee Condor fanatiklerinden bıkmıştı.

“Pekâlâ Bryn,” dedi Kelly borcunu söyledikten sonra. “Sakın meşhur ve zengin olduğunda beni unutma.”

“Söz veriyorum.”

Kelly’nin dükkânından çıktıktan sonra Bryn kendine engel olamadı ve bir kafeye girdi. Sandviç ve kahve ısmarladıktan sonra kopyalar üzerinde beğendiği resimleri işaretledi. Saat birden önce zarfı Barbara’nın ofisine bıraktı ve ikiyi biraz geçerken de eve döndü. Yıkanacak dağ gibi çamaşır vardı. Neyse bununla ilgilenmek belki Condor’u düşünmesini engelleyebilirdi.

Ancak bir saat sonra hiçbir işin Condor’la ilgili düşünceleri kafasından silemeyeceğine karar verdi. Makineye bir parti çamaşır daha doldurup kurutma makinesinden çıkardıklarını katladı. Ve evden çıktığı gibi halk havuzuna koştu.

Bir buçuk saat sonra yeniden eve döndü. Hayır, yüzmek de işe yaramamıştı.

Ancak çocukları erken almak kafasındaki bütün düşüncelerden uzaklaşmasına sebep oldu. Çocuklar erkenden eve geldikleri için sevinç gösterileri yaptılar. İlk hep birlikte kocaman bir çikolatalı pasta yaptılar. Bryn çocuklara bir uzay macerası okurken üç canavar pastayı silip süpürdüler. Bryn tıka basa dolu midelerinin pastayı hazmetmesini bekledikten sonra akşam yemeği olarak onlara yeşil salata ve ardından da elma yedirdi.

Saat dokuzda çocuklar mışıl mışıl uyurken telefon çaldı. Barbara zarfı Lee’ye teslim ettiğini bildirmek için aramıştı. Lee pek bir şey söylememişti ama yeterince memnun kalmış gibi görünmüştü.

“Yarın görüşürüz!” Barbara böyle söyleyip telefonu kapatmıştı kapatmasına da Bryn’ı bir düşüncedir almıştı. Yarın... Lee Condor denen sadist müzisyenle uzun bir gün daha geçirecekti. Kendini erken yatmaya zorladı. Uyumak için epeyce uğraşması gerekmişti. Lee Condor onu rüyalarında da

rahat bırakmıyordu. Bryn kendisini onun yanında çıplak yataırken gördüğünde kan ter içinde kalmış bir halde uyandı. Üstelik nefes nefeseydi.

“Oh Tanrım! Bir psikiyatra gitmem gerekecek,” diye söylendi. Oysa bir psikiyatra ihtiyacı olmadığını çok iyi biliyordu. Beğense de beğenmese de Lee Condor’a ilgi duyuyordu ve bu son derece normal bir durumdu. Adam hem fazlasıyla çekici, hem de oldukça güçlü bir karakterdi. Onunla tanışan hiçbir kadının onu öyle kolayca aklından çıkarması, unutmaması mümkün değildi.

Morali adamakıllı bozulmuştu. Biriyle birlikte olmayı özlemişti. Sevmeyi, sevmeyi özlemişti. Joe ile beraberken ona bütün kalbiyle bağlanmıştı. Özgürlüğüne değer veriyordu ama biriyle bir şeyler paylaşmayı gerçekten özlemişti.

Bryn yastığını kucaklayıp uzandı. Kendisine bari dürüst davranmalıydı. Condor’u istiyordu işte. Joe’yu istediğinden bile daha fazla istiyordu. Ancak Joe onu sevmişti. En azından bir süre. Yani öyle olduğunu sanıyordu. Oysa Condor’un birini sevebileceğine ve bağlanacağına inanması çok zordu. Gerçi kendisi de ona bağlanmak istemezdi ki.

O zaman ne diye onu düşünüp duruyordu? Ne diye gözlerini kapattığı an onunla ilgili düşler görüyordu?

“Nasılsa çekip gidecek,” diyerek kendini rahatlatmaya çalıştı. “O zaman unuturum, düş kurmaktan da vazgeçerim...”

Bryn tekrar uyumuş olmalıydı çünkü telefonun sesini işitince birden sıçradı. Yetişene dek telefon belki on kez çaldı.

“Efendim.”

“Bryn Keller’la mı görüşüyorum?”

“Evet, benim,” diye cevap verdi Bryn kaşlarını çatarak. Boğuk bir fısıltı halindeki ses sanki bir korku filmindeki bir

karaktere aitti. Bryn sesin sahibinin cinsiyetini bile çıkaramamıştı.

“Fotoğrafları istiyorum. Beni duyuyor musun?”

“Evet, sizi duyuyorum.” Bryn elbette duymuştu ama duyduklarına inanamamıştı. Bu bir şaka olmalıydı. Ancak tehditkâr sesin şaka yapıyormuş gibi bir hali yoktu. Bryn bütün bedeninin ürperdiğini hissetti.

“Fotoğraflar Bayan Keller. Hepsi. Deneme kopyaları ve negatifler. Eksiksiz.”

“Bir dakika, bir dakika...”

“Yaşamayı seviyor musunuz Bayan Keller?”

“Polisi arayacağım...”

Bryn tuhaf bir gülme sesini işitince iliklerine kadar titredti. “Ölmek istemiş gibi bir haliniz var güzel bayan. Sizin o güzel boynunuzun kırıldığını görmeyi hiç istemezdim. Hem sadece siz de yoksunuz değil mi? O ufaklıklara da bir şey olmasını istemezsiniz.”

“Hayır! Hayır!” Bryn panik içinde bağırdı. Bu kesinlikle bir şaka değildi. Birdenbire aklı başına gelmişti.

“O zaman resimleri ver...”

“Bekleyin, oh, lütfen bekleyin. Fotoğraflar bende değil. Ben çoktan...”

“Ne?”

“Fotoğraflar bende değil. Çoktan teslim ettim... Lee Condor’a teslim ettim.”

“Sana inanmıyorum Bayan Keller.”

“Bakın, beni dinleyin...”

“Kes sesini de sen beni dinle. Hemen kontrol ettireceğim. Yalan söylediyse, dua etmeye başlasan iyi edersin. Sözlerime kulak ver. Polisi arama. Ya da birine bir şey söylemeye kalkma. Bunu hemen öğrenirim. Ve seni pişman ederim. Gerçekten. Anladın mı? Özellikle de Condor’a gitmeyeceksin. Bunu

anında öğrenirim. Şimdi bana söylediklerini kontrol edeceğim.”

“Size söyledim...”

“Seni arayacağım.”

“Bekleyin!”

Sert bir klik sesi Bryn’a telefonun diğer ucunda kimsenin olmadığını anlatıyordu. Öylece telefona bakakalmıştı. Korkudan tutulmuştu.

“Bryn Hala! Ne oldu öyle?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı,” diye yalan söyledi Bryn. Tezgâhın üzerindeki kâseleri, bardakları toplamaya koyuldu ama hareketleri beceriksizceydi. “Brian gidip kardeşlerini uyandır. Giysileriniz şifonyerin üstünde. Benim yerime Jack’in giyinmesine sen yardım et, olur mu? Sonra da hemen aşağıya inin.”

Bryn biraz sakinleşince bütün bunların bir şaka olabileceğini düşündü. Sabah gelen fanatik salak korkutma taktiği uyguluyor olmalıydı. Tabii hepsi bu kadardı, öyle tehlikede falan değillerdi. Hem fotoğraflar kendisinde değildi ki. Lee’deydi. Arayan kişi bunu eninde sonunda öğrenecekti. Kontrol ettireceğim dememiş miydi? Bu iş de böylece bitecekti.

Evet, böyle olmalıydı... Tanrım böyle olmak zorundaydı...

Bryn her nasılsa normal davranmayı başarmıştı. Kapıyı açma vakti geldiğinde bir an tereddüt etti ama Keith koşup kapıyı açmıştı bile. Bryn ön kapıda dikilen adamı görünce bir çılgılık attı. Allahtan kapıdaki Andrew olduğunu hemen kavramıştı. “Andrew! Burada ne arıyorsun?”

Andrew yüzünü buruşturup başını eğdi. Bakışlarında utanç bir ifade belirmişti. “Oh... Bir randevum vardı... Korkarım biraz sarhoş oldum. Ama senin evine yakın olduğumu anlayınca... Belki beni bırakabileceğini düşündüm.”

Başka bir zaman olsa Bryn buna gülerdi. Yakışıklı, seksi, sevilen rock idolü kapısına gelmiş, kendisinden bir ricada bulunuyordu. Fakat gülecek durumda değildi. Onu gördüğüne çok sevinmişti. Andrew'un varlığı o uğursuz sesin yarattığı sinir bozukluğunu gidermişti.

"Elbette Andrew. Hadi atla." Bryn arabasını işaret etmişti.

"Kullanmamı ister misin? Yani o kadar da kötü değilim. Epeyce açıldım."

Andrew ellerinin titrediğini fark etmiş olmalıydı. "Hayır, ben yola alışığım," dedi Bryn.

Andrew, çocuklar itişe kakışa arabaya binerlerken güldü. Yola çıktıklarında da müzikten söz etmeye başladı. Bryn git-tikçe gevşediğini hissediyordu. Andrew'u Tanrı göndermişti. Gerçi bir şey kafasına takılmıştı. Andrew arkada, Keith'in yanında oturuyordu. Bryn dikiz aynasından ona baktı. Geç saatlere kadar içki içmiş gibi görünmüyordu. Hatta fazla din-lenmiş ve kendinde görünüyordu. Üstü başı da fazla düzgün-dü. Gömleği az önce giyilmiş gibiydi. Biraz olsun dağılmış olması gerekmez miydi?

Bryn derin bir nefes aldı. Saçmalıyordu. Andrew her za-man tiril tiril giyinen bir tipti. Belli ki sarhoş da olsa üstü başı bozulmuyordu. Andrew'un giysilerine takılmaması gerektiğini biliyordu, bu çok saçmaydı ama...

Hayır! O telefon konuşmasını unutmalıydı artık. Bu bir sakaydı ve bitmişti.

Bryn, Fulton evine geldikten bir saat sonra Lee Condor'un bir canavar olduğuna karar vermişti.

Her şeyi tekrar tekrar baştan alan bir canavar...

Bryn'in vücudundaki her bir kas sızlıyordu. Bugüne dek varlığından habersiz olduğu kaslar bile sızlıyordu. Ayrıca Condor anormal gergindi. Bryn'a baktığında gözleri adeta

içine işliyordu. Bryn'a dokunduğunda önceki kadar nazik değildi.

Merdivendeki düşme sahnesini tekrarlamak istediğini söylemişti. Bryn kabul etti, çünkü o kadar ters bakıyordu ki, onunla tartışmaya cesaret edememişti.

Ancak deli gibi korkuyordu. Yükseklerden hiç hoşlanmazdı. Uçağa binmekten de nefret ederdi. Üst katlarda yaşayamazdı. Bunun bir fobi sayılacak kadar ciddi olduğunu düşünmüyordu. Sadece yüksekte olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu. Rahatsız oluyordu, hepsi bu.

"Şayet yapamayacaksan, Bayan Keller..." Lee bıkkınlıkla konuşmuştu.

"Yapabilirim," dedi Bryn sertçe.

Yaptı da. Ancak o birkaç saniye içinde ölmüş ölmüş dirilmişti sanki. Gerçi Lee'nin kolları hiç tehlikeye yer vermeyecek çeviklikle onu yakalamıştı. Yine de Bryn onun ne denli gergin olduğunu fark edebilmişti.

Lee Condor her zaman gergindi. Her zaman gizemli işler peşindeymiş gibi bir izlenim uyandırıyorordu. İnsanın arkasından sessizce gelmek gibi bir huyu vardı.

"Yine denemeye hazır mısın?"

"Hazırım."

Yine denediler. Ardından bir, iki, üç kez daha. Her seferinde Bryn'ın korkudan ödü patlıyordu ama bu sayede o tehditkâr fısıltıyı unutabilmişti.

Ara verdikleri sırada Bryn meyveli yoğurdundan bir iki kaşık aldı, sonra da yüzünü ekşitip yoğurdu çöpe attı.

"Bu kadar az mı yiyorsun? Neden peki?" Lee Condor yine sessizce yanına yaklaşmıştı.

Bryn sadece omuz silkti.

"Tevekkeli değil bugün ürkek bir tavşanı andırıyorsun."

"Böyle söylemene üzülmem mi gerekiyor?"

"Neyin var senin?"

“Hiçbir şeyim yok!”

“Biliyor musun Bayan Keller bazen saçma sapan bir yalan gerçeği ortaya çıkarır.”

“Sana söyledim, hiçbir şeyim yok. Sadece kendimi biraz yorgun hissediyorum, o kadar.”

“Daha iyi uyumalısın.”

“Doğru. Neyse, merak etme. İşini aksatacak değilim.”

“Bunu merak etmiyordum.”

Bryn o halde neyi merak ettiğini sormak için sertçe ona döndü ama şaşırdı. Gerçekten de Lee'nin merak ettiği başka bir şeydi. Bryn'a bakmıyordu bile.

Lee Condor'un bakışları odayı tarıyordu. Tehlike sezmiş bir hayvan gibi tetikteydi. Etrafı gözlüyor, bekliyor, araştırıyordu.

İyi de neyi?

Saçmalayan kendisi miydi yoksa Condor mu?

Adamın her zamanki gerginliği değil miydi? Her zaman ormandaki bir hayvanın dikkatiyle hareket etmez miydi? O Lee Condor'du ve insanlar onu diğer yaptıklarının yanı sıra bu özelliğiyle de tanıyordu.

Sinirleri bozuktu. Evet, bu nedenle her şeyi yanlış değerlendiriyordu. Sabaha karşı Andrew ile ilgili de şimdi yaptığı gibi saçmamıştı. Bugünün bir an önce bitmesinden başka isteği yoktu.

Herkes gitmişti. Dansçılar, kameramanlar, işçiler, herkes... Sadece Lee ve grubu kalmıştı.

“Bence polis çağırmalıyız,” dedi Mick.

Lee dalgın bir ifadeyle elini salladı. “İyi de ne söyleyeceğim Mick? Evime üst üste birkaç gündür birinin girdiğinden kuşkulandığımı mı? Bence bu adam oldukça profesyonel. Hiçbir şey işitmedim, hissetmedim. Elbette ben yokken girmiş olma ihtimali de var...”

"Ama polise bildirirsek..." diye söze karıştı Andrew.

"Hayır," diyerek onun sözünü kesti Lee kararlı bir ifadeyle. "Bunu yaparsam Bryn'in bu işe nasıl karıştığını anlayamam. Tabii karıştıysa. O araba belki de güzel bir kadınla çıkmak umudunda olan bir adama aitti."

"Ama sen buna inanmadığını söylemiştin."

"Haklısın Perry, inanmıyorum. Bu akşam Bryn'in evini gözetleme sırası sende."

"Sorun değil."

"Evet, ama yarın sabah seni buraya getirmesini isteme, kuşkulananabilir," diye uyardı Andrew.

"Çünkü üstünü başını biraz olsun dağıtmayı akıl etmedin," diye dalga geçti Perry.

Andrew mahcup bir ifadeyle güldü.

"Bırakın şimdi," diye güldü Lee de ona katılarak. "Perry, Bryn'in evden çıkacağı saat yaklaştığında ağaçların arasına geç. Seni oradan alırım."

"Peki ya senin evin ne olacak Lee?" diye sordu Andrew. "Bence birimizin de seninle kalmamız gerekir."

"Teşekkürler Andrew ama hayır. Şayet bu denli sessiz bir hırsızı yakalayacaksam, yalnız olmamda fayda var."

"Dikkatli ol," dedi Andrew kaşlarını çatarak. "Yani müzik yapmayı seviyorum ama sensiz... Yine en baştan başlamak zorunda kalırız. Üstelik paraya da fazlasıyla alıştım."

Lee bir kahkaha attı. "Merak etme Andrew. Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum... En azından şu ana dek biliyordum, diyelim."

"Aptal olmadığının farkındayım Lee. Kendini koruma konusunda ne kadar iyi olduğunun da... Ama yine de dikkatli ol lütfen."

"Olurum."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Andrew. "Mademki bu akşam başka bir işim yok, ben de gidip biraz eğleneyim bari."

Andrew bunları söyledikten sonra diğerlerinin önünde kapıya yürürken seslendi. "Telefonum yanımda ve açık olacak Lee. İhtiyacın olursa, çekinme sakın."

"Teşekkürler," dedi Lee. "Belki de çılgının biriyimdir ve bütün her şey kafamdadır."

Gruptakiler seslerini çıkarmadılar. Hiç biri buna ihtimal vermiyordu.

Bryn ön kapının anahtarını çevirirken telefonun çaldığını işitti. Elleri titremeye başladı. Yanıt vermek istemiyor ama vermek zorunda olduğunu biliyordu.

"Acele et Bryn Hala," diye bağırdı Jack. "Telefon çalıyor!"

"Biliyorum," diye mırıldandı Bryn. Kapıyı açtı ve içeriye koştu. Çocuklar da peşinden eve dalmışlardı. Bryn'ı geçip doğruca telefona koştular.

"Sakın açmayın," diye bağırdı Bryn sertçe ama geç kalmıştı. Bryn çoktan cevap vermişti. "Efendim."

Bryn bunu gördüğünde bütün bedeninin sarsıldığını hissetti. Sanki birden oda etrafında dönmüş, bacakları bedenini taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişti. Tanrım! Bayılacak mıydı?

"Barbara arıyor Bryn Hala. Seyahat acentesiyle ilgili fotoğrafları soruyor galiba."

Bryn neredeyse kendini sürükleyerek Brian'ın yanına gitti ve telefonu aldı. "Selam Barb... Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil tatlım. Şu kaktüsün üstündeki iguanadan bir kopyaya daha ihtiyacımız var. Bu akşam yapabilir misin?"

"Tabii."

"Harika. Yarın bana getirebilirsin öyleyse."

"Tabii."

"İyi misin Bryn?"

"Evet... İyiyim. Sadece biraz yorgunum, o kadar."

"Oh. Söylemeden duramayacağım. Lee Condor bugün bana da bir şeytan gibi göründü. Neyse, seni daha fazla meşgul etmeyeyim."

"Barbara bekle! Biliyorum bunu söylediğim için çıldırdığımı düşüneceksin ama... Şu fotoğrafları diyorum... Geri alabilir misin?"

"Hangilerini? Lee'nin fotoğraflarını mı? Bryn, yanlış mı duydum?"

"Evet. Yani hayır, yanlış duymadın."

"Yüce Tanrım! Bryn, bunu nasıl yapabileceğimi de söyler misin lütfen? Adama götürüp ellerimle teslim ettim. Elimde bir tane negatifi bile yok. Derdin ne senin? Neden geri istiyorsun ki?"

"Şey... Yeniden bakmak istediğim kareler vardı da... Belki alabilirsin diye düşünmüştüm."

"Bryn seni anlayamıyorum. Condor resimlere baktı ve sana daha önce söylediğim gibi, bir yorum yapmadı ama eminim hoşnut kaldı. Durup dururken adamı ne diye huylandırmak istiyorsun?"

"Oh, boş ver. Bana aldırma. Sadece... Fotoğraflara tekrar... Yani bir göz atmak istiyordum da."

"Oh. Bryn, yapamam. Şey, üzgünüm."

"Aldırma."

"Tamam, o zaman. Yarın görüşürüz."

Bryn telefonu kapattı. Allahtan işi ve çocuklar başka şeyler düşünmesine fazla fırsat bırakmıyorlardı. Çocuklara ödevlerini yapmalarını söyledikten sonra yemek hazırlıklarına girdi. Özellikle el oyalayan bir mönü seçmişti. Yemekten başka bir şey düşünmemeye kararlıydı.

Yemekten sonra çocuklara Disney Kanalı'nı açtı, önlerine mısır, meyve koydu ve kendisi karanlık odadayken Jack'e göz kulak olmalarını tembihledi. "Ayrıca çok acil bir durum olma-

dıkça kapıyı çalmadan içeriye dalmayın, anlaştık mı?" demeyi de unutmadı.

Çocuklar masum masum başlarını salladılar. Bryn karanlık odanın kapısını anahtarla açtı. İçeriye girip kapıyı kapattı ve el yordamıyla ışığı buldu.

Bryn oda aydınlandığında olduğu yere çakıldı. Gördüklerini bir an anlamlandıramamıştı. Ancak birkaç saniye sonra neler olduğunu fark edince, korku bütün benliğini sardı. Boğazından bir çığlık söküldü ama tıpkı kâbuslarda olduğu gibi hiç sesi çıkmadı. Nefes bile alamıyordu. Göğsü ağırlaşmış, boğazı kurumuştı.

Sadece... Sadece küçük odanın darmadağın haline bakabiliyordu.

Fotoğraflar... Değer verdikleri, bir anlamı olmayanlar, yenileri... Bütün fotoğrafları yerlerde ve berbat bir haldeydi. Adeta üstlerinden buldozer geçmişti. Ortalık film şeritlerinden geçilmiyordu.

Ya masası? Bütün çekmeceler yerlerde, içindekiler de odanın her yanına saçılmıştı. Fotoğraf makineleri parçalanmıştı.

Elleri bir zamanlar bir aile resmi olan parçalara uzandı. Küçük bir parçaydı. Diğerleri ortalıkta görünmüyordu. Bu resmi biliyordu. Gerçi kendisi çekmemişti. Ancak sevdiği bir resimdi. Karlı bir günde çocuklarla birlikte dışarıda oynarlarken Barbara çekmişti. Birden bir şey dikkatini çekti. Resmin diğer parçaları da masanın üstündeydi ama özellikle birbirlerinden uzak köşelere konmuştu. Bunun bir anlamı var mıydı? Evet, evet... Bir anlamı olmalıydı. Bryn resmin parçalarını birleştirdi ve aynı anda ellerini ağzına götürdü. Fotoğrafta Jack yoktu. Jack'in olduğu bölüm düzgün bir şekilde kesilip alınmıştı. Bu bir tehditti. Telefondaki ses Jack'i alacağına dair Bryn'ı tehdit ediyordu.

Bryn masanın üstündeki diğer resimlere baktı. Hayır, şaka falan yoktu. Telefondaki ses oldukça ciddiye. Fotoğrafları istiyordu ve anlaşılan almak için ne denli kararlı olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Bryn iskemleye oturup sakinleşmeye çalıştı. Soluk alış veriş normalde döndüğünde kararlılıkla yerinden kalktı. Korkup bağırmayacak, yanlış adımlar atmayacaktı. O bir yetişkindi.

Tam o sırada telefon çalmaya başladı...

~ ALTINCI BÖLÜM ~



BRYN karanlık odadan oturma odasına koşarken bir yandan da bağıırıyordu. “Brian! Keith! Sakın, sakın telefona cevap vermeyin! Beni duyuyor musunuz?”

Çığlık çığlığa bağırması işe yaramış olmalıydı ki, çocukların üçü de telefonun yanında hazır bulunmalarına karşın, telefonu kaldırmak için herhangi bir teşebbüste bulunmaya korkmuşlardı.

Bryn onları kenara çekip telefonu kaldırdı. “Efendim?”

Telefonun diğer ucunda kısa süren bir sessizlik oldu. Sonra tonu düşük bir erkek sesi konuştu. “Bayan Keller.”

“Evet,” diye yanıt verdi Bryn gergin bir şekilde.

“Ben Mike Winfeld. Hatırladınız mı? Önceki gün Country Kulüp’te tanışmıştık.”

“Oh evet. Nasılsınız Bay Winfeld?”

Winfeld umurunda bile değildi. Tek derdi bir an önce telefonu kapatmaktı. Derin bir nefes aldı. *Kendine gel Bryn. Sakin ol. Kibar davran.* Belki de adam fotoğraflarını çekirmek istiyordu. O gün de öyle söylememiş miydi? Hem oldukça iyi birine benziyordu.

"İyiym. Teşekkür ederim. Ben de sizi düşünüp duruyordum Bayan Keller."

"Öyle mi?"

"Evet. Biliyorum, sadece birkaç kelime konuştuk ama nasıl diyeyim... Acaba benimle yemek yemek ister misiniz diye soracaktım."

Neden olmasın? Adam kendisini beğenmiş olabilirdi. Normalde onunla çıkmakta bir sakınca görmezdi. Hatta göründüğü kadar iyi bir adamsa onunla görüşmeye devam bile edebilirdi.

Yani normal şartlar altında böyle davranırdı ama şu sıralar şartları anormaldi. Her telefonda aklı başından gidiyordu. Evde bir terör havası hâkimdi.

"Oh, Bay Winfeld..."

"Mike de lütfen. Çünkü resmi hitap ettiğin zaman kendimi oldukça yaşlıymışım gibi hissediyorum. Oysa özellikle senin yanında genç görünmek isterim."

Bryn gülmeyi başardı. "Pekâlâ Mike. Seninle bir ara yemek yemeyi çok isterim. Ama şu sıralar biraz yoğunum. Yani birkaç hafta kadar. Beni daha sonra arar mısın?"

"Doğrusu bu pek hoşuma gitmedi ama madem başka seçeneğim yok... Öyle olsun Bayan Keller. Ama bu sözünü unutmaz ve zavallı bir adama merhamet edersin, değil mi? Seni arayacağım. İki hafta sonraya ne dersin?"

"Tamam. Lütfen Bryn de."

"Zevkle. Seni arayacağım Bryn."

"Harika."

“O zaman hoşça kal. Şimdilik.”

“Hoşça kal.”

Bryn telefonu kapattığında kendi kendine gülümsüyordu. Telefon yeniden çaldığında daha elini çekmemiştir. Olduğu yerde adeta zıpladı.

“Efendim.”

“Eminim, karanlık odanın halini görmüşsündür Bayan Keller.”

“Evet, gördüm. Yaptığınız şey bir suç. Benim evime girmeye nasıl cüret edersiniz? Yakalanacaksınız ve kodeste çürüyeceksiniz...”

“Bayan Keller, korkarım olayın ciddiyetini henüz kavrayamadınız. Karanlık odanız sadece bir başlangıçtı.”

“Siz laftan anlamaz mısınız?” Bryn bağıırıyordu. Çocukların yüzüne korkuyla baktıklarını fark ettiyse de, kendine engel olamadı. “O kahrolası resimler bende değil!”

“Sakin olun Bayan Keller. Dediğiniz gibi sizde olmadıklarına inanıyorum. Ama aynı zamanda onları geri alabileceğinize de inanıyorum.”

“Fotoğraflar Condor’da. Gidip ondan isteyin.”

Telefondaki ses hiç tereddütsüz devam etti. “O fotoğrafları geri alabilirsiniz Bayan Keller.”

“Condor...”

“Condor’dan istemek bu kadar eğlenceli olmayabilir Bayan Keller.”

“Çünkü size cehenne me kadar yolunuz olduğunu söyleyecektir.”

“Muhtemelen. Ancak sizin bunu söyleyecek kadar aptal olduğunuzu sanmıyorum Bayan Keller. Çünkü düşünmeniz gereken üç küçük çocuk var, öyle değil mi? O fotoğrafları istiyorum. Senin gibi güzel bir kadın eminim bir erkekten istediğini almayı bilir. Sana birkaç gün veriyorum. Fotoğrafları al. Unutma seni gözlüyor olacağım. Şu ana dek sadece eşyala-

rına zarar verdim. Bundan sonrası sana bağlı. Sakın aptallık etmeye kalkma. Emniyette tanıdıklarım var. Onlarla temas kurduğun an haberim olur. Condor'a gelince... Onu parmağında oynatabilirsin. Gerçeği söylemeye kalkma. Sanırım her şeyi yeterince izah ettim, değil mi? Bundan sonraki birkaç gün boyunca sadece iki şey düşün. O üç küçük çocuğu ve fotoğrafları. Anlaşıldı mı?"

Bryn kapandıktan sonra bile bir sersem gibi sıkı sıkı telefonu tutmaya devam etti.

Bu arada düşünüp duruyordu. Bu adam Lee'nin bir hayranı olamazdı. Hayranlar çılgınlık atar, kendilerini parçalar ve bir stara yaklaşabilmek için kendilerine zarar bile verirlerdi. Ancak insanların evlerine girmezlerdi. Sırf hayranları olduklarını starın fotoğraflarını almak için suç işlemezlerdi. Peki, o zaman neden bunu yapıyordu? Oh Tanrım! İçinde bulunduğu durum düşünülecek olursa bunun bir önemi yoktu. Bir dedektif değildi. Ya da polisiye dizilerdeki gibi ipuçlarını kullanarak gizemleri çözecek bir ajan da değildi. Daha önce eline silah bile almamış, yalnız bir kadındı. Üstelik üç küçük çocuk eline bakıyordu.

O zaman ne yapacaktı? Adam bir hayran değildi ve burada düşündüğünden çok daha karmaşık bir şeyler dönüyordu. Bu korkunç bir şey olabilirdi ama sorunu bu da değildi. Bir şekilde kendisinin ve çocukların güvenliğini tehdit eden durumdan kurtulmalıydı.

"Bryn Hala."

Bryn, Keith'in sesini işitince sıçradı. Brian'la ikisinin yanında durduğunu fark etti. "Jack nerede?"

"Boyama yapıyor."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor Bryn Hala?" diye sordu Brian.

"Hiçbir şey canım. Yani, şu an açıklayamayacağım bir şey. Bakın çocuklar, lütfen kulağınızı bana verin. Benim...

Birkaç kişisel sorunum var. Bu akşam bana destek olun. Lütfen yukarıya çıkıp kendiniz yıkanın. Jack'e de benim yerime siz yardım edin, olur mu? Ve lütfen... Sabun savaşı yapmayın ve bağırıp çağırmayın, anlaştık mı?"

Çocukların ikisi de ciddi bir ifadeyle başlarını salladılar. Ardından Bryn, Brian'ın kardeşine şeslendiğini işitti. Sonra da üçünün usulca yukarıya çıktıklarını...

Onların banyoya girdiklerini işitince Bryn ağlamaya başladı. Durduğu yerde ağladı, ağladı...

Bryn gözyaşlarını sildikten sonra doğruca mutfığa gitti ve kendine bir kahve yaptı. Masaya oturup düşünmeye başladı. Polisi aramak istiyordu ama arayamıyordu. Adamın o tehdidinden sonra bunu yapamazdı. Peki ya adam blöf yapıyorsa? Polisi ara, dedi kendi kendine sertçe. Bu yapılacak en doğru ve akıllıca hareket olurdu.

Hayır! Yapamazdı. Ya blöf yapıyorsa...

Adam öyle blöf yapacak birine benzemiyordu. Karanlık odayı dağıtması bunun en iyi kanıtı değil miydi?

Oh Tanrım! Bryn titremeye başlamıştı. Ellerini yüzüne kapattı. Yeni bir ağlama nöbeti geçirmemek için mücadele veriyordu. Çocukları korumalıydı. Fakat onlar için çalışmak zorundayken, onları nasıl koruyabilirdi? Çalışmasa bile üçünün birden her an yanında olamazdı ki.

Tek bir çaresi vardı. Fotoğrafları geri almak zorundaydı.

Evet, başka bir seçeneği yoktu.

Bryn derin bir nefes aldı. Verdiği karar sakinleşmesini sağlamıştı. Moralinin çökmesine izin veremezdi. Öyle ağlamakla çözülecek bir sorun değildi bu. Çocukları düşünmek zorundaydı. Onların hayatındaki her şeyden daha değerli olduğunu unutmamalıydı.

Bryn kahvesini bitirip yukarıya çıktı. Çocuklar pijamalarını giymiş, yatmaya hazırlanıyorlardı. Bryn düğmelerini yanlış iliklemiş olan Jack'i kucakladı. "Neredeyse yapmışsın genç

adam. Aferin sana," dedi gülümseyerek düğmelerin yerlerini düzeltirken. Sonra da çocuğa sımsıkı sarıldı. "Ben kız değilim Bryn Hala," diye itiraz etti Jack.

"Oh, özür dilerim hayatım." Bryn küçük oğlanı alnından öptü. Sonra diğerlerini de öptü ve "Bu akşam çok iyi davranışınız için teşekkür ederim çocuklar. Gerçekten yardıma ihtiyacım vardı."

"Bryn Hala..."

"Merak etmeyin Brian. Şu an çok iyiyim. Gerçekten. Halar bazen saçma sapan davranabilir, tamam mı? Şimdi herkese iyi uykular."

Bryn odanın ışığını kapattı ve kapıyı banyonun ışığı odayı bir parça aydınlatacak kadar çekti.

Ancak koridorda ilerlerken hiç de iyi olmadığını farkındaydı. Korkudan ödü pathyordu. Karanlık odaya girmeye cesaret eden, eve girmeye cesaret etmez miydi?

Koşarak aşağıya indi ve ekmek bıçağını aldı ama hemen bıraktı. Kaç kişi olduklarını bilmiyordu. Bir kişiyle bile başa çıkacağından emin değildi. Fotoğrafları almak zorundaydı.

Televizyonu açıp kanepeye kıvrıldı. Yukarıya çıkmasına gerek yoktu. Nasılsa uyuyamayacaktı. Televizyonu izlediği yoktu. Sadece kendini yalnız hissetmek istemiyordu. Gözlerini tavana dikip plan yapmaya çalıştı.

Telefondaki ses Lee'yle oynaşmasını önermişti, değil mi? Onu baştan çıkaracaktı. Kendisine güvenmesini sağlayacaktı. Ve fotoğrafları ona geri vermesini...

Hayır! Bunu yapamazdı. Lee'yle o kadar yakınlaşamazdı. Fakat yapmak zorundaydı. Rolünü çok iyi oynamak, amacını gerçekleştirmek zorundaydı. Ancak bu arada kalbini de kaptırmamayı başarmalıydı. Oh Tanrım! Bu mümkün müydü?

Bryn derin bir nefes aldı. Önemli olan kalbi falan değildi. Sadece çocukların güvenliğini düşünmesi gerekiyordu. Lee

ona yardım etmek zorundaydı. Eder miydi? Rolünü iyi yaparsa ederdi. Fotoğrafları geri aldığı an kâbus biterdi.

Cuma günü Bryn'in bütün planları suya düştü. Lee prova-lara gelmemişti. Andrew onun bir sözleşme imzalamak için Los Angeles'a gittiğini ve Pazartesiye kadar dönmeyeceğini söyledi.

Bryn hafta sonunu berbat bir halde geçirdi. Karanlık oda-sını çabucak topladı. Çocukları iki gün üst üste yüzmeye götürdü. Pazar günü piknik yaptılar. Elinden geldiğince evden uzak kalmaya özen gösterdi. Evde bulundukları sürece telefon her çaldığında yüreği ağzına geldi ama fısıldayan ses bir daha aramadı.

Yine de Bryn'in sinirleri yay gibi gerilmiş ve uykusuzluk-tan gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti.

Pazartesi geldiğinde derin bir nefes aldı. Telefondaki adam şayet söylediği kadar yakından takip ediyorsa, o güne kadar Lee'ye ulaşamadığını da anlardı.

Lee halen gergin ve dalgın hatta tamamen uzaklaşmış gibi görünüyordu. Ona yaklaşmak her zamankinden de zor gibiydi ama yapmak zorundaydı. Bryn kendi kendine kabul etmek istemese de Lee her zamankinden daha etkileyici görünüyordu. Onun kollarında dans ederken kendini emniyette hissediyordu.

Ancak Lee'nin tavırlarında inanılmaz soğuk bir hava vardı. Bryn bir fırsat doğması için dua edip duruyordu. Önceden olsa Lee konuşmak için kendisini çağırır, ara verdiklerinde kahve içip içmeyeceğini sorardı fakat artık zorunlu olmadıkça yanına bile yaklaşmıyordu. Sonunda üçüncü kez ara verdiklerinde Bryn daha fazla dayanamadı ve eline iki fincan kahve alıp dalgın bir şekilde piyanonun akordunu yapan Lee'ye yaklaştı.

"Belki kahve içersin, diye düşünmüştüm," dedi başını kaldırıp kendisine bakan Lee'ye. Lee kaşlarını kaldırıncı birden

kızardı. İkisi de Lee'nin ne istediğinin umurunda bile olmadığını biliyorlardı.

"Teşekkürler," dedi Lee sadece. Kahvesini aldı ama içmeden piyanonun üstüne bıraktı. Parmakları tuşların üstüne düdü.

"Senin piyano da çalabildiğini bilmiyordum," diye mırıldandı Bryn piyanoya dayanarak.

Lee sert bir ifadeyle onun yüzüne baktı. "Evet."

Bryn onun, "Evet, okulda öğrenmiştim," ya da "Bu her müzisyen için önemli bir enstrümandır," falan diyeceğini ummuştu. Lee'nin tek kelimelik yanıtından dolayı hayal kırıklığına uğradı.

Lee bu işi kolaylaştırmayacağı benziyordu. Gerçi onca düşmanca tutumundan sonra ne bekliyordu ki? Yine de vazgeçmeye niyeti yoktu. Elini uzatıp onun koluna dokundu. Lee çalmaktan vazgeçti ve birkaç saniye eline baktı, sonra da başını kaldırıp Bryn'in yüzüne gözlerini dikti.

"Lee, özür dilerim," diye mırıldandı cesaretini kaybetmeden önce çabuk davranmaya çalışarak. "Yani her şey için. Tanıştığımızdan beri sana çok kötü davrandım. Ben... Ben bunu değiştirmek için bir şansım olsun isterdim. Sen ne dersin?"

Sonunda Lee de ayağa kalkıp piyanoya yaslandı. Şimdi bütün dikkatini Bryn'a vermişti. "Öyle mi?" diye sordu kupkuru bir ses tonuyla.

Tanrım, Bryn ona tokat atmamak için kendini güçlkle tutuyordu. Lee ela gözlerinde buz gibi bir ifadeyle bakarken Bryn dişlerini gıcırıdattıyordu.

"Ben..." Bryn konuşmaya çalışırken kendi sesini tanıyamıyordu. Neyse, belki de bunu bir avantaj olarak düşünse iyi olurdu. Belki de kısık sesi seksi çağrışımlar yapmaya yarardı. "Her neyse," diye çatlak bir sesle devam etti ama birden bir şey söylemekten vazgeçti ve dönüp onun yanından uzaklaştı.

İşe yaramıştı. Daha birkaç adım atmıştı ki, Lee'nin eli omuzunu kavradı. Bryn hiç karşı koymadı ve dönüp onun göğsüne yaslandı.

"Pekâlâ Bryn. Ne diyordun?"

"Seni daha yakından tanımayı istediğimi söylemeye çalışıyordum."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Ne zamandan beri bu kadar büyük bir yalan söylememişti. Nefes nefese kalmıştı. Lee gözlerinin içine bakarken her an düşüp bayılabilirdi. Lee'nin üzerindeki etkisi karşı konulacak gibi değildi. Evet! Onu yanlış değerlendirmişti. Oh Tanrım! Durum gittikçe kötüleşiyordu. Lee'yi yanlış değerlendirmiş, ona karşı önyargılı davranmıştı. Düzgün bir adamdı. Gergin ve huzursuz olsa bile genellikle kibar biriydi. Gerçeği söyleyecek olsa onu fazlasıyla önemseyeceğini söylemesi gerekirdi. Ancak gerçeği söylememeliydi. O kadar dürüst olmaya cesaret edemezdi. Bu korkunç bir hata olurdu. Savunmasını yok etmemeliydi. Jack! Evet, Jack'i düşünmeliydi. Hatırlaması gereken tek şey Jack'in tatlı, masum yüzüydü.

"Şayet senin için de uygunsa Pazar günü seni ve çocukları pikniğe götürmek isterdim."

Pazar günü mü demişti? Hayır, Pazara daha çok vardı. Bryn boğazını temizledi. Boğuk bir sesle sordu. "Daha önce bir kadeh şarap içmeyi önermiştin. O davetin halen geçerliyse, bu gece olabilir diyecektim."

Lee'nin kaşları yine kalktı; Bryn onun kuşkulu bakışları karşısında yerin dibine geçiyordu adeta. Ancak Lee kısa bir süre sonra omuz silkti. "Elbette. Ne zaman istersen. Bu akşam çalışmamız yok. Yani boşum."

Bryn yutkunarak başını salladı. "Barbara'ya çocuklarla birlikte kalıp kalamayacağını sormam gerekiyor. Geçen haftadan söz vermişti. Sekiz buçuk diyelim mi?"

"Ne zaman gelebilirsen."

Lee kolunu bıraktı ve cebinden bir kalem çıkardı. Gidip bir kâğıt buldu ve adresi yazıp Bryn'a uzattı.

"Görüştürüz o zaman," diye mırıldandı. O sırada Andrew seslendi. Lee ona yöneldiğinde Bryn tir tir titriyordu.

Saat sekizde Lee oturma odasında kanepede oturmuş ayaklarını sehpaye uzatmış, elindeki viski kadehine dalgın dalgın bakıyordu. Bir ara bakışları gayet modern döşenmiş odada dolaştı. Kaşları çatılmıştı.

Yine eve biri girmişti. Bundan adı gibi emindi. Bir sözleşme için Los Angeles'a çağırıldığında, evi kilitleyip gitmişti. Ancak her kimse, yine içeriye bir şekilde girmişti. Bunu hissedebiliyordu. Fakat içlerinden birini eve bağlayıp yirmi dört saat evi gözlemesini sağlamak da mümkün değildi. Zaten arkadaşları nöbetleşe Bryn'ı gözlüyorlardı.

Lee içini çekti ve saatine göz attı. Çeyrek geçiyordu. Her an gelebilirdi. Bu da bir başka tuhaf durumdu. Bryn birdenbire ne diye böylesine değişmişti? Onu ilk gördüğü andan beri istiyordu, ona karşı hissettikleri her gün biraz daha güçlenmişti. Aslında şu an sevinç içinde olması gerekmez miydi? Uzun zamandır istediği tek şey buydu. Bryn'la nihayet yalnız kalacaklardı.

Ancak ne yazık ki, durum değişmişti. Artık ona güvenmiyordu. Hafifçe gülümsedi. Yine de önerisini kabul etmemesi mümkün değildi. Bryn başka bir şeyin peşinde olabilirdi ama niyetinin ne olduğunu keşfedinceye kadar onu istediğini yapması için serbest bırakacaktı.

Lee birden derin bir nefes aldı. Sersemlik ediyordu. Şu an onu bekliyor olmaktan dolayı çok mutluydu. Ona olan hisleri kendine bile itiraf etmek istediğinden çok daha yoğundu. Onu sadece istediğini düşünmek Bryn Keller'i fazla hafife almak olurdu.

Tam o sırada zil çaldı. Lee ayağa kalkarken halen gülümseyordu. Bryn gelmişti. Hem de düşündüğünden de erken gelmişti. Kendisinden istediği bir şey vardı. Almayı denemesine izin verecekti.

Lee kapıyı açtığı anda gördüklerine kendini hazırlamamıştı. Elinde olmadan yutkundu.

Bryn bu akşam için özenle hazırlanmış olmalıydı.

Saçlarını serbest bırakmıştı. Boyundan bağlı elbisesinin açıkta bıraktığı omuzlarına dalga dalga dökülen saçları pırıl pırıldı. Elbisenin vücudunu saran bel kısmı bir dansçının mükemmel fiziğini vurguluyordu. Kusursuz görünüyordu. Onu ilk kez böylesine kadınsı giyinmiş görüyordu. Lee'yi gördüğünde yüzünde büyüleyici bir gülümseme belirdi. "Selam. Ben... Sonunda gelebildim."

Lee geri çekildi ve onun geçmesi için işaret etti. "O zaman kurdun inine hoş geldiniz Bayan Keller," diyerek güldü. Onun hafifçe durakladığını görünce, "Şaka yapıyorum Bryn. Hadi gel."

Bryn içeriye girdi, Lee kapıyı kapattı. Ardından Bryn'ın elinden ince şalını alıp astı. Dönüp baktığında Bryn geniş holü ve evi inceliyordu.

"Çok güzel bir ev," dedi yavaşça.

"Teşekkürler."

Bryn gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Galiba daha farklı bir yer olacağını düşünmüştüm. Demir kapılar ve bir hizmetçi ordusu."

"Etrafımda kalabalık olmasından hoşlanmıyorum. Her gün gelen bir yardımcım var, o kadar. Gezmek ister miydin?"

Elbette."

Lee gülümsedi. "Gördüğün piyanoda çalışmalarımın ilk aşamasını gerçekleştiriyorum. Bu arada sana ne ikram edebilirim?"

"Cin tonik lütfen."

“Limon alır mısın?”

“Lütfen.”

Lee içkilerini hazırlarken Bryn yerinden kıınıldamadı. Lee’nin uzattığı bardağı aldı.

“İsteyerek geldiğini sanıyordum,” dedi Lee alaycı bir ifadeyle gülümseyerek. Bryn’in huzursuzluğunu hissetmiş olmalıydı. Bryn hafifçe kızardı. Aceleyle içkisinden bir yudum aldı. Sonra başka ne yapacağını bilemeyerek duvardaki ok ve yayı işaret etti.

“Bunları gerçekten kullanabiliyor musun?”

“Evet.”

Lee onun tir tir titrediğini fark etmişti. “Gel, sana evi do-laştırayım.”

Birlikte oturma odasından çıktılar.

Bu katta kiler ve oyun odası var. Arka tarafta da mutfak ve yemek odası.”

“Güzel.”

“Benim de hoşuma gidiyor. Üst katı görmek ister misin?”

“Elbette.”

Merdivenleri çıktılar. “Koridorun her iki yanındaki odalar yatak odaları. Arka tarafta stüdyo var.”

“Stüdyo mu? Evin içinde mi?”

“Evet. Gel göstereyim.”

Stüdyo dudak ısırtacak cinstendi. Bryn’in aklında bin türlü kaygı olmasaydı, burasını incelemekten büyük bir keyif alırdı. Anlaşılan mutfağın ve yemek odasının üstünü ve neredeyse bütün katın yarısını kaplamıştı. Duvarları camdandı. Sayısız enstrüman içeriye girmeden görülebiliyordu. Bir sürü kablo ve mikrofona doluydu. Bryn bazı müzik aletlerinin ismini bile bilmediğini fark etti.

“Bazı şarkılarımızı burada kaydediyoruz,” diye açıkladı Lee. “Tam donanımlı bir stüdyo bu. Mükemmel bir ses yalıtımını yaptı.”

“Harika,” diye mırıldandı Bryn. “Evde bir stüdyo kurulabileceğinden haberim yoktu.”

Lee hemen yanında duruyordu. Bryn onun bedeninden yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Bir mıknaş gibi kendisini çektiğini hissediyordu. Ondan olabildiğince uzağa ve hızla kaçmak istiyordu, çünkü içinden bir ses onun ateşiyle küle döneceğini fısıldayıp duruyordu. Ancak ne kaçabilir ne de kendisini savunabilirdi. Onu baştan çıkarmak zorundaydı.

Henüz değil! Henüz değil! Bryn kendi kendine söyleniyordu. Bedeni sarsılıyordu. Tüyleri diken diken olmuştu. Birdenbire kendinden korktu. Dudaklarını ısırды. Hayır, ağlamak için elinden geleni yapmalıydı. Bu her şeyi berbat ederdi. Dişlerini sıktı. Oysa ona dönüp, olanları anlatmak, durumunu açıklamak ne denli kolay olurdu. İçinde bulunduğu durum düşünülecek olursa, ona yardım etmesi için yalvarmak bile ne kadar kolaydı.

Hayır. Hayır! Bunu yapamazdı. Yapmamalıydı. Telefondaki ses uyarmıştı. Condor’a söylemeyeceksin, demişti. Ona söyleyemezdi. Karanlık odaya yapılanlar, çocuklara, özellikle de Jack’e yöneltilen tehditler... Hem Lee’ye söylese, ona inanır mıydı? İnansa bile şimdiye dek söylemediği için bozulmaz mıydı? Lee Condor kesinlikle küplere biner ve iş birliğine yanaşmazdı. Polisi araması için baskı yapardı. Evet, zaten bütün bunları binlerce kez düşündüğü için ona anlatmaktan vazgeçmemiş miydi?

Hayır, bunları bırakmalıydı. Yapması gereken tek şey onu baştan çıkarmaktı. Birden gülümseyerek Lee’ye döndü. “Bu kapının ardında ne var?”

“Aç bak.”

Bryn elleri titreyerek kapıyı açtı ve açar açmaz pişman oldu. Belli ki burası Condor’un yatak odasıydı.

Oda geniş ve düzenliydi. Kesinlikle erkeksi bir odaydı. Geniş yatağın üstüne yerli Amerikan motiflerinin hâkim oldu-

ğu bir örtü yayılmıştı. Odanın sade ve doğal bir havası vardı. Bryn bir rock yıldızının odasında olduğuna inanamıyordu. Birdenbire Condor'un bu odaya kadın hayranlarını getirip getirmediğini merak etti. Göğsünün sıkıştığını hissetti. Elbette getiriyor olmalıydı. Hatta kadınların biri gidip biri geliyor olmalıydı. Tanrım! Neler düşünüyordu böyle? Bunca sorunu ve böylesine önemli bir görevi varken, burada durup başka kadınlarla birlikte oluyor diye Condor'u mu kıskanacaktı?

"Kapılar ne kadar güzel," dedi nefes nefese. Dönüp ona bakmamak için çaba sarf ediyordu.

Lee odanın içine ilerleyip Bryn'in işaret ettiği kapıları dışarıya itti. "Balkona açılıyorlar," diye gösterdi. Sonra da Bryn'a dönüp elini uzattı. Bryn bardağını komodinin üstüne bırakıp elini onun avucuna bıraktı. Birlikte balkona çıktılar.

Çok güzel bir akşamdı. Gökyüzü sayısız yıldızla kaplıydı. Hava hafifçe serindi. Bryn omuzlarının ve sırtının ürperdiğini hissetti.

Balkon uçsuz bucaksız görünen çimlerin ve bir havuzun bulunduğu alana bakıyordu. Manzaranın güzelliği karşısında Bryn nefesini tuttu. "Oh. Tasarımını sen mi yaptın?"

"Evet."

"Bu gerçekten..."

Bryn onun ellerini omzunda hissedince daha fazla devam etmedi. Okşamaları oldukça yumuşaktı ama gözlerine bakışı öylesine seksiydi ki. Bryn onun tüm varlığına nüfuz ettiğini hissedebiliyordu.

Lee bir koluyla onun belini sararken diğer eliyle çenesini kaldırdı. Yavaşça başını eğip onu öptü. Dudakları usulca Bryn'ı dudaklarını aralamaya zorladı. Dili ağzının içinde dolaşırken Bryn ona daha da sokulduğunu fark etti. Artık tüm benliğiyle onu hissedebiliyordu.

Bryn onun kollarında kendini kolaylıkla kaybedebilirdi. Her şeyi, geçmişini ve geleceğini unutabilirdi. Ona âşık olma-

sı da çok kolaydı, kendisini bıraksa onu çılgınca sevebilirdi ama yıkılışı da aynı oranda hızlı ve kolay olurdu.

Hayır, yapamazdı. Fotoğrafları unutması mümkün değildi. Bryn ellerini onun göğsüne dayadı ve dudaklarını çekip onun gözlerine bakıp gülümsedi. Baştan çıkarması gerekiyordu, boyun eğmesi değil. Condor kendisinden daha avantajlı durumdaydı. Çok dikkatli davranması gerekiyordu.

“Biraz ağırdan alamaz mıyız Lee,” diye fısıldadı. Dudaklarının titrememesi için çaba harcıyordu ama başının dönmesine engel olamıyordu.

Lee gülümsedi. Ellerini çekti. “İstediğin kadar ağırdan alabiliriz,” dedi.

Bryn yine gülümsedi ve biraz uzaklaştı.

“İstersen aşağıya inelim,” diye önerdi Lee ve Bryn’ın bar dağını komodinin üstünden alıp uzattı. Sonra da diğer clini tuttu. Aşağıya indiler.

Aşağıda Lee onu geniş mutfığa götürdü. Sonra da oldukça otantik döşenmiş yemek odasını gösterdi. “İçkini tazelememi ister misin?”

“Olur, teşekkür ederim.”

Birkaç dakika sonra geniş kanepede yan yana oturuyorlardı. Bryn onun dikkatle kendisini izlediğinin farkındaydı. Sık sık olduğu gibi tetikleydi. Bir an onun buraya bir amaçla geldiğinden kuşkulanıp kuşkulanmadığını merak etti. Çünkü bu kadar istim üzerinde olması hayra alamet değildi.

“Bana kendinden bahsetsene Lee,” dedi bu gergin durumdan bir an önce kurtulabilmek için. Bu arada tazelenmiş içkisinden aceleyle bir yudum aldı. “Nerede doğdun?”

“Black Hills’te.”

“Orada mı büyüdün?”

“Sayılır. Ama New York’ta kaldığım da oldu. Peki, sen nerede doğdun?”

“Burada, Tahoe’de.”

“Ve burada büyüdün, öyle mi?”

Bryn başını salladı. “Barbara senin beş yıl boyunca evli kaldığını söyledi. Sonra da eşini kaybetmişsin.”

“Doğru.”

Bryn hafifçe ona doğru dönüp yüzüne dokunduğunda Lee şaşırdı. Bunu gerçekten beklemiyordu. Bryn’in gözleri yüzünü okşayan parmaklarındaydı. Dudakları hafifçe aralıktı. Ağırdan almayı isteyen kendisiydi ama davranışları oldukça kışkırtıcıydı.

Fazla kışkırtıcı. Lee kendisini ne kadar kontrol edebileceğini bilmiyordu. Bryn minik bir kedi yavrusu gibi sıcak davranmaya devam ederse kendini kaybetmesi an meselesiydi. Bryn şimdi de gözlerini kapamış ve daha da sokulmuştu. Lee onun vücuduna yaslanan vücudunu tüm benliğiyle hissediyordu. Bryn çok güzel bir kadındı. Her bakımdan. Yüzünün eşsiz güzelliğinin yanı sıra fiziği de başını döndürüyordu. Elleri onun belini kavradı.

Bryn uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Lee onun bu kadarla bırakıp çekileceğini hissetti ama buna fırsat vermedi. Onu tuttuğu gibi kucığına oturttu ve sıkıca tuttu. Bryn birden gözlerini açtı. Lee dudaklarının ayrılmasına izin vermedi ve onu ateşli bir şekilde öpmeye başladı.

“Lee...”

“Hımm?”

“Biz... Şey... Konuşuyorduk...”

Lee dudaklarını çekti ve onun gözlerinin içine baktı. Gözlerinde eğlenen bir ifade vardı.

“Konuş o zaman,” dedi usulca. Bryn onun ses tonundaki kuşku dolu tehlikeli tınıyı fark edememişti.

“Ben... Eee...”

Bryn kekelerken Lee yüzündeki gülümsemeyi kontrol etti. Bu arada eliyle Bryn’in bacağına okşamaya başlamıştı. Par-

makları baldırına kaydığında Bryn'ın kasıldığını fark etti. Yine de kendisini durdurmaya kalkmamıştı.

Bryn boğazını temizledi. "Şey, düşünüyordum da Lee... Ben sana haksızlık ettiğime karar verdim."

"Öyle mi?" Lee onun baldırının iç kısmında parmaklarıyla küçük daireler çiziyordu.

"Şu fotoğraflar... Benim çektiğim..." dedi Bryn kesik kesik.

"Evet... Ne olmuş onlara?"

"Ben..." Bryn onun parmaklarının gittikçe kasığına yaklaşmasından dolayı nefes nefese kalmıştı. Yine de devam etmek için çaba sarf ediyordu. "Ben... Onları geri almak istiyorum Lee."

"Hımm, neden peki?"

"Çünkü sana çok daha fazlasını borçluyum Lee. Yepyeni ve çok daha iyi resimleri hak ediyorsun ve..."

Lee'nin eli olduğu yerde kaldı. Diğer eli halen Bryn'ın belindeydi. Bu hiç aklına gelmemişti. Bryn fotoğrafları mı istiyordu? Bütün bunlar fotoğrafları almak için miydi? "Fotoğrafları geri almak istiyorsun, öyle mi Bryn?" diye sordu yavaşça. Ne denli şaşırdığını belli etmemek için epeyce uğraşması gerekmişti.

"Evet. O gün biraz... Nasıl desem... Pek iyi günümde değildim." Bryn konuya odaklanmakta güçlük çekiyordu. Lee'nin kucağında oturuyordu ve onun elleri dokundukları yeri ateş gibi yakıyordu. "Ben... Sanırım o resimler kariyerimi olumsuz yönde etkileyecek. Ben çok daha iyisini yapabilecek yetenekte bir fotoğrafçıyım... Senin için."

"Beni bu kadar düşündüğün için çok nazik olduğunu söylemeliyim."

Lee bunu söyledikten sonra başını eğdi ve onu öptü. Bryn kendini kaptırmadan ona karşılık vermeye çalıştı ama Lee'nin baldırında dolaşan eli işini zorlaştırıyordu doğrusu. Sonunda

onun dudaklarına daha fazla karşı koyamadı ve Lee'yi büyük bir açlıkla öpmeye başladı.

Dudaklarını birbirinden ayırdıklarında ikisi de nefes nefese kalmışlardı.

"Fotoğrafları... Alabilir miyim Lee?" diye sordu Bryn soluk soluğa. Sormaktan çok yalvarmıştı.

Lee onun gözlerinin içine baktı. Bryn onun gözlerinin derinliklerindeki altın rengi yansımaların arttığını fark etti. Parmakları Bryn'in gözlerinin önüne düşen ince bir saç tutamını geriye itti.

"Ne kadar çok istiyorsun?"

"Ne?"

Lee genizden gelen bir sesle güldü. Çok anlamlı boğuk bir sestti. Alay, küçümseme, kibir barındırıyordu. Aynı zamanda seksiydi de.

"Beni duydun Bryn." Lee bütün bunların sevişme öncesi daha fazla tahrik olunmasını sağlayacak bir oyundan başka bir anlamı yokmuş gibi davranıyordu. Oysa oldukça ciddi bir oyundu. Bryn bu kadarının yeteceğini sanmıştı. Ona gülümseyerek, bir iki öperek istediğini elde edebileceğini hesaplamıştı. Şu an ulaştığı aşamaya gelebileceklerini tahmin etmemişti. Fakat gelmişlerdi ve şimdi bütün bedeni alev alev yanıyordu. Ne yapmalıydı? Ne söylemeliydi? Artık onun kendisini büyülediğinin ve düşündüğünden daha fazla etkilendiğinin farkındaydı.

Gözlerini indirdi. Fotoğrafları almak zorundaydı. Onları almak için hiçbir şeyden çekinmezdi. Her şeyi yapardı. Şu an somut olan tek gerçek buydu. Ancak fotoğraflar karşılığında yapması gereken bir fedakârlık falan değildi. Onu deli gibi arzuluyordu. Lee Condor'u arzuluyordu. Ancak bunu kendine itiraf etmektense bir fedakârlık olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu.

"Bryn..."

Bryn sinirli bir şekilde güldü. Boğuk, çaresiz, umutsuz ve kaçınılmaz bir gülüştü. "Lee... Sence fark eder mi?" diye sordu onun çenesine hafifçe dokunurken. "Biz ne dersek diyelim ya da yaparsak yapalım her şey olacağına varır, öyle değil mi? Ama ille de işitmek istiyorsan, söyleyeyim. O fotoğrafları istiyorum... Hem de çok... Onları bana verir misin? Ben... Onları almak için her şeyi yapabilirim."

Bryn'in onun bakışları ve içindeki karmaşa yüzünden başı dönüyordu. Bir an daha fazla devam edemeyeceğini ve bayılacağına sandı. Lee Condor için ne fark ederdi? Asıl sorunu yaşayan kendisiydi. Az önce neler söylemişti? Bunun kendini... S atmaktan ne farkı vardı?

Hayır, bunun bile önemi yoktu. Önemli olan o fotoğraflardı. Yeğenleri, huzuru önemliydi. Çocukların sağlığı...

"O fotoğraflar için her şeyi yaparım," diye tekrar etti net bir şekilde. Olabildiğince tatlı bir ifade takınmaya gayret etmişti.

Lee ellerini tuttu. Her ikisini de sırayla öptü. Bryn'in gözlerinin içine bakıp gülümsedi.

"Lee..."

"Hayır."

"Ne... Ne dedin?"

Lee ellerini bıraktı, Bryn'ı kaldırıp yan tarafa bıraktı ve ayağa kalktı. Kollarını göğsünde kavuşturup Bryn'in önünde dikildi.

"Beni duydun. Hayır, dedim. Senin beni önemsemediğine bir an bile inanamamıştım. Oyun bitti Bryn. Bütün bunlar ne anlama geliyor bilmiyorum ve içimde bana hiçbir şekilde söylemeyeceğine dair bir his var. Ama bunun için seksi kullanmana izin vermeyeceğim." Lee bunları söyledikten sonra Bryn'ı tepeden tırnağa süzdü. "Ödül insanı baştan çıkaracak kadar güzel tatlım ama korkarım iş karşılığında yatmak bana göre değil."

Bryn bir an ona bakıp sözlerini anlamlandırmaya çalıştı. Aslında Condor son derece net konuşmuştu ama Bryn o kadar çok titriyor ve onun sözleri kulaklarında öylesine uğultuyla çınliyordu ki, kendini toplaması zaman aldı. Condor söyleyeceğini söylemişti. Başından itibaren ondan kuşkulandı. Fotoğrafları vermeyecekti.

Tanrım! Kendisini bir hiç uğruna aptal yerine koymuştu. Bir hiç uğrunaydı evet. Karşılığında hiçbir şey elde edememişti. “Sen alçağın birisin! Bencil bir alçaksın!”

Bryn bir anda ayağa kalkmış ve onu göğsünden itmeye davranmıştı ama Lee onu kollarından tuttu.

“Beni istediğin zaman geri gel Bryn. İstedığın ben olduğumda kapım her zaman sana açık.”

“Önce kıyametin kopması gerek,” dedi Bryn dişlerinin arasından. Kollarını çekip onun ellerinden kurtuldu. Arkasını dönüp gitmeye kalktı ama kanepeye çarpıp yığıldı. Lee yardım etmek istemişti ama onun elini itti.

Lee hafifçe güldü. “Belki de kıyametin koptuğuna karar verdin.”

Bryn beceriksiz hareketlerle kanepeden kalktı, bir iki kez tökezleyerek kapıya yöneldi. “Umarım etlerin çürür Lee Condor! Umarım ölürsün! Umarım hayranların sana olan sevgilerinden çıldırırlar ve seni parça parça edip akbabalara atarlar! Umarım yok olursun! Bu dünyada izin bile kalmaz! Umarım, umarım!”

Lee kolları halen göğsünde birleşmiş, gözlerini kısmış onu izliyordu. Bryn ön kapıdan çıkarken bile halen beddua edip duruyordu.

Arabasına bindiğinde gözyaşlarına boğulmuştu. Lee Condor onu reddetmişti. Evet, kendisi o denli önemli bir sorunu olmasına ve bu işi bir görev gibi algılamak için çaba sarf etmesine karşın kendini kaybetmişken, Condor gayet sakin bir

şekilde reddedebilmişti. Adam bir kaya gibi sağlam durmuş, kendini kontrol edebilmişti.

Bryn gözlerinden sel gibi akan yaşlardan dolayı yolu güçlüklerle görebiliyordu. Joe'dan ayrıldığından beri bu kadar ağlamamış, böylesine hayal kırıklığına uğramamıştı.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~



BRYN eve gitmek için araba kullandığı on beş dakika boyunca öfkeyle üzüntü arasında gidip gelmişti.

Şimdi ne yapacaktı? Ne yapacaktı? Hiçbir şey yapamazdı. Kahrolası uğursuz ses aradığında, o fotoğrafları almak için elinden geleni yaptığını ama başaramadığı söyleyecekti. Şayet fotoğraflar bu kadar önemliyse, tehdit etmeleri gereken kişi Condor'du. Evet, bunu söyleyecekti. Bu kadar basitti işte. Allahın cezası fotoğraflar için yapmadığı kalmamıştı. Bir fahişe gibi davranmak da buna dâhildi.

Aslında polisi aramalıydı. En başında. Bu kadar korkup adamın her dediğini hiç düşünmeden yapacağına polisi aramak en doğru yol değil miydi?

Akşamı berbat olmuştu. Aşağılanmış, küçük düşürülmüştü.

Condor denen alçak da başından beri bir şey istediğini anlamıştı ve onunla bir güzel oynamıştı. Bryn'in evine kadar gitmesine ve kendini aptal yerine koymasına izin vermişti. Yeterince kendini rezil ettiğindeyse öldürücü darbeyi vurmuştu. Kahretsin! Kendini bir sürtük gibi hissettirmişti. Üstelik bunca aşağılanmanın karşılığında istediğini de elde edememişti. Birdenbire evi karşısına çıkınca şaşırды. Düşünmekten yola hiç dikkat etmemişti. Belli ki içgüdüleriyle evin yolunu bulmuştu.

Arabayı park edip içinde oturdu ve derin derin nefes aldı. Sakin ol Bryn, diyerek kendi kendine çıkıştı. Şimdi içeriye girecek ve hiçbir şey olmamış, olağan dışı bir şey yaşanmamış gibi Barbara'yla konuşacaktı.

Çantasını alıp arabadan inerken aklına şalı geldi. Condor'un evinde kalmıştı. Kaybettiklerinin yanında şalın hiçbir değeri yoktu. Üstündeki elbise sanki ateşten yapılmıştı. Tenini yakıyordu.

Kapıyı çarpma Bryn, sakın! Çocuklar uyuyor sakin ol! Barbara'ya minnettar bir ifadeyle tatlı tatlı gülmeyi ihmal etme. Ona birkaç kadeh içtiğinizi ve hoş bir akşam geçirdiğinizi söyleyebilirsin.

Ancak daha kapıya yaklaşmadan kaşları çatılmış, alını kırmıştı. Verandanın ışığı kapalıydı. Oysa Barbara bu konuda Bryn'dan bile daha fanatikti. Ne zaman çocuklara bakacak olsa ışığı açık bırakırdı. Ona göre soyguncular zifiri karanlık evleri tercih ederlerdi. Bryn da ondan farklı düşünmezdi.

Bryn, Lee'yi de, az önce olanları da unutmuştu. Çantasından el yordamıyla çıkardığı anahtarı kilide geçirmeye çalışırken kapı ardına kadar açıldı. Bryn şaşkınlıkla durakladı. Televizyonun sesini duyuyordu. Mutfağın ışığı da açıktı. Evde her şey normal görünüyordu. Barbara'nın sehpayı uzattığı bacaklarını görünce derin bir nefes aldı. "Barb," diye seslendi usulca.

Barbara yanıt vermedi. Belli ki uyuyordu. Bryn parmak uçlarında arkadaşına doğru ilerledi. Eğilip ona baktı. Yüzü biraz solgun muydu?

“Barb...” Bryn arkadaşını hafifçe sarstı. Barbara birden irkilip inledi ama gözlerini açmadı. Bryn bu kez arkadaşını daha sertçe sarstı. “Barb!”

Barbara yine inledi. Göz kapakları kımıldadı, sonunda açıldı. Boş gözlerle Bryn’a baktı.

“Barb... Benim, Bryn. Neyin var? İyi misin?”

Barbara gözlerini kırıştırdı. “Bryn...” Doğrulamaya çalıştıysa da acı dolu bir iniltiyle kendini yeniden bıraktı. Bir yandan da başını tutuyordu.

“Barbara! Ne oldu?” Bryn enikonu paniğe kapılmıştı.

“Ben... Bilmiyorum,” diye mırıldandı arkadaş. “Uyuyakalmış olmalıyım. Ahhh, başım. Sanki betona çarpmışım gibi ağrıyor. Ben... Burada oturuyordum... Televizyon seyrediyordum. Sonra... Bilemiyorum.”

“Oturabilecek misin?”

“Evet... Sanırım.”

Bryn arkadaşının yanına oturup ellerini tuttu. Sonra yavaşça başını yoklamaya çalıştı. Kız acıyla inleyince kalkıp saçlarının arasına baktı. Bakar bakmaz da bir çığlık attı. Barbara’nın ensesi kan içindeydi ve kurumuş görünüyordu.

Oh Tanrım! Barbara! Başın kan içinde. Gerçekten de betona çarpmış gibisin! Sen otur, hemen bir buz torbası getiriyorum.”

Bryn hemen buzdolabına koştu. Aceleyle buz torbasını aldı ve arkadaşının yanına döndü. “Şimdi uzan Barb. Yan dön de buz torbasını yerleştireyim. Ve düşün lütfen. Bir şey olmuş olmalı.”

“Sana yemin ederim, hafızamı falan kaybetmedim ama hatırlamıyorum. Burada televizyon seyrediyordum. Öyle kalkıp dolaşmış da sonra unutmuş falan değilim. İnan bana. Ben...”

Barbara'nın gözleri birden kocaman açıldı. Aynı anda korkuyla dolmuşlardı. Bryn'a bir süre dehşetle baktı. "Bryn!" Sesi bir ışıgı andırıyordu. "Buraya biri girmiş olmalı! Başıma arkadan vurmuş olmalı!"

Bryn'ın da eli ayağı boşanmıştı. Evet, biri girmiş olmalıydı. Barbara'ya vurmuştu. Sonra ne yapmıştı peki? Gitmiş miydi yoksa...

"Oh Tanrım!" Bryn kendi kulaklarını tırmalayan bir çığlık atmıştı.

Barbara ayağa kalkmaya çalıştı. "Hemen polisi aramalıyız."

"Hayır!" Bryn yine çığlık atmıştı. Barbara arkadaşının aklını kaçırdığını sandı.

"Bryn..."

"Hayır... Bekle... Evi kontrol edelim. Çocukları... Çocukları kontrol edelim."

"Bence önce polisi aramalıyız."

"Hayır Barb... Lütfen. Ben sadece... Bekle... Bekle, ben sana açıklayacağım. Önce... Önce çocuklar..."

Bryn merdivenlere koştu. Merdivenlerin başından arkadaşına yalvardı. "Lütfen Barb... Çocuklar... Tanrım, polisi arayamam. Tanrım! Ben bunun sana nasıl görüldüğünü biliyorum ama açıklayacağım. Bu sadece bir saldırı falan değil. Barb... Hemen geliyorum."

"Bryn bekle! Yalnız gitme! Bryn!"

"Çocukları kontrol edeceğim," dedi Bryn ağlayarak. Şansları varsa, kahrolası ses Barbara'yı bayıltmış ve odasını dağıtmış olurdu. Yeterince şanslılarsa. Ardından da yine tehdit eden bir telefon gelirdi. Yeterince şanslılarsa...

"Bryn Keller! Oraya tek başına çıkmayacaksın!"

"Bıçağı al!"

"Bıçak mı?"

"Tek silahımız o."

Anlaşılan Barbara da bunu makul karşılamıştı ki, itiraz etmeden bıçağı alıp getirdi.

İkisinin gözleri de yukarıya çevrildi. Karanlıktı. Banyonun ışığı yanmıyordu. Bryn hayatında bu denli korktuğunu hatırlamıyordu. Üst katta binlerce gölge onları bekliyormuş gibi hissediyordu.

“Hadi,” diye fısıldadı Barbara.

Bryn bir basamak çıktı, Barbara onu izledi. Bir adım daha. O sırada Barbara öksürdü, Bryn korkudan bıçağı elinden düşürüyordu. Yavaş yavaş basamakları çıktılar.

“Bir şey görüyor musun?” diye fısıldadı Barbara.

“Hayır!”

“Devam et.”

Bryn bir basamak daha çıktı. Neredeyse son basamağa çıkıyorlardı ki, birden önlerinde bir karaltı belirdi. İki kişi geri kaçışırken birbirlerine çarptılar. O kadar yüksek perdeden çığlık atmışlardı ki, ikisine de sesleri birkaç saniye yankılanmış gibi geldi. Ardından hüngür hüngür ağlayan bir çocuk sesi işittiler.

“Jack, sen misin?” diye seslendi Bryn yavaşça.

“Hayır, ben Keith'im. Beni çok korkuttun Bryn Hala,” dedi çocuk hıçkırarak. “Işık yanmıyordu. Banyoyu bulamadım.”

Bryn derin bir nefes alarak yukarıya çıktı ve banyonun ışığını yaktı. Sonra çocuğun yanına geldi. Şükürler olsun, büyük bir belayı savuşturmuşlardı. “İşte ışığı yaktım hayatım. Bir daha unutmayız, söz veriyorum.”

Barbara korkudan tir tir titrerken çocuğa gülümsemeyi başardı. Ancak çocuk banyoya girip kapıyı kapatır kapatmaz fısıldadı. “Bryn Keller! Işığı yakmayı unutmadım. Hiçbir zaman unutmam!”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Bryn yavaşça. “Her yeri kontrol edelim, sana her şeyi açıklayacağım.”

“Şimdi açıklasan iyi edersin Bryn. Başımda yumurta büyüklüğünde bir şişlik var ve kesinlikle polis çağırmak zorundayız.”

“Lütfen biraz bekle, olur mu? Lütfen...”

“Senin odana bakalım.”

Odaya yavaşça girip ışığını yaktılar. Görünüşe göre hiçbir şeye dokunulmamıştı.

“Bence bakmadığımız bir yer kalmadı. Evde kimsenin olduğunu sanmıyorum.”

“Karanlık odaya da bakalım,” diye önerdi Bryn.

“Hadi.”

“Bir saniye. Önce Keith’in yatağına yattığımı göreyim.”

Keith gözlerini ovuşturarak banyodan çıktı ve odasına gideceğine merdivenlere yöneldi. Bryn onu omuzlarından tuttu ve odasına yönlendirdi. “Hadi bakalım tatlım. İyi uykular,” dedikten sonra çocuğu alnından öptü.

Keith yatağına kıvrılır kıvrılmaz Bryn birden ürperdiğini hissetti. Brian’ın yatağına baktı. Çocuk mışıl mışıl uyuyordu. Başını eğip ranzanın altına baktı.

Bryn gözlerine inanamadı. Jack yoktu! Çılgın gibi koşup ışığı açtı. Yatağın altını, dolabı delirmiş gibi arıyordu.

Jack yoktu. Yoktu!

“Bryn Hala! Işık gözümü acıtıyor!”

“Brian! Tatlım! Uyan... Bu akşam bir şey duydun mu? Bir şey gördün mü? Kardeşin nere...”

Bryn cümlesini tamamlayamadı. Telefon çalmaya başlamıştı. Hala yattığı yerde kimıldanan çocuğa, “Tamam Brian. Sen uyu tatlım,” dedi. “Ben ışığı kapatıyorum.”

Bryn ışığı kapattığı gibi aşağıya koştu. Barbara telefonun yanında. “Sakin açma,” diye bağırdı.

Barbara onun yüzünün halini görünce elini telefondan çekti. “Ben... Anlayamıyorum...”

“Barb! Jack ellerinde.”

"Ne..."

Bryn zangır zangır titreyen parmaklarıyla telefonu güçlük-
le kavradı.

"Bayan Keller! Cevap verin!"

"Evet! Evet, benim," diye bağırdı Bryn. "Ve onu geri istiyorum. Beni duyuyor musunuz? Jack'i hemen geri istiyorum! Onu ya hemen getirin ya da polisi ararım! Ve sizi bulduğumda kendi ellerimle öldürürüm..."

"Kes sesini! Evet, Jack elimizde. Ve bilmek istersen, şimdilik iyi. Uyuyor. Ama onu geri alamazsın. Bizde kalacak. Sen fotoğrafları getirinceye dek. Bu akşamı berbat ettin Bayan Keller. Buna şaşırmadım. Çünkü beni yeterince ciddiye almamıştın. Şimdi ne denli ciddi olduğumu gördün. Umarım bu kez bu işi doğru dürüst yaparsın."

"Oh Tanrım! Anlamıyor musunuz? O kahrolası fotoğrafları alamam! Condor..."

"Onları Condor'dan alacaksın!"

"Denedim..."

"Yeterince denemedin," diye kükredi adam. "Kaçtın! Gördüğün gibi Bayan Keller, seni çok iyi tanıyorum. Ne yaptığını, hatta nasıl düşündüğünü bile biliyorum. Her şeyi görüyorum. Bir daha beni hafife almaya kalkma sakın. Ve ağzını kapalı tut, anladın mı? Minik yeğenini parçalara ayırmak istemiyorum."

"Denedim," diye bağırdı Bryn yine. "Ben, her şeyi ama her şeyi yapardım, inanın..."

"Dediğim gibi Bayan Keller, daha fazla deneyin. Condor'un size karşı boş olmadığına dair söylentiler var Bayan Keller. Ve sizin gibi bir kadının bir erkekten istediği her şeyi alabileceğinden eminim."

"Arkadaşımı yaraladınız. Ve şimdi polisi aramamızı istiyor."

"Gerçekten arkadaşınızsa, bunu yapmaz."

“Dinleyin!”

“Fotoğrafları alın Bayan Keller. Zaman kaybetmeyin. Yoksa Jack için çok geç olacak.”

Telefon kapanmıştı. Bryn telefona bakakaldı. Ne yapacaktı? Telefonu bıraktı, elleriyle yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı. Barbara ona sarıldı ve mutfak masasına götürüp oturttu. “Şey, konyak var mı?”

“Lavabonun altında,” dedi Bryn huçkırarak.

Barbara bir kadeh doldurduktan sonra Bryn’in eline verdi. “İç şunu,” dedi. Hepsini, bir defada.”

Bryn arkadaşının dediğini yaptı. Boğazı yanınca öksürdü ama ağlaması kesilmişti.

“Tamam, şimdi bana her şeyi başından anlat.”

Bryn göz açıp kapayıncaya kadar her şeyi arkadaşına anlattı. Kapının önüne dikilen, Condor’un fanatik hayranı olduğunu söyleyen ve fotoğraflar için beş bin dolar teklif eden adamdan başlamayı ihmal etmedi. Karanlık odanın dağıtılmasını, tehdit telefonlarını, o akşam Lee Condor’dan fotoğrafları alabilmek için kendini nasıl küçülttüğünü, her şeyi anlattı.

“Yapman gereken çok basit,” dedi Barbara heyecanla. “Bana anlattığın her şeyi Lee’ye anlatmalısın.”

“Hayır,” diye sızlandı Bryn başını iki yana sallayarak. “Yapamam! Adamın iki lafının birinde söylediği şey bu. Lee’ye anlatmamamı istiyor.”

“Çünkü büyük olasılıkla Lee’den korkuyor. Jack elinde tatlım. Senin elini ayağını bağlamış durumda. Ama Lee’ye söylersen fotoğrafları sana verecektir. O iyi bir adam Bryn. Küçük bir çocuğun hayatını tehlikeye atar mı hiç?”

“Ama sen de kabul et, sinirli biri o. Bütün bunları öğrenince deliye dönecektir. Adamları kendi yakalamaya kalkabilir. Bunu göze alamam. Oh Barb! Jack’i riske atamam!”

“Lee aptal değil Bryn. Ne yaptığını bilecek kadar makul bir adam.”

"Hayır, risk alamam Barb! Gündüz vakti karanlık odama girip darmadağın edebiliyorlar. Bu akşam sen varken seni bayılıp Jack'i kaçırabiliyorlar. Sessiz sedasız hem de. Anlaşılan ellerinde anahtar var. İstedikleri gibi girip çıkıyorlar. Benim ne zaman nereye gittiğimi biliyorlar. Yapamam. Oh lütfen! Bana yardım et. Bunu polisi ya da Lee'yi karıştırmadan çözmeliyim."

Barbara bir süre arkadaşının yüzüne baktıktan sonra yavaşça konuştu. "Ama başka bir risk alıyorsun, unutma."

Bryn yutkundu. Barbara'nın ne demek istediğini anlamıştı ama yine de sordu. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Bu adamlar bu kadar tehlikeliyse, Jack ne yaparsan yap tehlikede demektir."

Bryn başını iki yana salladı. Tek istedikleri fotoğraflar, Jack'e zarar vermeye kalkmazlar. Böyle düşünmek içimi rahatlatıyor."

"Çocuklara ne diyeceksin?"

"Şey... Senin kız kardeşinin yanında kalmaya gittiğini..."

"Benim kız kardeşim yok."

"Şimdi oldu."

Barbara içini çekti. "Pekâlâ Bryn. Jack senin yeğenin. Korktuğun bir şeyi sana zorla yaptıramam. Her ne kadar polisi aramak zorunda olduğumuzu düşünsem de. Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Onu baştan çıkarmayı denedim, olmadı. Evine gireceğim."

"Ne?"

Yarın gece evine gireceğim."

"Oh Tanrım! Sen çıldırmışsın!"

"Hayır Barb, hayır. Bu akşam onun evindeydim, unuttun mu? Oturma odasında küçük bir dolap var. Masanın üstünde de bir sürü kâğıt ve dosyalar. Fotoğrafların kopyası ve negatifler orada bir yerlerde olmalı."

“Harika. Ya alarmı varsa, ne yapacağımı da düşündün mü?”

“Yok... Yani en azından... Neredeyse olmadığından eminim. Evi gezdirdi. Kilerin penceresi bu akşam açıldı. Eminim oradan içeriye girebilirim.”

“Bu çılgınca.”

“Çaresizim Barbara!”

Barbara başını iki yana salladı. “Halen bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Hapse girebilirsin, o zaman ne yapacaksın?”

“Hayır, girmem...” Bryn bunu hissettiğinden daha kararlı bir ifadeyle söylemişti.

Barbara içini çekti. “Konyağı verir misin? Bu çok uzun bir gece olacağı benziyor. Üstelik yarın sabah ikimiz de işe gitmek zorundayız.”

Bryn arkadaşına bir kadeh konyak doldurdu, ardından da bir kadeh kendisi aldı. İyi ki Barbara içkiyi akıl etmişti. Böylelikle çıldırmaktan kurtulmuştu. “Sence kaç kadeh uyumamızı sağlar?”

“Bütün şişe,” dedi Barbara yüzünü buruşturarak.

Ancak on şişe de içse o gece uyuyamazdı. Tek düşüncesi Jack’di. Şimdi yanında olsa hayatı boyunca istediği kadar pilavı masanın karşı tarafına atabileceğini söylerdi.

Oh Jack! Lütfen eve dön! Tanrım, lütfen eve dönmesine izin ver...

Andrew Fulton evine yaklaştığı sırada davul sesini işitti. Davul çalışından daha içeriye girmeden Lee’nin ruh halini anlamıştı. Gergindi, huzursuz ve öfkeliydi.

İçeriye girince yanılmadığını anladı. Lee öfkeliydi öfkeli olmasına ama başka bir şey daha vardı. Dalgın ve sanki şaşkındı. O girer girmez Lee çalmayı bıraktı.

“Selam Andrew. Erkencisin.”

"İki saattir sana ulaşmaya çalışıyorum."

Lee omuz silkti. "Buradaydım. Neden? Bir şey mi oldu?"

"Emin değilim."

"Kahve hazır. Gel birer fincan içelim ve bu arada bana neler olduğunu anlat."

Birkaç dakika sonra Andrew elinde fincanı iskemlesine yaslandı. "Biliyorsun, dün akşam Bryn'in evini gözleme sırası bendeydi. Sen onun senin evine geleceğini söyleyince pek acele etmedim ve en erken onda geleceğini hesapladım ve saat dokuz buçuk gibi oraya gitmeyi planladım. Gittiğimde evdeydi, yani arabası evin önündeydi."

"Erken ayrıldı," dedi Lee ifadesiz bir yüzle. "Evet, Andrew devam et. Ne oldu?"

"Şey, aslında tam olarak bir şey olmadı. Sadece bir tuhaf-lık vardı. Işıklar hiç kapanmadı. Barbara gitmedi ve televizyon da bütün gece açık kaldı."

Lee kaşlarını çatı ve biraz düşündü. Sonra omuz silkti. "Belki geç saatlere kadar oturup sohbet ettiler, sonra da televizyon açıkken uyuyakaldılar."

"Belki," dedi Andrew ama bakışları kuşku doluydu. "Bana, ben gitmeden önce orada bir şeyler olmuş gibi geldi."

Lee bir süre sessiz kaldı, sonra, "Andrew merak etme, muhtemelen bir şey olmamıştır," dedi.

"Oraya daha erken gitmeliydim."

"Dert etme artık. Bryn'in evimden erken ayrılması senin suçun değil."

Andrew halen mutsuz görünüyordu. "Peki. dün akşam senin evinde bir sorun oldu mu?"

Lee başını iki yana salladı. "Dün akşam gelen giden olmadı. Ben bu sabah evden çıkana dek beklemişler."

"Nereden biliyorsun?"

"Maria az önce aradı. Biliyorsun beş yıldır benimle çalışıyor. Bütün alışkanlıklarımı çok iyi bilir. Masanın üstündeki

dosyaların orada ne işi olduğunu sordu. Her zaman çekmecedeki tutulmasını istediğini bilir.”

“Yani sen bırakmamıştın.”

“Hayır.”

“Biliyor musun Lee, belki de bu işi kendi kendimize çözemeyeceğiz. Polise gitmemiz en doğrusu olmaz mıydı?”

Lee başını iki yana salladı. “Halen nedeni bilmiyoruz ki. Polis sence de gülmez mi? Paranoyak starlar diye isim takmaz mı? Özel dedektif tutabilirdim ama içimden bir ses şimdilik yapmamamı söylüyor. Ortada somut bir şey yok. Evimin çevresinde panik istemiyorum. Neler olduğunu kendim öğrenmek niyetindeyim.”

Andrew esnedi. “Umarım en kısa zamanda buluruz. Ondan sonra bir hafta kütük gibi uyuyacağım. Oh, bu arada. Randevun nasıl gitti?”

“Bildğin gibi, erken ayrıldı.”

“Oh, üzüldüm.”

“Ben de. En çok da bir pazarlık yapmadığıma üzüldüm.”

“Ne?”

“Boşver. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim Andrew.”

“Sorun değil...” dedi Andrew ama ön kapının açıldığını işitince sustu. Mutfaktan kapıda uzun boylu birinin durduğunu görebiliyorlardı.

“Condor!”

Lee ilkin şaşkın baktı ama sonra gelenin kimliğini hatırladı. “Ne istiyor bu adam?”

“Hangi adam,” diye sordu Andrew.

“Şu kahrolası politikacı. Hatırlasana, Country Kulüp’te görüşmüştük. Burada neler yaptığımızı görmek istediğini söylemişti. Ben de isterse uğrayabileceğine dair bir şeyler söylemek zorunda kalmıştım.”

“Halkla ilişkiler,” dedi Andrew kupkuru bir sesle.

"Haklısın." Lee isteksizce masadan kalktı ve kapıya yöneldi. "Bay Hammarfield. İçeriye girin."

Politikacı olağan olarak bir grup adamla gelmişti. Lee'ye kocaman bir gülümseme eşliğinde elini uzattı. Lee adamla tokalaştıktan sonra, "Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Sadece Fulton evini bu yeni haliyle görmek istemiştım. Hemen kente gitmem gerekiyor. Geçerken uğramak istedim. Gerçi herhangi bir etkinliği izlemek için korkarım biraz erken, değil mi?"

"Korkarım öyle," diye yanıt verdi Lee.

"Sorun değil. Bu arada gelecek hafta Swan'da bir yardım yemeği veriyoruz. Siz ve grubunuz katılırsanız çok sevinirim."

"Teşekkür ederim. Size haber veririm."

Hammarfield gülümsedi. Ve yeniden tokalaştıktan sonra adamlarıyla birlikte çıkıp gitti.

"Nedense adama hiç güvenmiyorum," diye mırıldandı Andrew.

"Çünkü çok fazla gülüyor," dedi Lee. Sonra da pencereye gidip dışarıya baktı. Birden kaşlarını çatı. Bryn ile Barbara birlikte gelmişlerdi. Hammarfield hemen onlara doğru ilerledi. Kızları coşkuyla selamladı. Haddinden fazla coşkuluydu. Bryn'ı yanağından öptü. Öylesine bir öpücük de değildi. Adamın gözleri dönmüş gibiydi.

"Ne tür bir oyun oynuyor bu adam," diye tısladı Lee dişlerinin arasından.

"Söylemesi çok zor," dedi Andrew.

Barbara kapıyı açtığında Lee ona gülümsedi. Fakat normalde oldukça neşeli ve canlı görünen kızın savaştan çıkmış hali dikkatinden kaçmamıştı.

Bryn ise ondan da berbat bir haldeydi. Tam karşısında durmasına rağmen Lee'yi görmemiş gibi yaptı ve doğrudan kahve odasına gitti.

Lee elinde olmadan onun peşinden gitti. Kapıdan girince Bryn sıçradı. "Ne istiyorsun?" diye sordu sertçe.

"Sadece iyi olup olmadığını merak ettim."

"Gayet iyiyim. Benden uzak durursan daha iyi olacağım."

Lee kapıya yaslandı ve bir kaşını kaldırdı. "Dün mırıl mırıldın, bugün tırnaklarını çıkarıyorsun. Şey, senden uzak duramam. Birlikte çalışıyoruz. Tabii işten ayrılmaya karar vermediysen..."

Bryn kahvesine baktı. "Hayır, ayrılmak gibi bir niyetim yok," dedi. "Yoksa kovuldum mu?"

"Hayır."

Lee başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Bryn'ın gözlerindeki bir ifade onu sarsmıştı. Korku içindeydi. Daha doğrusu dehşete düşmüş gibi bakıyordu.

Lee gün içinde ona dokunduğu her an bırakmamak için kendisiyle mücadele etti. Onu sıkıca tutup sarsmak ve kendisiyle konuşmasını söylemek istiyordu. Onun gözlerindeki korkuyu silip atmak için içinde dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

Ancak her göz göze geldiklerinde Bryn'ın gözlerinden alev çıkıyordu adeta. Aralarında gerçek bir soğuk savaş başlamıştı.

"Sen gerçekten de çıldırmışsın," diye fısıldadı Barbara bir ara. "Ve şimdiden söylüyorum. Karakoldan falan arayacak olursan, seni almaya gelmeyeceğim. Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranacağım. Bryn, onunla konuşsan sorunlarının biteceğinden eminim. Ama sen kindar birisin..."

"İşe yarayacağını bilsem ayaklarının dibine çöküp yalvarırdım. Ama işe yaramaz. Bu akşam oraya gireceğim. Az önce Mike'ın konuşmasını duydum. Bu akşam stüdyoda çalışacaklarmış, bomba düşse işitmezler."

"Oh Bryn. Bu iş hoşuma gitmiyor. Hem de hiç hoşuma gitmiyor," dedi Barbara. Bryn'in odasındaydılar ve Barbara belki onuncu kez pencereye gitmiş ve kilitli olup olmadığını kontrol etmişti. "Çocukların penceresini kapattık değil mi?"

"Evet Barb. İkimiz de kontrol ettik. Bu akşam kimse buraya girmeye kalkmayacak," diyerek derin bir nefes aldı Bryn. "Ben hazırım. Benimle aşağıya gel ve arkamdan kapıyı sürgüle."

Barbara mutsuz bir ifadeyle başını salladı. Kapının zili çaldığında ikisi de merdivenleri iniyorlardı. Birden sıçradılar. Bryn hemen kendini topladı. "Onlar kapı çalmıyorlar. Telefon ediyorlar," diye fısıldadı. Yine de gözetleme deliğinden dışarıya baktı. Ardından da çaresizce kapıya yaslandı. "Kahrolası golf oyuncusu," diye fısıldadı korku içindeki arkadaşına.

"Golf oyuncusu mu?"

"Mike Winfeld. Onunla Country Kulübü'nde tanışmıştım."

"O Mike Winfeld mi?" Barbara uzanıp delikten baktı. "Aman Tanrım! Bütün iyi adamları tanıyorsun," dedi hayranlık barındıran bir ses tonuyla. "Oh, o kendini yoktan var etmiş biri."

Bryn kaşlarını çatı. "Sen neden söz ediyorsun?"

"O bir sokak çocuğuymuş. Uyuşturucu, hırsızlık, bilirsin işte. Ama koruyucu aile yanında kalırken bir golf oyuncusuyla tanışmış. Ve Mike Winfeld olmuş."

Bryn sabırsızlıkla başını salladı. "Gerçekten harika Barb," diye fısıldadı. "Ama buradan hemen çıkmam gerek."

"O zaman kapıyı aç ve bir randevun olduğunu söyle."

"Ama ya..."

"İçeriye girmek isterse, ben onu ağırlarım."

Bryn arkadaşına ters ters baktıktan sonra kapıyı açtı ve adama gülümsedi. "Mike! Seni görmek ne güzel! Seni buraya getiren nedir?"

"Birkaç dakikalığına olsun seninle görüşebilmeyi umuyordum."

Bryn'ın yüzündeki gülümseme dondu. "Oh Mike! Çok üzgünüm. Ben bir randevuya yetişmek için çıkmak üzereydim. Ama Barbara burada... Barbara, Mike Winfeld'le tartışma şansı bulmuş muydun?"

"Hayır," dedi Barbara elini uzatarak. "Bu ne büyük bir şeref Bay Winfeld."

"Ben dediğim gibi çıkmak üzereydim," diye özür diledi Bryn. Bir an adamın yakışıklı yüzünden okunan hayal kırıklığını görünce üzüldü. Gerçekten de hoş bir adamdı ama gitmek zorundaydı. Şu an Jack'ten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bütün gün içi içini yemişti. Ne yaptığını, ne konuştuğunu bile hatırlamıyordu.

"Pekâlâ," diye güldü Mike. "Ama oldukça kararlı bir adam olduğumu unutma. Barbara seninle tanıştığıma sevindim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Barbara.

"Arabana kadar sana eşlik edebilir miyim?" diye sordu Mike.

"Elbette," diye mırıldandı Bryn. "Barb, sonra görüşürüz."

"Umarım," dedi Barbara kaygılı bir ifadeyle.

"Arkadaşının nesi var?" diye sordu Mike gülererek.

"Oh, geç saatlere kadar çocuk bakmak istemiyor," dedi Bryn kısaca. O sırada arabaya ulaşmışlardı. Bryn kapıyı açıp sürücü koltuğuna geçti. "Seni gördüğüme sevindim."

"Yine geleceğim."

Bryn yüzünü buruşturdu. "Önümüzdeki birkaç hafta gerçekten de yoğun olacağım."

"Sana inamıyorum. Neyse, sana iyi akşamlar dilerim."

"Teşekkür ederim. İyi akşamlar."

Mike gülümsedi ve geriye çekilip el salladı.

Bryn dikiz aynasından onun küçük siyah bir Porsche'ye bindiğini gördü. Otobana çıktığında Mike halen arkasındaydı.

Bryn ona son bir kez el salladı, ardından da sorunları beynine üşüşünce onu tamamen aklından çıkardı.

Barbara haklıydı. Çıldırılmıştı. Bir hırsız gibi adamın evine girecekti. Vücudu korkudan zangır zangır titremeye başlamıştı. Kilerin penceresinden girmeye çalışacak, kişisel eşyalarını karıştırıp aradığını bulmak için uğraşacaktı. Sonra da o çok değerli zarfla dışarı çıkacaktı.

Çılgın... Çılgın... Çılgıncaydı...

Bryn, düşünmekten Condor'un evine giden yola ne zaman geldiğini bilemedi. Arabasını omzuna kadar gelen bodur çam ağaçlarının arasına çekti ve motoru kapattı.

Bryn bir anda karanlıkta kalmıştı. Sanki gecenin sesini işitebiliyordu. Uğursuz bir sesti.

El fenerini aldı, arabadan indi, yavaşça kapıyı kapattı ama sessizlikte kapıyı çarmışçasına tok bir ses çıktı.

Ağaçların arasından Condor'un evini görebiliyordu.

Ev de karanlıktı. Zifiri karanlık.

Hadi korkak! Bu senin son şansın! Jack'i düşün!

Bryn kendini zorlayıp ilerlemeye başladı. Gece sanki üzerine çullanmıştı. Ağaçların hışırtısını, rüzgârın sesini duyabiliyordu. Cırcır böcekleri sanki koro halinde Bryn ile alay ediyorlardı. Bir sineğin yüzüne dokunmasıyla aşırı derecede paniğe kapılıp hayvanı silkeledi.

Bir sinek, sadece bir sinek, diye tekrarladı kendi kendine.

Birden kendini bir sersem gibi hissetmişti, cebinden kayak maskesini çıkardı ve başından geçirdi, saçlarını içinde topladı.

Şimdi gerçekten de bir hırsıza benzemiş olmalıydı. Böylelikle geceye karışabilirdi.

Geriye dönüp koşarak uzaklaşma isteği o kadar yoğundu ki, bir süre durup derin derin nefes alması gerekti.

Ardından yürümeye devam etti. Sonunda karanlık eve yaklaşmıştı. Condor evden gitmiş olmalıydı. Tanrıya şükür. Peki,

evi niçin böylesine terk edilmiş gibiydi? Bu kendisi açısından iyiydi de biraz tuhaf değil miydi?

İçeriye gir! Buraya bunun için gelmişti. Bir hırsız gibi düşünmeliydi. Dudağını ısırды ve bir çalılığın arkasına gizlendi. Sonra öndeki çalılıklara koşup eğildi.

Gerçekten evde olmadığından emin ol! Sessizce evin etrafında dolaştı. Bir hayat belirtisi görünmüyordu. Ya şimdi girmeliydi, ya da hiç...

Bryn usulca kiler penceresine yaklaştı. Uzandı. Bu kadar yaklaşmışken bırakamazdı. *Saçmalama! Biraz cesaret!*

Bryn eve girer girmez içini korkunç bir suçluluk duygusu sardı. Bu arada kayak maskesi yüzünü kaşındırıyordu. Bu maske çok mu gerekliydi? Evet, çünkü karşısına biri çıkacak olursa tanınmaması esastı. Yüzünü görmezlerse, kimliğini çıkaramazlardı, değil mi? Maske şarttı, ama kaşındırıyordu.

Bryn kilerden oturma odasına koştu. El fenerini çevresine tuttu. Ev dün bıraktığı gibiydi. Hayır, değildi. Bugün uğursuz bir hava hâkimdi. Feneri küçük dolaba tutarken bir an duvarda asılı olan ok ve yaylar aydınlandı. Bryn birden sırtının ürperdiğini hissetti. Condor, sorduğunda bunları kullanmayı bildiğini söylemişti...

Masaya git! Ne kadar hızlı iş görürse o kadar çabuk buradan çıkıp giderdi. Peki ya çekmecelerini kilitlemişse ne yapacaktı? Çekmeceye elini atar atmaz açılınca rahatladı. Aceleyle karıştırmaya başladı.

Burada olmalıydılar. Ya çekmecelerde ya da dolapta... İkinci üçüncü çekmeceyi de denedi. Hiçbir şey bulamamıştı. Birden bir şey işittiğini sanıp olduğu yerde sıçradı. Yüreği küt küt atıyordu. El fenerini odanın içinde panikle dolaştırdı. Hayır, sorun yoktu. Ne bekliyordu? Oklar kendi kendine duvardan fırlayıp ona saplanacak değildi ya. Bryn bunu düşünmenin bile bedeninin buz kesmesine neden olduğunu fark etti.

Sakin ol Bryn! Sakin ol!

Sol tarafta üç çekmece daha vardı. Ancak çekmecelere dokunamadı bile.

“Sen de kimsin ve evimde ne arıyorsun?”

Bryn konuşamadı, düşünemedi bile. Lee Condor’a yakalanmıştı ama bu tanıdığı Condor değildi. Kelimeleri uğursuz bir ışıltı andırıyordu, karanlığın içinden gelen ilkel, vahşi bir yaratığa benziyordu. Bryn’ı pençeye benzeyen elleriyle sıkıca tutmuştu. Ancak Bryn’in şaşkınlığına rağmen yakaladığı gibi çabuk serbest bırakmıştı da.

Serbest kalmıştı! Bryn hiç düşünmeden korkuluklardan atladı. Çılgın gibi girişe koştu.

“Kahretsin!”

Condor’un arkasından küfrettiğini işitti. Korku tüm benliğini sarmıştı. Pencereye koştu, pervazına atladı.

“Dur!”

Sesi çok yakından gelmişti. Elinde olmadan başını çevirdi. Aynı anda Condor bir panter gibi üstüne atlayınca kendini dışarıya bırakamadı. Elinden kurtulup koştu. *Kaç! Kaç!*

Koşmaya başladı ama ondan daha hızlı değildi. Kazağın-
dan yakaladı. Öyle bir geri çekildi ki, kazağının parçası elinde kaldı. Yeniden girişe koştu. Yeniden kilere koşamazdı. Çok uzaktaydı. Merdivenlere hamle yaptı. Ancak panik halinde burasının çıkmaz olduğunu düşünememişti. Yakalarsa önce bir güzel benzetir, ardından polise teslim ederdi.

Tanrım! Hemen arkasındaydı. Merdivenlerden ayak sesini işitebiliyordu. Neredeyse soluğunu ensesinde hissediyordu...

Koridorun en ucundaki kapıya koştu. Kapıyı arkasından kapatmaya çalıştı. Ancak başaramadı. Condor karnına şiddetle vurup Bryn’ı kaldırdığı gibi yatağa fırlattı. Üstündeydi.

Bryn onunla mücadele etmeye başladı ama tepesinde otururken çabası boşunaydı. Kollarını tutup yatağa bastırdı. Yüzündeki maskeyi haşin bir hareketle çıkardı. Birdenbire oda-

nın içine dolan ay ışığı Condor'un yüzünü aydınlattı. Gözlerini kısmış kendisine bakıyordu.

"Ah, Bayan Keller..."

Yakalanmıştı. Tanrım Condor'a yakalanmıştı. Sürekli konuşuyor, Bryn de yanıt vermeye çalışıyordu ama sesinin çıktığından bile emin değildi. Şu an Condor'a o kadar soğuk ve düşmanca davrandığı için çok ama çok pişmandı.

Ancak kısa bir süre içinde Bryn kâbusun henüz yeni başlamış olduğunu fark etti.

Eve girmeye çalışan sadece kendisi değildi. Ayak sesleri evin içinde dolaşıyordu. Ne olduğunu anlayamadan kendini Condor'un yanında yarı çıplak yatarken buldu.

Condor bir anda yanından kalktı ve odadan çıktı. Evin içinde birden patlama sesi duyuldu. Üst üste. Patlama değil, kurşun sesleri...

Kurşun sesleri!

Oh, neyse ki Lee'nin bir şeyi yoktu. Tanrıya şükür! Gerçi yine kendisini sorgulamaya başladı. Cevap vermeye çalışıyordu.

"Beş dakika içinde mutfakta ol ve bana bütün hikâyeyi anlat - eksiksiz!"

Beş dakika bitmişti. Artık mutfağa inmesi gerekiyordu.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~



LEE geçerken girişin ışığını açtı. Artık evi karartmanın gereği kalmamıştı. Kapının çerçevesine isabet eden kurşun deliğine baktı. Fazla hasar yoktu. Ancak ön kapı berbat haldeydi.

Birden içinde öfkenin kabardığını hissetti. Fotoğraflar! Bryn'ı çılgınca davranmaya iten ve birinin silahla evine girmesine, ateş etmesine yol açan fotoğraflar.

Durakladı. En azından şimdi... Şimdi Bryn'ı anlamaya başlamıştı.

Ön kapıya gidip yeniden baktı. Şimdilik telle bağlayıp kitleyebilirdi ama sabah ilk iş olarak her iki kapıyı da değiştirtmesi gerekecekti. Kaşlarını çattı. Polis çağırmak zorundaydı. Ancak Bryn panik halindeydi. Onu suçlayamazdı. Hele de çocuk kaçırılmışken.

Artık önceki akşamla ilgili ona kızgın da değildi. Umutsuz durumda olduğu için ona gelmişti.

Peki, ne diye doğru dürüst gelip olanları anlatmamıştı? Birden göğsünün ağırlaştığını hissetti. Bryn kendisinden bu kadar mı nefret ediyordu? Böylesine umutsuz ve çaresiz kalmışken bile ona güvenemeyecek kadar...

Onun niçin bu denli nefret dolu olduğunu öğrenecekti. Her şeyi tam olarak öğrendikten sonra Bryn'ın nefretinin kökenine inecekti. Buna kararlıydı.

Bryn'ı dinleyecekti. Ancak Bryn'ın bu işi kendi bildiği şekilde çözmesinin en iyi yöntem olacağını anlaması gerekiyordu. Belki sonunda yardımını kabul etmeye razı olurdu. Bryn'ın yardıma ihtiyacı vardı.

Kapının önüne bir koltuk çekip mutfığa yöneldi. Işığı açtı. Kahvenin suyunu doldurup ocağın üstüne bıraktı. Sonra da tezgâha dayandı ve düşünmeye başladı.

Biri bir rock yıldızının başına dağıtılacak resimlerini ne diye o kadar şiddetle elde etmek isterdi? Küçük bir çocuğu kaçırıp rehin tutacak kadar...

O fotoğrafların bir rock yıldızının görüntüleri olmasının dışında bir özelliği olmalıydı. Son derece önemli, zararlı...

"Lee..."

Başını kaldırıp baktı. Bryn kapının eşiğinde dikilmiş kendisine bakıyordu. Gömleğinin içinde kaybolmuş gibiydi. Kot pantolonunun üstüne bir etek gibi inmişti. Tuhaftı ama bir erkeğin gömleğinin içinde bile öylesine kadınsı görüntüyordu ki.

Saatine baktı. Tam beş dakika olmuştu. Başka koşullar altında gülümseyebilirdi bile.

"Otur." Eliyle tezgâhın önündeki taburelerden birini işaret etmişti. Bryn başını önüne eğip dediğini yaptı. Lee göğsünde az önceki ağırlığı hissetti. Birden onun yanına gidip sarılmak

istedi. Onu sakinleştirmek, teselli etmek, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi.

Ancak bunun zamanı değildi. Ona bir daha dokunacak değildi. Ne baskı ne de pazarlık yapacaktı. Bryn eninde sonunda ona gelecekti ama kendi istediği için.

Arkasını döndü, kahvelerini doldurmaya koyuldu. "Konuşmaya başla," dedi.

"Ben..."

"Hemen!"

Bryn'in dişlerini gıcırdattığını hissetti. Ancak yine de konuşmaya başlamıştı.

"Şeyden bir gün sonra... Fotoğrafları çektikten bir gün sonra... Sabah bir adam kapıma geldi. Fotoğraflar için beş bin dolar teklif etti. Ona inanmadım ama yine de fotoğrafların tüm haklarının sana ait olduğunu söyledim. Sonra da olay aklımdan çıktı. Ama birden tehdit eden bir telefon geldi."

"Bir adamdan..."

"Bilemiyorum. Bir fısıltıydı. Isık sesi gibi..."

"Daha sonra aradı mı?"

"Evet, birkaç kez daha."

Lee kahveleri tezgâhın üstüne bıraktı ve bir tabureyi Bryn'in karşısına çekip oturdu. Bryn bu akşam onunla karşılıklı oturacağını aklına bile getirmemişti. Kendisine bakan buz gibi gözleri anlatmaya devam etmek zorunda olduğunu hatırlatıyordu. Başka çaresi yoktu.

"Devam et."

Bryn kahvesinden bir yudum aldı ama aceleden dilini yak-tı. "Filmi çektiğim akşam fotoğrafçı dükkânı olan bir arkadaş-şıma vermiştim. Sonra da ondan alıp Barbara'ya verdim. Yani evde hiç tutmadım ama işten eve döndüğümde bütün filmle-rimin, fotoğraf dosyalarımın ve kişisel resimlerimin karıştırılıp zarar verildiğini gördüm. Karanlık odamı mahvetmişler. Fo-toğraf makinelerimi kırmışlar. Ardından yine telefon etti."

Lee onun birden kızaran yüzünü inceliyordu. "Sonra da fotoğrafları almak için beni baştan çıkarmaya karar verdin."

"Evet," diye kabul etti Bryn yavaşça. Halen kahvesine bakıp duruyordu.

"Bana söylemen gerekirdi. Fotoğrafları verirdim."

Bryn şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. Lee'nin yüzünde acı bir gülümseme belirmişti. "Aptal yerine konmayı sevmem Bryn."

Bryn hemen gözlerini yine fincanının içine dikti. "Jack'i aldılar. Onu kaçırdılar."

"Nasıl? Ne zaman?"

Bryn acı çekiyormuşçasına yutkundu. "Önceki... Önceki gece. Buradan çıktıktan sonra eve gittim. Barbara'yı baygın bir halde buldum. Başına vurmuşlar. Neyle vurduklarını bilmiyor. İlk birinin hâlâ evde olmasından korktuk. Bunu araştırırken Jack'in yok olduğunu fark ettim. Ve tam o sırada..."

"Yine aradı..."

Bryn başını salladı. "O ses... Daha fazla çabalarsam, seni baştan çıkarabileceğimi söyledi. Fotoğrafları senden alamazsam, Jack'i bir daha göremeyeceğimi söyledi."

"Ama sen beni baştan çıkarmaktansa, evime girmeyi yeğledin."

"Ben..." Bryn durakladı. Condor işini kolaylaştırmaya yanaşmayacak gibi görünüyordu. "Çaresizdim Lee. Ve biliyordum... Telefondaki sesin bilmediği bir şeyi biliyordum. Seni baştan çıkaramazdım. Yeniden denemem işe yaramayacaktı."

Lee bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Peki bütün bu olanlara Barbara ne dedi?" diye sordu.

"Polisi aramam gerektiğini söyledi. Ve sana neler olduğunu anlatmak zorunda olduğumu söyledi."

"Anlatmalıydın."

Bryn onun yüzüne umutsuz bir ifadeyle baktı. "Yapamazdım. Lee... Risk alamazdım. Çocukların hayatı tehdit altın-

dayken... Jack kaçırılmışken, onun dediğini yapmak zorundaydım.”

“Kahretsin Bryn,” diye söylendi Lee sabırsızlıkla. “Benimle ilgili düşüncelerin ne olursa olsun, bir çocuğun hayatı tehlikeyken, seni geri çevirebileceğime düşündüğüne inanamıyorum!”

Bryn başını iki yana salladı. Gözlerinden sel gibi yaşlar iniyordu. “Arayan kişi sana söylememem için tehdit edip duruyordu. Senin bana yardım etmek istemeyeceğinden, polisi aramak için baskı yapacağından korktum. Bu riski göze alamazdım. Jack’i geri almak zorundaydım!”

Lee bir süre sessiz kalıp onun yüzüne baktı. Sonra ona doğru eğildi. “Siyah Sedanı olan birini tanıyor musun Bryn?”

Bryn’in yüzündeki ifade tanımadığını anlatmaya yetiyordu. “Hayır. Neden?”

“Çünkü fotoğrafları çektiğin akşam biri seni evine kadar izledi.”

Bryn daha da şaşırmıştı. “Emin misin?”

“Biri iki kez benim evime girdi,” diye devametti Lee. “Seni yakaladığımda, onu bulduğumu sanmıştım. Ayrıca insanların senin evine nasıl olup da böylesine sessiz girebildiğini anlayamıyorum. Gruptan biri her gün evini gözlüyordu.”

“O zaman... Bir şeyler döndüğünü biliyordun...”

“Evet.”

Bryn kahvesini bitirdi. Söyleyeceklerini dikkatle seçmek istiyordu. Fincanını tezgâha bıraktı. Gözlerini Lee’ye dikti. Lee Condor’la konuşurken dürüst davranması gerektiğini geç de olsa öğrenmişti. “Lee... Bana filmin kopyasını ve negatifleri verip her şeyi unutabilir misin? Lütfen. Jack’i geri almanın tek yolu bu.”

Lee de kahvesini bitirdi. Gözlerini Bryn’dan ayırmamıştı. “Bryn, o fotoğraflarda ne olduğunu hiç merak etmedin mi?

Birilerini bunca suç işlemeye itecek ne olabileceği hiç aklına gelmedi mi?”

“Hayır... Evet... Hayır! Umurumda bile değil! İstedğim tek şey Jack’i geri almak ve her şeyi unutmak! Onu bırakmam! Tehlikeye atamam! Kahretsin!”

“Bryn,” dedi Lee yavaşça. Onun ne denli yıprandığını görebiliyordu. “Bunu anlıyorum. Jack’i geri alacağız. Ama görmüyor musun? Tehditlerin sonu gelmeyebilir. Birileri çaresizlik içinde. O fotoğraflarda birine fazlasıyla zarar verecek bir şey olmalı. Ve muhtemelen o şey neyse, senin bilip bilmediğini merak edecekler.”

“Ama hiçbir şey bilmiyorum.”

“Onlar bunu bilmiyorlar.”

“Neden önemsesinler? O kahrolası fotoğrafları aldıklarında...”

“O kadar basit değil Bryn,” dedi Lee sabırsızlıkla. Ayağa kalktı. “Şimdi evde kim var? Barbara mı?”

“Evet.”

“Onu ara. Bu akşam kalmasını söyle.”

“Neden?”

“Çünkü bazı konuşmalar yapmamız gerekiyor. Ve biraz da oyun oynamamız.”

“Lee...”

“Biliyorum. Jack’i tehlikeye atamazsın. Ben de öyle. Ama kendini ve diğer iki çocuğu tehlikeye atmana da izin vermem. Dediğimi unut. Barbara’yı ben ararım. Ev numaramı söyle.”

Bryn mutfağın duvarında asılı olan telefona yönelen Lee’ye baktı. Onun ayaklarına kapanıp fotoğrafları vermesi ve gitmesine müsaade etmesi için yalvarmaya hazırdı.

Ancak kendini ne kadar küçük düşürse de işe yaramayacağını biliyordu. Lee bir kez kararını vermişti. Onu vazgeçire-

meyecekti. İstese de istemese de Lee bir kez işe karışmıştı. Bundan böyle ne yapılacağına o karar verecekti.

Şimdi kaçmaya kalksa neye yarardı? İstedigini alamamıştı ki. Telefon numarasını söyledi.

Barbara telefonun çaldığını işitince korkacaktı. Herhalde derhal Bryn'ı savunmaya girişecekti.

"Barbara, Barbara! Dur bir dakika," diyerek güldü Lee. Bryn onun yüzünün ifadesinin birden yumuşadığını fark etti. "Bryn burada ve iyi. Sorun yok. Yani asıl sorunun dışında. Dinle, şu an araba kullanabileceğini sanmıyorum. Onun burada kalmasını istiyorum. Ama merak etme, yalnız değilsin. Andrew dışarıda. Onu içeriye çağır. Sana niçin orada olduğunu açıklar. Telefon çalarsa aç ve elinden geleni yap. Gerçi bu akşam birinin arayacağına ihtimal vermiyorum."

Bryn, Lee'nin bir süre sessiz kalıp Barbara'yı dinlemesini izledi.

"Tamam," dedi Lee biraz sonra ve Bryn'a dönüp, "Andrew'u içeriye çağırıyor," diye bilgi verdi.

Bryn sadece başını salladı. Andrew'un o akşam kapıya gelişini şimdi hatırlamıştı. Üstünün başının tiril tiril olmasının nedenini de anlamıştı.

"Selam," dedi Lee. Sesinin tonunun değişmesinden Bryn, onun Andrew'la konuştuğunu anlamıştı. "Herhalde içeri girmekten şikâyetçi değilsindir."

Andrew her ne söylediyse Lee güldü. "Tamam. Sabah erkenden orada görüşürüz."

Lee telefonu kapattı ve Bryn'ın yanına döndü. "Pekâlâ Bryn. Bu kadar. Güneş doğarken senin evine gidip telefon etmelerini bekleyeceğiz. Fotoğrafları verip Jack'i alacaksın. Telefona yakın, kalabalık bir yerde... Onlar Jack'i verince, sen de fotoğrafları vereceksin. Mademki beni baştan çıkarmayı bekliyorlar, o zaman senin yakınlarında olmamı tuhaf karşı-

lamazlar. Hem bu akşam bana ateş edildiğine göre, bu işe karışmamı normal karşılamaları gerek.”

“Ben... Sanırım...” diye mırıldandı Bryn. “Böylelikle bir ter mi,” diye sordu umutla.

“Hayır, bitmez. Fotoğrafların kopyalarını çıkaran arkadaşın kimdi?”

“İsmi Kelly.”

“Onu ara.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi.”

“Ama bu saatte...”

“Ona negatifleri getireceğimizi ve birer kopya alacağımızı söyle. Böylelikle elimizde birer kopya kalır.”

Bryn alnını ovuşturdu. Lee’nin doğru adım attığının farkındaydı ancak korkuyordu. “Lee,” dedi. “Telefondaki ses her attığım adımı biliyormuş gibi görünüyor. Negatifleri ve deneme kopyalarını özellikle istedi. Ya birer kopya aldığımızı anlarsa...”

“Anlamaz. Ayrıca bu işi çözmek için onlara ihtiyacımız var.”

“Lee! Ya...”

“Bryn, hayır! Beni dinle. Evini gözlüyor olabilirler. O nedenle Kelly’nin yapmasını sağlayacağız...”

“Lee...”

“Bryn, her şey yoluna girecek. Kelly’e biz gitmeyeceğiz. Fotoğraflar Mick’te. Kelly’e o bırakacak. Çok ayrıntılı bir izleme sistemleri olsa bile hepimizi izleyemezler, değil mi?”

Bryn birkaç saniye düşündü. Lee mantıklı düşünüyordu. Onun haklı olduğuna kanaat getirdi. “Tamam,” dedi sonunda. “O zaman Kelly’i arasam iyi olur. Ne diyeceğim? Mick resimleri ne zaman götürecektir?”

“Bu gece.”

Bryn bilincini yitirmişçesine başını salladı. Demek fotoğraflar Mick'teydi. Tevekkeli değil bulamamıştı.

Bryn aradığında Kelly sızlandı ve Bryn'in epeyce dil dökmesi gerekti. Ardından Lee, Mick'i aradı. Ona ne yapması gerektiğini kısaca anlattı.

Lee telefonu kapattıktan sonra düşünceli bir ifadeyle Bryn'a baktı. "Şimdi Country Kulüp'te o gün olan her şeyi hatırlamaya çalışalım," dedi.

Bryn yüzünü buruşturdu. "O gün kulüpte birçok etkinlik vardı. Dirk Hammarfield oradaydı, golf turnuvası yapıldı. Ama anlamadığım şey, neyin resmini çekmiş olabilirim ki? Dağlar, tepeler ve kırlardan başka?"

"O politikacı güvenilirmez biri."

"Hammarfield mı?"

"Hımm. Dün Fulton evine gelmiş etrafı kolaçan ediyordu."

"Kolaçan etmiyordu," diye itiraz etti Bryn. "Senin sıkı bir hayranın olduğunu söyledi. Ve sanırım senin kendisini desteklemen istiyor."

"Belki," dedi Lee omzunu silkerek. "Ama yine de güvenilirmez biri olduğunu düşünüyorum."

"Gayet kibar biri."

"Ve çekici," diye ekledi Lee dalga geçerek.

"En azından tanıdığım bazı insanlardan daha çok," diye atıldı Bryn.

"Anlıyorum. Herhalde golfçular de rockçılardan daha çekiciler."

Lee'nin sesindeki gerilimi sezen Bryn hafifçe ürperdiyse de geri adım atmadı. Belli ki televizyonda Mike Winfield'la sohbet ettiklerini görmüştü.

"Evet. Tanıştığım golfçular tanıdığım rockçılardan çok daha çekici."

Lee ses çıkarmadı. Kalkıp fincanını yıkamaya koyuldu. Bryn alt dudağını ısırды. Hâlâ ona karşı düşmanca bir tutum

takındığına inanamıyordu. İstedğini yapacağını söylememiş miydi? Polisi çağırmaktan hiç söz etmemişti, değil mi?

Gidip ön kapıyı bu akşamlik tamir etmeye çalışacağım. Şu telefon sapığın epeyce tehlikeli birine benziyor. Ön kapıyı dağıttı. Sonra da..." Lee dönüp Bryn'a baktı. "Sonra da yatacağım. Yukarıda üç konuk odası var. Birini seçersin."

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı Bryn.

"O zaman uzanıp düşün," diye tavsiyede bulundu Lee. "Fotoğrafları... Arka planda gördüğün şeyleri hatırlamaya çalış." Lee bunları söyledikten sonra anlaşılabilir bir ifadeyle Bryn'a baktı ve mutfaktan çıktı.

Bryn mutfakta öylece kalmıştı. Beyninden bir sürü düşünce geçiyordu. Jack neredeydi? İyi miydi? Onun iyi olduğuna inanmak istiyordu. Yarın onun eve döneceği umuduna bağlanmak istiyordu. Resimleri alacak ve telefondaki sese teslim edecekti...

Lee'nin sayesinde. Ona minnettardı.

Bryn kalkıp oturma odasına yöneldi. Lee kapının parçalanmış menteşesini değiştirmeye çalışıyordu.

"Lee... Teşekkür ederim."

Lee ağzında tuttuğu çiviye eline aldı. "Gidip yat Bryn."

Bryn başını salladı. Merdivenleri çıkıp ilk odaya girdi. Oda mis gibi kokuyordu. Yatağın yanındaki abajuru açıp ışığı kapattı. Pantolonunu çıkarıp pikenin altına kayd.

Yatakta uzanırken Lee'nin bakışları gözlerinin önünde canlandı. İstedğini yapmış, karşılığında bir şey beklememişti. Gözlerini kapatıp açtı. Lee'nin gözlerinden kurtulmalıydı. Onun da dediği gibi fotoğrafları düşünmeliydi. Timberlane Country Kulübü'nü... Objektife giren her şeyi düşünmeli, hatırlamalıydı...

Ancak Lee'nin gözleri gitmeyi reddediyordu. Bryn derin bir nefes aldı. Ona en başından beri haksızlık etmişti. Lee kendisinden hoşlanmış ve ilgi göstermişti ama hiç zorlama-

mıştı. Yükseklikten korkmasına anlayış göstermiş, arkadaş olmak istemişti. Paraya ihtiyacı olduğunu anlamış, ne yaparsa yapsın onu kovmaya kalkmamış, işiyle tehdit etmemişti. Patronluk da taslamamıştı. Ayrıca restoranda Jack üstüne pilav fırlattığında... *Oh Jack neredesin?*

Jack pilav fırlattığında dehşete düşmemiş, kötü bir davranış sergileyen çocuğun ille de kötü bir çocuk olmayacağı konusunda anlayış göstermişti. Onun sadece ilgiye ve şefkate ihtiyacı olan küçük güvensiz bir çocuk olduğunu anlamıştı.

Jack! Onu düşünmek Bryn'a acı veriyordu. Onun çaresiz, savunmasız, masum bekleyişi gözlerinin önünde canlanıyordu. *Seni seviyorum Jack. Seni geri alacağım. Senin bu olanları, bu yalnızlığını, beni bekleyişini unutturmak için her şeyi yapacağım. Oh Jack!*

Bryn elleriyle yüzünü kapattı. Hayır, kendini bırakmamalıydı. Güçlü olmak zorundaydı. Kimseye ihtiyacı yoktu. Ağlamaya başladı. Kimi kandırıyordu? Kendisini mi? Yataktan kalktı. Burada yalnız başına kalamayacaktı. Lee'ye ihtiyacı vardı. Odadan çıktı. Kalbi küt küt atıyordu. Lee kızgındı. Onu geri çevirebilirdi. Artık istemiyor olabilirdi. Acı çekmek istemediği için ona düşmanca davranmamış mıydı?

Bryn koridorda ilerlerken durakladı. Gelecekte acı çekecek olabilirdi ama bu gece... Bu gece onsuz kalmayacaktı.

Lee'nin kapısını çaldı.

"İçeriye gir Bryn."

Bryn odaya girdiğinde Lee oturmuş kapıya bakıyordu. Belli ki geleceğini tahmin etmişti ve kendisini bekliyordu. Bryn bir adım attı. Bunun hayatı boyunca aldığı en büyük risk olduğunu biliyordu. Lee Condor'a bütün benliğini, ruhunu teslim edeceğini biliyordu. En başından beri bunu yapmamak için mücadele etmişti. Ancak kaderi böyle çizilmişti. Karşı koyması mümkün değildi.

"Bana gelmene çok sevindim Bryn."

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~



“NELER oldu sana böyle Bryn?” diye sordu Lee yumuşacık bir ses tonuyla.

“Ne demek istiyorsun?”

Lee hafifçe güldü. “Hayatımda hiçbir kadınla böyle bir mutluluk yaşamadım.”

“Anladığım kadarıyla pek çok kadın oldu...” Bryn elinde olmadan ona çıkışmıştı.

Lee yine güldü. “Birkaç tane, diyelim,” dedi omuz silke- rek. “Ama soruları ben soruyorum.”

Bryn sesini çıkarmadı.

“Yanılıyorsam beni düzelt ama daha tanışmamızdan önce benimle ilgili bir önyargın vardı. Nedense benden korkuyordun.”

Bryn omuz silkti. "Herhalde kadınları nasıl huzursuz edeceğini bildiğin içindir. Fazla enerjik ve seksisin."

"Seksi görünmek korkutucu değildir."

Bryn bu kez dudaklarını ısırđı. Lee kendisini konuşturana dek sorgulayacaktı. "Daha önce nişanlıydım," dedi.

"Ah... Ve bütün erkeklere düşman oldun."

"Hayır, bütün erkeklere değil. Bazı tiplerden bir süre uzak kalmam gerektiğine karar vermiştim."

"Nasıl tipler? Yoksa bir başka müzisyenle mi nişanlanmıştın?"

Bryn durakladı. Bir an ona söyleyip söylememi konusunda kararsız kaldı. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Joe Lansky ile nişanlıydım."

"Joe Lansky mı?" Lee şaşırmıştı. "Onunla bir yardım yemeğinde tanışmıştım. Ne oldu peki?"

"Çocuklardan pek hoşlanmıyordu."

"Jack ona da mı pilav fırlattı yoksa?"

"Bezelye."

Lee güldü. "Jack'i seviyorum." Bryn'ı kollarına aldı. "Ayrılmış olmanıza çok sevindim Bryn. Sadece onunla beni kıyaslamana üzıldüm."

"İkiniz de ünlüsünüz ve hayranlık duyulmaya alışkınsınız."

"Seni aldattı mı?"

"Ona göre benim hatamdı. Ona yeterince vakit ayıramıyordum."

"Benim de onun gibi olduğumu sandın."

"Bilemiyorum. Ünlü insanlar fantastik bir hayat yaşıyorlar."

"Bu çok saçma. İnsanları kategorize ediyorsun. Lansky ayrıldı diye..."

"O değil, ben ayrıldım. Her şeyi bırakıp onunla olmamı istedi. Yapamazdım. Yapmak da istemedim."

"İstemediğini evlenmeden anlamam büyük bir adım. Bu arada hayatım boyunca gördüğüm en seksi yaratıksın."

Bryn elinde olmadan güldü. Ardından birden kaşlarını çat-tı. Güzel gözleri kaygı ifadesiyle dolmuştu.

"Neyin var?"

"Ben... Jack'i düşünmeye başladım. Tanrım! Lee! Zavallı Jack ne halde bilmiyorum. Ve burada... Seninle..."

"Bryn," dedi Lee ona sarılarak. "Aklına kötü şeyler getir-me. Yarın onu alacağız. Söz veriyorum."

"Bundan nasıl emin olabilirsin? Fotoğraflarda çok tehlikeli bir şeyler olduğunu söyleyen sendin. Bu insanlar bu denli tehlikeliyse, Jack'i..."

"Bryn niçin Keith'i ya da Brian'ı değil de Jack'i almayı tercih ettiklerini hiç düşündün mü? Jack çok küçük. Nereye götürüldüğünü tarif edemez ya da onlara sorun çıkaramaz. Jack'in şu an bir sorunu olmadığından eminim."

"Ama o çok küçük ve yapayalnız."

"Yarın Bryn. Şimdi uyumaya çalış. Uyandığında onu geri alacak pazarlıklara başlayacağız."

"Tanrım uyumayı istiyorum. Ama yapamayacağımı biliyo-rum."

Lee uzanıp onun alnını öptü. "Yeterince yorulduğunu sa-nıyordum."

Bryn'in yüzü kızardı. "Kolumu kımılatacak halim kal-madı."

Lee güldü. "O zaman senden bir şey istiyorum Bryn. Country Kulübü'nde olanları düşün. Geri planda falan tuhaf bir şey dikkatini çekti mi? Ya da şimdi hatırlayabilir misin?"

"Sadece Sweet Dreams Oteli'ni hatırlıyorum."

"Ne? Şu neon ışıkları etrafa yayılan mekân mı?"

"Evet, orası."

"Tamam. Otele bir bakarız. Başka?"

“Başka... Golf oyuncularını. Ben fotoğraf çekerken bir sürü oyuncu tepeden aşağıya iniyordu.”

“Onlara da dikkat ederiz.”

“Yani ne olmuş olabileceğini anlayamıyorum,” dedi Bryn umutsuzlukla. “İnan bana kopyaları Barbara’ya vermeden önce o kadar dikkatli inceledim ki. Hiçbir şey yoktu. Belki de gerçekten Lee Condor ve grubunun çılgın bir hayranıdır.”

“Bryn bunun çok saçma olduğunu sen de biliyorsun.”

“Ama söylediğim gibi fotoğrafları...”

“Bryn sen fotoğrafları değil, kopyaları inceledin. Yani minicik resimleri. Orada ayrıntı görmem mümkün değil. Şimdi biraz uyuman gerek.”

“Gevşeyemiyorum ki.”

“Belki bu konuda bir yardımım olur...”

Bryn gözlerini açtığında uzaktan gelen bir melodiyi işitti. Uykusu iyice açıldığında alt katta piyano çalındığını anladı.

Lee çalıyor olmalıydı.

Eski bir şarkıydı. “O Hayalin Peşinden Git.” Sonra Lee’nin sesini işitti. Evet, o söylüyordu. Daha önce ya televizyondan izlemişti ya da radyodan dinlemişti. Genellikle rock tarzı söyledi. Bu tür romantik bir parça seslendirdiğini işitemişti. Bir tenordu. Derinden gelen boğuk bir sesi vardı. Ve doğuştan gelen bir yeteneği. Ona olan hayranlığını artık gizlemesine gerek yoktu. Neredeyse âşık olduğunu...

Bu düşünce birden Bryn’ı kendine getirdi.

Aptallık etme, dedi kendi kendine. Onunla birlikte olabilirdi, karşı koyamadığına göre... Ama o kadar. Onunla bir geleceği olamazdı.

Bryn yataktan fırladı. Lee’nin gömleğini aradı. Bulduğu sırada müzik susmuş, ev sessizliğe gömülmüştü. Diğer odaya gidip kot pantolonunu bulmaya kalkmadı. Evde ikisinden baş-

ka kimse yoktu nasılsa. Aceleyle odadan çıkıp merdivenlere yöneldi.

Lee oturma odasında yoktu ama mutfaktan su sesi geliyordu. Oraya yöneldi. Bir konuda haklıydı. Lee mutfaktaydı. Tezgâha dayanmış, telefonla konuşuyordu.

Ancak evde yalnız oldukları konusunda hata yapmıştı. Mick mutfak masasında oturmuş kahve içiyordu. Bryn'ı gördüğüne hiç de şaşırılmış bir hali yoktu. Yalnız Bryn'ın yüzünün kızardığını fark edince dudaklarının kenarları belli belirsiz kıvrılmıştı.

"Günaydın Bryn. Kahve alır mısın?"

Bryn derhal yukarıya, giyinmeye koşsa çok daha komik bir duruma düşeceğini düşündü. Lee'nin gömleği o kadar uzun gelmişti ki, neredeyse dizlerini örtecekti. Masaya ilerledi. Boğazını temizledi. "Çok iyi olur Mick. Teşekkür ederim."

Mick gülümsedi ve bir fincan kahve doldurup uzattı. Masanın ortasında bir paket duruyordu. Mick paketi ona doğru itti. "Kopyalar ve negatifler," diye açıkladı.

Bryn ona ve Lee'ye baktı. Telefonda konuşuyordu ama bakışları Bryn'daydı. Göz göze geldiklerinde gülümsedi. Bryn şaşkınlıkla Mick'e döndü. "Bu kadar çabuk mu aldın? Kelly'nin o kadar erken kalkacağı aklıma gelmezdi."

"Kelly iyi bir çocuk. Seni de çok seviyor. Gerçi gayet iyi bir ödeme yaptık. Bizimle çalışmak için can attığını söyledi."

"Tamam. Bu akşam görüşürüz. Umarım her şey planladığımız gibi gider." Lee bunları söyledikten sonra telefonu kapattı. Kendine bir kahve doldurup Bryn'ın karşısına oturdu. Telefon konuşmasıyla ilgili herhangi bir açıklama yapmaya kalkışmadı. "Dinlenmiş görünüyorsun," dedi gülümseyerek.

"Öyle mi?"

"Hımm. Aslında muhteşem görünüyorsun. Biraz dağılmış gibisin ama her zaman vahşi görüntüleri sevmişimdir."

"Teşekkür ederim."

“Hey, siz ikiniz. Burada olduğumu hatırlatırım. Ayrıca bu tür konuşmaları kaldıramayacağımı söylemeliyim. Son bir haftadır seks hayatım diye bir şey kalmadı.”

Lee bir kahkaha attı. Bryn da kendini tutamayıp güldü. Yeniden gözleri buluştuğunda Bryn elinde olmadan bakışlarını ondan kaçırdı. Lee Condor’un büyüüne kapılmak ne kadar da kolaydı!

“Giyindiğin zaman senin evine gideceğiz Bryn,” dedi Lee. “Mick, Fulton evine gidip ikimizin bugün gelmeyeceğini söyleyecek. Bizsiz çalışacaklar. Hislerim beni yanıltmıyorsa, saat ona kadar telefon gelecek.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

Mick ayağa kalkıp Bryn’a sarıldı. “İyi şanslar muhteşem yaratık,” dedi. “Oyumu banko sana veriyorum.”

“Teşekkür ederim.”

İkisi de sessizce yüzüne baktığında Bryn, özel bir şeyler konuşacaklarını anladı ve aceleyle yukarıya çıktı. Uzun uzun yıkanacak vakit yoktu ama en azından acele bir duşa ve dişlerini fırçalamaya ihtiyacı vardı. Konuk odasında bulamayınca, Lee’nin odasındaki banyoya gidip kullanılmamış diş fırçası aramaya karar verdi.

Banyo dolabının çekmecesini karıştırırken bir kâğıt eline geçti. Bu sararmış bir kâğıda el yazısıyla yazılmış şarkı sözleriydi, çünkü arka tarafında notaları da vardı.

Zaman uçup gitti aşkım,
Yapraklar döküldü,
Ağaçların kabukları soyuldu.
Hâlâ merak ediyorum aşkım,
Nasıl olur da aşk bunlara sebep olur?
Oh Victoria...
Vahşi bir kalbi,

Ölüm alır, götürür.
 Menekşe gözlerin derinliklerinde,
 Beni körleştiren neydi?
 Yalanlara alıştıran...
 Oh Victoria...
 Bulutların üstüne çıkardığın adam,
 Artık bir toz ve kül bulutu...

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Bryn sesi işitince birden olduğu yerde sıçradı. Ne Lee'nin geldiğini işitmişti, ne de onun ne denli öfkeli olduğunu anlayabilmişti. Şarkının sözlerine öylesine kapılmıştı ki, dünyayı unutmuş olmalıydı.

“Lee, bu şarkıyı hiç duymamıştım. Çok duygusal ve...”

Bryn sözlerini tamamlayamadı. Çünkü Lee hışımlla geldi ve elindeki kâğıdı yırtarcasına çekip aldı. “Senin ilgilendirmeyen şeylerden uzak dur,” diye kükredi. Bryn'a bir şey söylemesi için fırsat vermedi ve dönüp gitti. Bryn kapının çarpıldığını işittiğinde yine yerinden sıçradı.

Gözlerine yaşlar dolmuştu. Kendisini azarlanacak bir çocuk, kendine ait eşyaları karıştıran yüz­süz biri gibi hissettirmişti. Ne yapmıştı ki? Diş fırçası aramıştı.

Bryn içinin öfkeyle kabarmasına engel olamadı. Geceyi onunla birlikte geçirmişti. Ancak bir çekmeceyi açtığı için tamamen yabancı olmuşlardı.

“Alçak!” Bryn yumruklarını sıkmış, küfredip duruyordu. Onun emirlerini yerine getirmektense kendini pencereden atmayı yeğlerdi. Ancak Jack'i düşününce yüreği yine korkuyla doldu. Çabucak üstünü giydi ve tıpkı onun yaptığı gibi kapıyı hızla çarpıp aşağıya indi. Lee'ye hiç bakmadan kapıya yürüdü. Arabasının anahtarını istediğinde bir şey söylemeden uzattı. Arabaya binince de başını pencereye çevirdi.

Onun da gergin olduğunu farkındaydı. Yoğun trafikte birkaç kez kendisine dönüp baktığını hissetmişti. Yine de başını çevirmedi. Uzaklardaki Nevada Dağları'na bakmayı sürdürdü.

Nihayet Bryn'in evine yaklaştıklarında Lee ağzını açtı. "Üzgünüm Bryn."

"Tamam."

"Ciddiyim Bryn. Çok üzgünüm. Sana öyle bağırmamalıydım."

Bryn dönüp ona baktı. "Tamam dedim."

Lee arabayı Barbara'nın arabasının arkasına çekti. O daha tam olarak park etmeden Bryn arabadan atladı ve Lee'nin arkasından küfrettiğine dair bir şeyler işitti. O sırada Barbara kapıyı açınca geriye dönmekten vazgeçti.

Terasa adımını attığı an telefonun çaldığını işitti ve kalbi ağzına geldi. Barbara'yla göz göze geldiler. Bryn hemen mutfğa koştu. Beşinci çalışında telefonu kaldırdı. "Efendim."

Boğuk bir kahkaha beklemediği bir yanıtı. "Bayan Keller."

"Evet."

"Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi; Bütün iyi çocuklar cennete gider!"

"Hayır! Hayır!" Bryn çılgınca bağırıyordu. Yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Telefonu güçlkle tutabiliyordu. Ayakta zorla duruyor, bayılmaktan korkuyordu.

Hayır, düşmemeliydi. Düşmeyecekti. Birden güçlü ellerin kendisini tuttuğunu hissetti. Telefon elinden alındı.

"Dinle joker, her kimsen daha fazla tehdit etmene gerek yok. Benim, Lee Condor... Evet, elbette benim. Evime silah sıkılmışken bu işin dışında mı kalacağımı sanıyordun? Sorunların bitti. Küçük çocuğu geri ver, fotoğraflar senin. Sakın bir oyun yapma. Tek istediğimiz, çocuğu geri almak. Anlaşıldı mı?"

Lee telefondaki sesi dinlerken Bryn'in gözlerinin içine baktı. Sonra birden haşin bir ifadeyle güldü. "Korkma, fotoğrafları Bryn getirecek. Ben yoluna çıkmayacağım. Şimdi kendisini vereceğim, ayrıntıları konuşursunuz."

Lee telefonu Bryn'in eline tutuşturdu. Bryn ona baktı. Sanki onun kuvvetinden bir parça kendisine geçmişti. Ahizeyi ağzına yaklaştırdı. Konuştuğunda sesi kararlıydı. "Fotoğrafları alacaksınız. Nereye isterseniz oraya getiririm. Ama önce Jack'le konuşmak istiyorum. Şimdi."

Bryn dudaklarını ısırırken dua ediyordu.

"Bryn Hala."

Bryn, Jack'in güvensiz, cılız sesini işitince gözlerine yeniden yaşlar hücum etti. "Jack! Oh Jack! İyi misin hayatım? Bir şeyin var mı? Acıyan bir yerin? Jack, konuş benimle!"

Jack burnunu çekerken hıçkırdı. "Acımıyor. Eve gelmek istiyorum, Bryn Hala. Eve gelmek istiyorum."

"Oh tatlım, eve geleceksin! Kısa süre sonra geleceksin. Söz veriyorum. Jack! Jack!"

"Gördün Bayan Keller. Çocuk iyi. İşbirliği yaptığın sürece de öyle kalacak. Sevgilinin de buna uymasını sağla."

"Evet, işbirliği yapacağız," diye bağırdı Bryn. "Size söyledim ya..."

"Evet, seni duydum. Ama Condor'a güvenme tatlım. Onu bu işten uzak tut."

Bryn korkuyla Lee'ye baktı. Onun karşı tarafın konuşmasını da duymak için oldukça yakın durduğunun farkındaydı.

"Lee bu işe karışmayacak. Bana söz verdi."

Telefondaki ses güldü. "Sana bir erkeğe her istediğini yaptırabileceğini söylemiştim Bayan Keller. Cazibeni kullanmaya devam et. Çünkü unutma ki, bu konuda iyiyim. Beğenmediğin bir adımında küçük çocuğu yine alırım. Ya da daha büyüğünü. Onları her an takip edemezsin Bayan Keller. Bunu aklından çıkarma."

"Jack'i geri istiyorum. Ne zaman ve nerede olacağını söyle."

"Negatifleri bozmadın, değil mi Bayan Keller?"

"Elbette hayır. Hem nasıl yapabilirdim ki?"

"Tamam tatlım. Sadece emin olmanı istedim. Unutma seni izliyorum ve her yaptığını biliyorum. Şimdi... Söyleyeceğim saatte sadece sen - duydun mu yalnız başına - Cutter Pass'a..."

Bryn, Lee telefonu elinden çekince sıçradı.

"Böyle bir şey olmayacak," diye bağırdı Lee öfkeyle. "O zaman fotoğrafları, çocuğu ve Bryn'ı alacaksın. Başka bir yer düşün. Kahrolası resimleri istemiyoruz ama sana da güvenmiyoruz."

"Lee!" Bryn korku içinde bağırmıştı. Jack'i almak için her yere giderdi. Ancak Lee başını iki yana salladı. Bryn onun telefonu tutan elini kulağına yaklaştırdı.

"Güvenebileceğim bir önerin mi var Condor?"

"Evet, var. Bryn, Mount View'un lobisindeki büyük kirmızı kanepeye oturur. Orada ankesörlü bir telefon var. Numarasını öğrenirim. Çocuğun eve girdiğini öğrendiği an fotoğrafları kanepeye bırakıp çıkar."

"Hayır. Orası çok ortalık bir yer."

"İnsanların olmadığı bir yere gitmeyecek."

"Peki, ortada bir başkasının olmadığına dair nasıl bir güvencem olacak? Mesela senin gibi Condor. Bir rockçının saldırısına uğramak istemem."

"Ben burada olacağım. Terasta."

"Pekâlâ. Oyun yok. Unutma, oğlanı vururum."

"Biliyorum."

"En küçük bir kuşku duyarsam çocuğu unutun. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

“Adımlarına dikkat et Condor. Şayet yolunda gitmeyen bir şey olursa, üç çocuklu bir kadına cehennemi yaşatmak hiç zor olmaz. Takas saat onda olacak. Bir saat sonra. Dediğim gibi...”

“Merak etme. Yanlış bir adım olmayacak. Bu arada bir şey bilmek ister misin?”

“Ne?”

“Sen adımlarına dikkat et. Çünkü çocuğa bir şey olursa, tek bir çizici bile olursa, sana saldırmam. Seni tam kalbinden oklarım. Sanırım şimdi birbirimizi anladık.”

“Evet Condor. Birbirimizi gayet iyi anladık. Ama sanırım fikrimi değiştirdim. Sevgilinin paniğini arttırmak ve seni hiza-ya getirmek için çocuğu biraz daha tutmaya karar verdim.”

“Ne?”

“Beni duydun. Takas Pazar günü yapılacak. Sabah arar saatini bildiririm. Unutma ikinizi de gözlüyorum. Onun karanlık odasını da gözlüyorum. Görmek istediğim şey nedir biliyor musun Condor? Hiçbir şey Condor. Hiçbir şey.”

Bryn onun sözlerini işitmişti. Telefonu Lee’nin elinden hızla çekti. Bir yandan bağırmağa diğer yandan isteri krizine tutulmuşçasına ağlamaya başladı. “Hayır! Jack’i bugün istiyorum! Tanrım bana yardım et! Kahrolası fotoğraflar umurumda değil! Yeğenimi istiyorum! Lütfen! Lütfen!”

“Pazar günü alırsın Bayan Keller. Tabii sen ve rock yıldızı düzgün davranırsanız. Evde ol. Saat dokuzda arayacağım.”

Telefon kapanmıştı. “Hayır!” diye bağırdı Bryn. Elindeki telefonu yere çarptı. “Hayır, hayır, hayır!”

“Bryn...” diye başladı Lee ama Bryn kontrolünü kaybetmişti. O kadar bekleyemeyecekti. Günlerce Jack’in ne durumunda olduğunu düşünerek bekleyemeyecekti.

“Senin yüzünden,” diye bağırdı Lee’ye dönüp. “Senin bir şeyler çevireceğini düşündü. Hepsi senin suçun! Kahretsin! Kahretsin!”

"Bryn, lütfen! Bryn, kendine gel!" Lee onu tutmaya çalıştı ama Bryn'ı tutmak mümkün değildi. Lee'nin göğsüne vurmaya başladı. Lee onun öfkesini boşaltmasına izin verdi. Ta ki bitkin bir halde yere yığılana dek.

"Yapamam," diye mırıldandı Bryn güçsüz bir şekilde. "Bekleyemem. Jack onun elindeyken normal yaşayamam. Hiçbir şey olmamış gibi..."

Barbara onun önünde diz çöktü. "Bryn çocukları uyandırıcaksın. Halen uyanmadılarsa tabii. Onlar için güçlü olmak zorundasın. Onların korkudan ödlerini patlatmak istemezsin, değil mi?"

Bryn arkadaşının yüzüne baktı. Onun orada olduğunu unutmuştu. Barbara'nın gerisinde Andrew'u gördü. Sessizce ağlamaya başladı. Lee onu kollarına aldı. Bir çocuk avuturcasına saçlarını okşadı.

"Jack iyi Bryn. Bunu biliyorsun, onunla sen de konuştun. Beklemek zor. Ne kadar zor olduğunu biliyorum Bryn. Ama buna tutunmak zorundayız. Mecburuz."

"Yapamam Lee. Göğsümde bir bıçak varmış gibi hissediyorum."

"Şşhh, yapabilirsin. Sen çok kuvvetlisin Bryn."

"Neden bağıryordun Bryn Hala?"

Bryn birdenbire kendine geldi. Çocuklar uyanıp aşağıya inmişlerdi. Onlara böyle bir acı yaşatamazdı. Hiçbir şey yokmuş gibi davranmayı başarmalıydı.

"Oh, halanızı tanımıyor musunuz," diye onun yerine cevap verdi Lee. "Bana sinirlendi. Ama affetmeye karar verdi. Hey, sizin okula gitmeniz gerekmiyor mu? En iyisi sizi ben bırakayım."

"Bizi okula sen mi götüreceksin Lee?" diye sordu Keith gözlerini kocaman açarak.

"Vay canına," dedi Brian gözleri parlayarak. "Çocuklar moraracaklar. Jack'in bunu kaçırmamasını isterdim."

Bryn yavaşça çocukların yanına gitti. “Üstünüzü giyinin ve aşağıya, kahvaltıya inin. Ama acele edin. Geç kalıyoruz.”

Lee ve Andrew çocukları okula götürdüler. Bryn robot gibi hareket ediyordu. Sanki her tarafı uyuşmuştu. Bir şekilde günü geçirdi. Akşam eve Lee’yle geldiler ve çocuklarla birlikte yemek yediler.

Bryn çocuklar yattıktan sonra kanepede Lee’nin kollarında uyudu.

İlk günü atlatmayı başarmıştı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~



BRYN ertesi sabah uyandığında göğsü ağırlaşmıştı. Halen kaygılı ve korku içindeydi ama olanları ayrıntılı bir şekilde hatırlıyordu. Kendi yatağında yatıyordu. Anlaşılan Lee onu yatağına yatırmıştı. Boş gözlerle etrafına bakındı. Birden şifonyere yaslanmış kendisine bakan Lee'yi fark etti.

"Günaydın."

Bryn gülümsediyse de başaramadı. Bu arada Lee gelip yatağına oturdu. "İyi misin?"

Bryn başını salladı.

Lee onun elini avucunun arasına aldı.

"Keith ve Brian'ı okula götürmeliyim," dedi Bryn yataktan kalkmaya çalışarak.

"Az önce götürdüm," dedi Lee.

"Götürdün mü?" diye sordu Bryn şaşkınlıkla. Ama..."

“Merak etme. Kahvaltılarını yaptılar. Üstleri başları da olması gerektiği gibi düzgündü.”

Bryn başını salladı. “Galiba komşularım kısa bir süre sonra seninle yattığımı tahmin edecekler.”

“Sence sorun olur mu?”

“Ben... Hayır, olmaz. Sadece çocuklar açısından düşünüyordum.”

“Bryn umarım benim sana ve çocuklara herhangi bir kötülük yapmayacağımı tahmin ediyorsundur. İtibarınızın zedelenmesini hiçbir şekilde istemem. Ama seni bu durumdayken yalnız da bırakamazdım.”

“Biliyorum.” Bryn bir süre onun yüzüne baktı. “Lee...”

“Efendim.”

“Teşekkür ederim.”

Lee gülümsedi. “Daha gidilecek yolumuz var. Gidip kahve yapacağım. Sen de giyin. İşe gitmemiz gerekiyor.”

Lee odadan çıkınca Bryn yataktan kalkıp banyoya girdi. Yıkılırken Lee’yle bir ilişkiye adım attıklarını düşünerek titredi. Üzülen taraf kendisi olacaktı. Daha önce de böyle olmamış mıydı? Gerçi şu an bunu düşünecek değildi. Jack’i geri almak ve eve getirmek dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Aceleyle yıkamp kurulandı. Her geçen gün Jack’e kavuşmasına bir gün daha yaklaştırıyordu.

Günü Fulton evinde geçirdikten sonra akşam çocukları alıp pizza yemeye götürdüler. Çocuklar uyuduktan sonra Bryn sabahtan beri içini kemiren şeyi yapmaya karar verdi. İçinde bulundukları durumu Lee’yle konuşacaktı.

Çay yaptı ve verandaya getirdi.

“Çay mı yaptın? Harika,” dedi Lee, Bryn ikisine de birer bardak doldururken.

“Bazı sorularım var Lee,” dedi Bryn kaşlarını çatarak. “Düşündükçe kafam daha fazla karışıyor. Bu adamın fotoğraf-

ları bir an önce almak istemesi gerekmez miydi? Yani elimizde oldukça fotoğraflara bakacağımızdan, daha dikkatle inceleyeceğimizden korkması gerekmez mi?”

Lee omzunu silkti. Uzanıp Bryn'in saçlarına dokundu. “Bunu ben de düşünmedim değil. Eminim o da düşünmüştür. Anlaşılan bu konuda pek korkusu yok. Demek ki fotoğrafların içinde her ne varsa oldukça küçük bir ayrıntı. Ancak gerçek baskıda fark edilebilecek kadar küçük bir ayrıntı.”

“O zaman resimleri almak için neden o kadar şey yaptı?”

“Çünkü resimlerde bir problem var. Bilen bir gözün kaçırmayacağı bir sorun.” Lee çayından bir yudum aldı. “Bryn bence benim evime taşınmanız gerekiyor.”

“Seni evine mi? Bunu yapamam. Beni aradığında...”

“Arayacağı zaman burada oluruz. Dün eve alarm taktırdım. Benim evim daha güvenli olur.”

“Bilmiyorum. Çocuklar...”

“Çocuklar bu işe bayılacaklar. Bundan eminim. Hem büyük hem de havuz var.”

“Ama...”

“Kabul et ki bu konuda haklıyım Bryn. Lütfen benimle tartışma.”

Bryn sesini çıkarmadı. Lee yeniden konuşmaya başladı. “Sanırım yapmamız gereken başka bir şey daha var. Şu politikacı... Dirk Hammarfield bizi Cumartesi akşamı vereceği kampanya yemeğine davet etti. Galiba müzik yapmamızı istiyor. Gitmeye karar verdim. Sen ve Barbara da geleceksiniz. Belki bir şey öğreniriz.”

“Hayır,” diye itiraz etti Bryn hemen. “Jack rehin tutulurken bunu yapamayız. Bu tehlikeli olur. Lee, çıldırdın mı sen?”

“Kahretsin Bryn! Bak, Jack dönene dek boş boş oturamayız. Yapmamız gereken her şeyi yapmalıyız. Neler döndüğünü öğrenmek zorundayız. Düşünsene Bryn, hayatımı bu şekilde sürdürmeye katlanabilir misin? Bu adamın her an tekrar ortaya

çıkacağından korkarak yaşayabilir misin? Şayet bunu yaptıran Hammarfield ise onun kamu görevine gelmesine göz yumabilir misin? Hem Cumartesi akşamı orada olmak düşüncelerini meşgul eder diye düşünmüştüm.”

Bryn halen karşı çıkmasını gerektirecek mazeretler arıyordu. “Peki ya Brian ve Keith? Barbara ve ben gideceksek, onların yanında kim kalacak?”

“Benim evimde olacaklar. Gündelikçimden gelip onlarla kalmasını isteyeceğim. Marie çocuklara bayılır. Onu sevecekler. Onu yıllardır tanırım. Kesinlikle güvenilir ve sorumluluk sahibi biridir.”

Bryn bir süre sessiz kaldı. Neden olmasın, diye düşünüyordu. Belki de o yemeğe gitmek mantıklı olurdu. Ancak dayanabilir miydi? Jack telefondaki sesin elinde rehin tutulurken normal davranması mümkün müydü? Üstelik Lee’nin beklentisi, normal davranması da değildi. Gözlerini açık tutması ve bir şeyler dönüyorsa öğrenmeye çalışması gerekiyordu. Bunu yapabilir miydi?

Yapmalıydı. Düze çıkmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Son birkaç gündür bıçak sırtında yaşamının ne demek olduğunu öğrenmişti. Sonsuza kadar bu şekilde devam edemezdi. Lee’den yana kaçamak bir bakış attı. Onun yardımlarını inkâr edemezdi. Gücüne güç katmıştı. Ona ihtiyacı vardı.

Mountain View Oteli’nin balo salonunda kendilerine ayrılmış masada Barbara’yla oturan Bryn, bunun politik bir yemek olduğuna pek inanamadı. Kristal avizeler pırıl pırıl parlıyordu. Garsonlar boydan boya döşenmiş halıların üzerinde ses çıkarmadan dolaşıyorlar, kadınlar pırıltılı mücevherleriyle göz kamaştırıyorlardı.

Bryn kafasında bin türlü kaygı taşıyorsa bu toplantıdan keyif bile alabilirdi. Keşke şu an Jack de ağabeyleriyle birlikte Lee’nin evinde olsaydı. Fakat bu son gündü. Artık kâbusu

sona eriyordu. Yarın, yarın Jack'i geri alacaktı. Korkuyla karışık bir heyecan, kaygı, umut... Her bir duyguyu bir arada yaşıyordu. Sabah umut dolu bir güne uyanacaktı.

Birden gergin bir ifadeyle çevresine bakındı. Acaba Lee politikacıya güvenmemekte haklı mıydı? Yeğenini sürekli gülümseyen Dirk Hammerfield kaçırmış olabilir miydi? Kopyalara bu sabah da dikkatle bakmıştı. Fakat ayrıntıların fark edilemeyeceği kadar küçüktüler. Jack'i alır almaz filmi bütün ayrıntıları görebileceği kadar büyüterek tabedecekti...

Birden durakladı. Hammerfield... Sweet Dreams Oteli... Fotoğraflar... Politika dünyası... Jack!

Barbara ayağıyla masanın altından Bryn'in ayağına vurdu. "Öyle bakmaktan vazgeç Bryn. Şüphe çekeceğiz."

Bryn arkadaşına döndü. Öğleden sonra Lee'yle birlikte kendi evine gitmiş ve akşam için giyeceklerini almıştı. Cuma günü evden çıktıklarında Andrew kalıp eve göz kulak olmayı önermişti. Bryn bu konunun pek üzerinde durmamıştı. Fakat bu öğleden sonra gittiklerinde Barbara'nın ve Andrew'un giysilerinin odanın her tarafına serilmiş olduğunu görmüştü. Şimdi ikisi arasında bir şeyler olduğunu anlıyordu. Şoke olmuştu. O kadar değilse de şaşırmıştı. Gerçi her ikisi de yetişkin insanlardı. Her ne kadar Barbara'yı ilişkileri konusunda sorgulama hakkı olmadığını bilse de arkadaşı adına kaygı duyuyordu.

İkimiz de üzüleceğiz, diye düşündü elinde olmadan.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Barbara. Masada yalnız kalmışlardı. Yemeklerini çabucak yiyen Lee ve Andrew sahne arkasına geçmiş ve hazırlıklara başlamışlardı.

"Bu yemeğe harcanan parayla ulusal borçlarımızın yarısı ödenirdi," diye mırıldandı Bryn.

Barbara gergin bir ifadeyle güldü. "Ben müstakbel kongre üyemizle ilgili ne düşündüğünü sormuştum."

Bryn omzunu silkti. Dirk Hammerfield'in konuşması az önce sona ermişti. "Bence Lee ve Andrew herkesin içinde teşekkür edilmemesi için işleri varmış gibi yaptılar."

"Onu sormuyorum," dedi Barbara sesini iyice alçaltarak. "Sence telefondaki ses o olabilir mi?"

Bryn birden çenesinin takırdadığını hissetti. Politikacıdan yana baktı. Olabilir miydi? Bu işlerle ilgisi olacak birine benzemiyordu. "Bilemiyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Nedense inanamıyorum. İçimden bir ses olmadığını söylüyor sanki. Çok güler yüzlü, hem evli barklı ne bileyim bir aile reisi."

"Asıl dikkat edilmesi gereken adamlar evli olanlardır."

Bryn dönüp arkadaşının yüzüne baktı. Çok güzel görünüyordu. Hatta onun bu kadar güzel göründüğünü hatırlamıyordu. Krem rengi, ipek kumaştan yapılmış elbisesi oldukça sadeydi. Kısa sarı saçları da oldukça sade taranmıştı. Bryn arkadaşının bu denli özel görünmesini sağlayan şeyin pırıl pırıl parlayan gözleri olduğuna karar verdi. Başını iki yana salladı. "Bu konudan söz etmeyelim," dedi. "Yeterince gerginim."

"Peki, neden söz etmek istersin?"

Bryn omzunu silkti. "İstersen senden ve Andrew'dan söz edelim."

Barbara gülümsedi. Ne utanmış ne de duraklamıştı. "Bence harika biri. Son derece düşünceli, eğlenceli ve iyi bir insan. Ayrıca inanılmaz derecede seksi bir erkek. Oldukça ünlü biri olduğu düşünülecek olursa, şöhretin onu hiç bozmamış olmasına şaşırmamak elde değil. Daha önce birçok ünlüyle tanıştım, biliyorsun. O gerçekten farklı."

"Peki, sence nasıl gelişecek?"

Barbara yine güldü. "Bunu bilecek kadar uzun zamandır tanışmıyoruz."

"Biliyorum ama o kadar beğendiğin biriyle..."

"Devam edersin Bryn," diyerek onun sözünü kesti Barbara. "Gittiği yere kadar."

"Hiç korkmuyor musun?"

"Bryn... Sen de Lee'yi çok önemsiyorsun ve o nedenle bunları söylüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum... Hayır, yalan söyledim. Onu çok önemsiyorum. Ama fazla gizemli biri. Anlamadığım birçok yanı var. Ve bunlar beni korkutuyor."

Barbara tam ağzını açmıştı ki, sahnedeki hareketlenme dikkatini çekti. Hammerfield sahnede idi. Kısaca grubu takdim etti. Konuklar çılgınca alkışladılar ve perde açıldı. Açılır açılmaz da balo salonu Lee'nin ilk albümlerinden bir rock parçasını söyleyen sesiyle yankılandı.

Bryn onun sesinin kendisini sarıp kucakladığını sandı. Sesi tıpkı kendisi gibi erkeksi, haşın ama aynı zamanda kadife yumuşaklığındaydı. Hepsi de bu akşama özel smokin giymişlerdi. Bryn onu daha önce resmi giysiler içinde görmemişti. Smokinin içinde ilk gördüğündeyse içinde tuhaf bir kımıldanma hissetmişti. Lee Condor hayatında gördüğü en yakışıklı, en karizmatik adamdı. İçinden bir ses onunla tanışmadan önce ona teslim olduğunu fısıldayıp duruyordu.

"Eğleniyor musunuz hanımlar?"

Başlarını çevirip baktıklarında Dirk Hammarfield'in her zamanki gülümsemesiyle masalarına geldiğini gördüler. Bryn birden sırtının ürperdiğini hissetti. Aklından bir sürü soru geçiyordu. Politikacı ne zamandan beri oradaydı acaba? Bu güler yüzlü adam hayatını cehenneme çeviren telefondaki ses miydi? Adamın yüzüne haykırmak istediği soruları vardı. *Jack nerede? Yeğenimi nerede tutuyorsun? Onu yarın alamazsam, ona en ufak bir zarar gelirse...*

"Çok keyifli bir akşam. Teşekkürler," diye mırıldandı Bryn. Ardından boş boş konuşmaya başladı. "Kızarmış ördek

çok lezzetliydi. Ayrıca salatanın sunumunu da unutmamalıyım...”

“Hele çorba,” diye hevesle atıldı Barbara. “Hayatımda içtiğim en nefis çorbaydı.” İki arkadaş birbirlerine baktılar. Normal konuşamayan iki aptal gibi davranıyorlardı.

“Yemeği beğenmenize sevindim,” dedi politikacı. Sanki dudaklarındaki gülümseme bir anlığına azalmış gibi olmuştu. “Anlaşılan,” dedi eliyle sahneyi işaret ederek. “Condor benim şerefime oldukça hoş bir şarkı seçmiş. Benimle dans eder misiniz Bayan Keller?”

Oh hayır!

Bryn yüzüne en az Hammerfield’inki kadar sahte bir gülümseme yerleştirdi ve elini adamın eline bıraktı. “Çok isterim Bay Hammerfield.”

Hammerfield dönüp Barbara’ya baktı. “Sakıncası yoksa...”

“Elbette yok,” dedi Barbara çabucak.

Dans pistine ulaştıklarında Bryn kendini inanılmaz gergin hissediyordu. Belli ki Dirk Hammerfield yanak yanağa dans etmekten hoşlananlardandı. Bryn adamdan uzaklaşmaya çalışsa da başaramadı. İçinden Lee’ye küfür ediyordu.

Bryn bir ara başını geriye atmayı becerebildi. “Kampanyanız nasıl gidiyor Bay Hammerfield?”

“İyi. Hatta harika,” dedi Hammarfield elini Bryn’in sırtında gezdirirken.

Bryn bir anda başını çevirip Lee’ye baktı. Gözleri üzerideydi. Yorumunda bir değişiklik olmamıştı ama gözlerinden öfke okunuyordu. Bryn iyice öfkelenmişti. Buraya kendisini gelmeye ikna eden oydu. Yapış yapış politikacıyla dans etmekten hoşlandığını falan mı sanıyordu?

“Fotoğraflarınız nasıl çıktı Bayan Keller?”

Bryn birden kalbinin ağzına geldiğini sandı. “Ben gerçekten bilemiyorum Bay Hammerfield,” diye yalan söyledi. “Çeker çekmez negatifi ve deneme kopyasını Lee’ye verdim.”

Bryn’ın dizlerinin bağı çözülmüştü ama Hammarfield’in gözlerinden bakışlarını ayırmamaya kararlıydı. Adamın tepkisini dikkatle gözlüyordu.

“Ah, çok yazık. Onları görmeyi çok isterdim.” Dirk Hammerfield bunları söylemişti söylemesine ama ifadesinde herhangi bir değişiklik olmamıştı. Bu arada eli belinden hafifçe aşağıya kaymıştı. Neredeyse Bryn’ı okşuyordu.

Bryn dişlerini sıktı, daha fazla dayanamayacaktı. Birdenbire durdu ve adamdan hafifçe uzaklaştı. Jack’i kaçıran bu adam olabilirdi. Burada dikilip onun aşığıymış gibi davranmasına izin verecek değildi. Yoksa ya çılgılık atacak ya da düşüp bayılacaktı.

“Karınız nerede Bay Hammerfield?” diye sordu gülümsemeye çalışarak. “Henüz kendisiyle tanışma şerefine erişemedim.”

Hammerfield’in yüzü birden sararır gibi oldu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama tam o sırada Mike Winfeld yanlarında belirdi.

“İzin verir misiniz efendim?” diye sordu Hammerfield’a. “Bu yaptığının büyük bir kabalık olduğunun farkındayım ama küçük hanımla dans etme fırsatını bir daha bulamayabileceğimi düşündüm de.”

“Oh, elbette. Elbette,” diye Winfeld’in sırtını sıvazladı politikacı. Bryn genç golfçuyu gördüğüne fazlasıyla sevinmiş ve derin bir nefes almıştı.

“Dans edebilir miyiz?”

“Elbette,” diye mırıldandı Bryn. Çok rahatlamıştı.

Dans etmeye başladılar. “Seni bu kadar çabuk görebilmeyi ummuyordum,” diye sitem etti Winfeld.

“Gerçekten de çok yoğundum,” diye karşılık verdi Bryn özür dilercesine.

“Ünlülerin fotoğrafını çekmekten sanırım kendine pek zaman ayıramıyorsun.”

“Hem o hem de Lee Condor’un klip çekimleri,” diye açıkladı Bryn. “Klipte onunla dans ediyorum.”

“Vay canına!”

“Senin golf çalışmaların nasıl gidiyor?”

“Oh, harika. Ara sıra küçük sorunlar çıkıyor tabii ama hallediyorum. Benim fotoğraflarımı ne zaman çekeceksin?”

“Henüz bilemiyorum. Lee’yle çalışmalarım halen devam ediyor.”

“Bu çok kötü.”

Bir süre sonra Bryn Winfeld’in de politikacıdan pek farklı davranmadığını fark etti. Sorun Winfeld’in daha hızlı olmasıydı ve onun sırtında gezinen elliyle başa çıkmak daha zordu.

Lee müzik yapmanın kendisi açısından nefes almak kadar doğal olduğuna seviniyordu. Çünkü kafası alabildiğine meşgul olmasına karşın hata yapmamayı başarabiliyordu. Kahretsin! Kafası meşgul falan değildi. Doğrudan Bryn’ı düşünüyordu.

Gözlerini Bryn’dan ayıramıyordu. Siyah ipek elbisesi bedenine oturmuş, bütün hatlarını gözler önüne seriyordu. Çok güzeldi. Çok güzel... Politikacıyla, ardından da golf oyuncusuyla dans ettiğini izlemek acı vermişti. İçinde kabaran öfkeyi dizginleyemiyordu. Bu şarkıyı binlerce kez söylemişti ama hiç birinde bu denli öfkeli, isyan edercesine yorumlamamıştı. Bryn golfçuyla konuşurken gülüyordu.

O sana ait değil, diye kendi kendine çıkıştı.

Ancak bir bakıma ona aitmiş gibi hissediyordu. Onunla sevişmişti. Şimdi bir başka erkeğin ona dokunduğunu görmek Lee’yi çılgına çevirmişti. Çok yanlış bir karardı. Bu yemeğe gelmek aptalcaydı. Hiçbir şey öğrenecekleri falan yoktu. Şar-

kının finalini yaptı ve hırsıyla davula vurdu. Alkışları işitmedi bile. Boşu boşuna buraya gelmiş sinirlerini adamakıllı germişti.

“**H**ammerfield resimleri sordu.”

Saat oldukça geçti. Lee'nin arabasına az önce binmişlerdi. Bryn onun sahneden indiğinden beri sessiz kaldığını fark etmiş ama bir şey söylememişti. Şimdi de Bryn'ın sözlerine herhangi bir tepki göstermemiş, gözünü yoldan ayırmamıştı.

“Beni dinliyor musun Lee? Hammarfield bana resimleri sordu.”

“Seni duydum. Başka ne sordu?”

“Ne?” Bryn onun buz gibi sesini işitince şaşırılmıştı.

Lee birkaç saniyeliğine dönüp ona baktı. Gözleri adeta alev saçıyordu. “Başka ne sordu diye sordum.”

Bryn omuz silkti. Ne diye bu denli öfkeli olduğunu anlayamamıştı. “Hatırlamıyorum.”

“Anlıyorum. O kadar samimi dans edince dinlemek kolay olmamıştır.”

“O kadar samimi mi? Bu benim fikrim miydi sanıyorsun?”

“Olmasa da adamı kendinden uzaklaştırmak için bir çaba sarf etmedin sanırım.”

“Sarf ettim!”

“Bu çok komik işte. Bir adamı kendinden uzaklaştırmak istediğinde ne denli etkili olduğunu oldukça iyi bilirim. Peki, ya golfçuya ne demeli?”

“Mike Winfeld.”

“Adı bu mu?”

“Bak Lee. Bu akşam sorunun nedir anlayamadım ama burada oturup aksi davranışlarına katlanamayacağım. Bu yemeğe gelmek senin fikrindi. Barbara ve benim de gelmemiz için

ısrar ettin. Hammerfield'den bir şey öğrenebiliriz, diye tutturdun. Hem..."

Bryn birden sinirlenmişti. "Sen nasıl adama bir şeyler hissetmiş olabileceğimi ima edersin? Jack'i o kaçırmış olabilir. Sen alçağın tekisin!"

"Peki ya Winfeld?"

"Winfeld mi? Bu konuyu kapat Lee."

"Golf oyuncularını sevdiğini söyleyen sendin."

Bryn bu konuşmayı kaldıracak durumda değildi. Birden gözleri yaşlarla dolmuştu. "Tamam," dedi. "Golf oyuncularına bayılıyorum. Bu seni ilgilendirmez! Kahrolası! Kes artık!"

"Bryn," diye başladı Lee ama devam edemedi. "Kahretsin!"

Eve yaklaşmışlardı. Bryn onunla evine gidip hiçbir şey olmamış gibi onunla yatağa girecek değildi. Bitkin ve üzgündü. Üstelik çok kızgındı.

"Oraya gitmeden önce yattığım kadının gözlerimin önünde, herkesin gözünün önünde okşanacağını bilmiyordum," diye mırıldandı Lee.

Bryn bir şey söylemedi. Sadece başını iki yana salladı. O sırada araba Lee'nin kapısının önünde durdu.

"Bunun bana ne hissettirdiğini bilmek ister misin?"

Bryn ağlamaktansa ona saldırmayı yeğledi. "Orada olmayı ben istemedim."

"Bana hiç öyle gelmedi. İkisine de tatlı tatlı gülümsüyordun."

Bryn kapıyı açtığı gibi arabadan indi. Hızla kendi arabasına na ilerledi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye seslendi Lee ardından.

"Eve." Bryn bir yandan da çantasında arabasının anahtarını bulmaya çalışıyordu. "Senin yardımına ihtiyacım yok. Ya-

rın Jack'i almak için hazırlık yapacağım. Çocuklar uyanmadan önce buraya gelir, onları alırım."

"Hayır, gitmiyorsun."

"Öyle mi? Yattığın kadın olduğum için mi Lee? Hayır, bana hiçbir şekilde borçlu değilsin. Bu gece yeterince erkek gördüm. Yatağımda yalnız uyumak niyetindeyim."

Bryn onun arkasından geldiğini biliyordu. Onun kendisini durdurmasını istiyor muydu? Ya da onun için yattığı kadın olmaktan çok daha farklı bir anlam ifade ettiğini söylemesini mi istiyordu, karar veremedi. Aynı anda içini bir korku kaplamıştı. Birden Lee'nin ellerini omzunda hissetti. Lee onu hızla kendisine çevirdi.

"Bryn, şu an senden nefret ediyor olsaydım bile gitmene izin vermezdim. Bu gece olmaz. Şimdi makul ol ve lütfen eve gir."

"Makul olmak mı?" Bryn'ın yüzüne acı bir gülümseme yayıldı. Lee'nin omuzlarındaki ellerini silkelemeye çalıştı.

"Pekâlâ Bryn, bunu sen istedin."

Lee eğilip onu kucağına aldı ve kapıdaki güvenlik şifresini girdikten sonra kapıyı açtı. Bryn'ı hole geldiğinde yere indirdi. Bryn onun bunu yaptığına inanamıyordu.

"Buradan istediğim an çıkıp giderim."

"Hayır, gidemezsin. Bu işi sona erdirmeden yapamazsın."

"Bu iş yarın bitecek. Fotoğraflar umurumda bile değil. Ne bulacağız? Neyi kanıtlayacağız? Benim tek istediğim Jack. Kahrolası resim konusunu bir daha düşünmek bile istemiyorum."

"Bitmeyecek Bayan Keller. Ben vazgeçmeyeceğim. Çünkü tehdit edilmek ve emir almaktan hoşlanmam. Yani fotoğrafları unutamayız. Hem... Buradan gitmeyeceksin. Sana bir şey olmasını göze alamam. Bu halde araba kullanamazsın. Hayatımın geri kalanını pişmanlıkla geçiremem. Çocuk gibi davranmaktan vazgeç."

Bryn onunla mücadele edemeyeceğinin farkındaydı. “Pe-kâlâ Lee,” dedi derin bir nefes alarak. “Jack konusunda yardımlarını inkâr edemem. Yarın sana ihtiyacım var. Sonuç olarak fotoğraflar senin. Jack’i alacağız...” Bryn durakladı ve içinden dua etti. “Fotoğraflarla ilgili araştırmamızı yapacağız. Sonra da kendi yolumuza devam edeceğiz. Bunu daha önce de yaşamıştım. Ünlü insanların egolarıyla uğraşamam. Şimdi yatmaya gidiyorum. Yalnız.”

Lee onun sözlerini kesmeden dinlemişti. Bitirdiğinde de buz gibi bir ifadeyle ona bakmaya devam etti. Kızdığının en büyük belirtisi kıstığı gözleriydi. Bryn daha fazla bakmak istemeyerek arkasını döndü ve merdivenlere ilerledi. Özellikle acele ediyordu. Lee’nin görüş alanından çıkmak için hızlı davranması gerekiyordu. Birden bir elin bileğini kavradığını fark etti. Arkasından geldiğini işitmemişti. “Ben ciddiym Lee,” diye bağırdı. “Seninle yatmayacağım!”

“Yavaş konuş,” dedi Lee onu kucağına alırken. Bryn karşı koymaya çalışsa da başaramadı. Lee odasına girip kapıyı ayağıyla kapattı ve Bryn’ı bıraktı. “Marie’yle çocukları uyandıracaksın. En küçük bir tartışmaya bile katlanamaz mısın sen?”

“Biz tartışmıyorduk. Beni suçladın ve kendimi savunma izin vermedin. Kendimi savunmak! Neler söylüyorum ben? Sana herhangi bir açıklama yapmam bile gerekmiyor.”

Bryn birden onun dudaklarının ağzını kapattığını hissetti. Lee’nin öpüşünde hem öfke hem de ikna etmeye çalışma çabası hissetti. Her ne kadar kızgın olsa da içinde uyanan heyecana engel olamadı. Bu arada yatağa yuvarlandılar. Lee başını geriye çektiğinde Bryn ondan uzaklaşmaya çalıştı.

“Beni duymadın galiba,” dedi hırsla. Lee halen dinlemiyordu. Ceketini, gömleğini hızla çıkardı. Bryn soluk soluğa onu seyrediyordu. Soyunması bittikten sonra uzanıp Bryn’in ayakkabılarını çıkardı.

“Lee...”

Bryn tamamlamamıştı. Lee bir anda elbisesini çıkarmış üstüne kapanmıştı. Dudakları zaman zaman nazik bazen de talepkardı. Neden sonra başını kaldırıp Bryn'in gözlerinin içine baktı. "Küçük bir sersemsin, biliyor musun," diye mırıldandı. "Seni ne denli önemseydiğimin farkında bile değilsin. Bir erkek bir kadını sevdiğinde ve onu bir başka erkeğin kollarında gördüğünde elbette kızar. Hatta çılgına döner. Belki bana ait değilsin... Henüz... Ama yine de benim olduğunu hissediyorum. Benim... Sonsuza dek benim."

Bunlar Bryn'in hiç beklemediği sözlerdi. Lee onu sevdiğini mi söylemişti? Gerçekten seviyor muydu yoksa bu çok nazik anlarda bütün kadınların kulağına fısıldadığı türden sözler miydi?

Sevişmeleri Bryn'in hayalinde bile yaşatmadığı kadar şiddetli ve eşsizdi. Bryn nefes nefese onun kollarında yatarken elinde olmadan ağlamaya başladı.

"Bryn, Tanrım! Ne oldu? İnan bana canını yakmak istemedim. Bryn, çok üzgünüm. Lütfen, lütfen benden korkma Bryn. Buna dayanamam. Lütfen..."

"Hayır, canımı yakmadın Lee. Elbette senden korkmuyorum."

Lee dikkatle onun gözlerinin içine baktı. "O zaman niçin ağlıyorsun?"

"Çünkü..." Bryn ona gerçeği sormak istiyordu. Az önceki sözlerinde ciddi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Ancak sormadı. O an için söylenmiş sözler olduğunu duymaya dayanamazdı. Daha önce de bir erkek sevdiğini söylemiş ama en ufak bir güçlük baş gösterdiğinde aldatmıştı. Yalnız bir kadın değildi. Bakması, büyütmesi gereken üç çocuk vardı. Onları en iyi şekilde yetiştirmesi gerekiyordu. Lee Condor çocuklara karşı anlayışlı bile olsa, onu bu kadar çok sevebilir miydi?

Bryn, Lee'nin endişeli ifadesine bakarken elinin tersiyle yanaklarını sildi. "İnan bana," dedi. "Öyle bir şey değil. Beni

incitmedin. Ya da senden korkmuyorum. Ben sadece fazlasıyla gerginim. Sen de üstüme gelince...”

“Oh Tanrım... Bryn özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. Beni affedebilecek misin?”

“Evet, elbette. O kadar önemli değil. Bu kadar üzülmene gerektirecek bir şey değil. Neden bu kadar önemseydiğini söylersin? Yani senden korkmuş olabileceğimi nereden çıkarıldığını...”

Lee onu bırakıp sırt üstü yattı. Gözlerini kapattı. Şimdi olmaz Bryn,” dedi. “Daha sonra.”

Bryn şaşırmişti. Ancak Lee'nin daha sonraki sözlerine daha çok şaşırdı.

“Bryn... Beni... Vahşi buluyor musun?”

“Vahşi mi? Bu hiç aklıma gelmedi. Neden?”

Lee sesini çıkarmadı. Gözleri halen kapalıydı.

“Lee, bana karından söz eder misin?”

“Öldü.”

“Bunu biliyorum Lee. Lütfen anlat. Seni neyin bu denli yaraladığını öğrenmek istiyorum.”

“Anlatırım Bryn, söz veriyorum. Ama şimdi değil.”

Bryn onun kollarında uyuyakalmıştı. Uyandığında yalnızdı. Birden yataktan fırladı. Ancak olduğu yerde kaldı. Lee balkondaydı. Öylece durmuş geceye bakıyordu.

“Lee...”

Lee dönüp ona baktı, sonra da yanına gelip sımsıkı sarıldı. “Seni uyandırdım mı? Özür dilerim. Son derece sessiz hareket ettiğimi sanıyordum.”

“Önemli değil. Keşke sana yardım edebilseydim. Sen bana her şeyi verdin...”

“Hayır, sen bana her şeyi verdin,” diye düzeltti Lee. Bryn onun titrediğini hissedip şaşırdı.

Lee ona sarılmış sarsılırken titrediğinin farkındaydı. Bir kadının yanında ne zaman titremişti, hiç hatırlamıyordu. İlk

kez bir kadına böylesine büyük bir ihtiyaç duyuyordu. Onu kaybetmeye dayanamayacağını biliyordu.

“Yarın büyük gün,” dedi Lee neden sonra. “Jack’i geri alacağız. Şimdi dinlenmemiz gerek.”

Bryn gülümsedi. Lee’nin her ne olursa olsun yanında olacağını biliyordu.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~



BRYN gözünü açar açmaz kendini yataktan attı. Sonunda Pazar günü gelmişti. Bugün Jack'e kavuşacaktı.

Bryn ve Lee evden çıkarken çok iyi bir kadın olduğu anlaşılan Marie çocuklarla birlikte kaldı. Keith'le Brian'ın dokuza kadar uyuyacağını hesaplayan Bryn, hiç olmazsa onların bu gergin sabahı hasarsız geçirmelerine sevindi. Çocuklardan gerçeği saklamayı başarmıştı. Gerçi onların bir şeyler olduğunu sezdiklerinden emindi. Marie onları saat on bir gibi eve getirecekti. Bryn onlar geldiğinde Jack'in de evde olması için dua etti.

Bryn'ın tahminine göre Marie de bir şeylerin yolunda gitmediğini sezmişti. Ancak Bryn'a bir şey sormamış ve elinden geldiğince yardım etmeye çalışmıştı. Bryn elli beş yaşlarındaki Maire ile ilk tanıştığında Lee'yle ilişkisinden dolayı biraz

utanmıştı. Ancak Marie onu ilk görüşte sevmiş ve oldukça sıcak davranmıştı.

Eve geldiklerinde Barbara daha zil çalınmadan kapıyı açtı. İkisinin de gergin ifadesine baktıktan sonra, "Kahve yaptım," dedi. "Uzun bir saat olacak."

Bryn eve girdi ama durduğu yerde duramıyordu. Dolaşmaya başladı. Bir ara Lee'ye döndü. "Lee, bu kez bütün konuşmayı ben yapacağım. Lütfen... Sen onu sinirlendiriyorsun."

"Senin ve Jack'in öldürülmenizi istemediğim için beni affet," diye çıkıştı Lee. Barbara onun ne denli öfkelenişini görmüştü. Hemen Bryn'in kolunu tuttu.

"Gel tatlım, gidip kahveleri dolduralım."

Gerçekten de zor geçen bir saatti. Bryn, mutfaktan Andrew'un aşağıya inip Lee'yle alçak sesle bir şeyler konuştuğunu gördü. Hemen yanlarına koştu. "Lütfen, lütfen! Sakın işleri bozacak bir şey yapmayın! Sorun çıkmasın, lütfen! Fotoğrafları vereceğim, Jack'i alacağım. Siz bir şey yapmayın. Bana söz verin! Yemin edin, lütfen!"

"Bryn lütfen," diyerek arkadaşını uyardı Barbara. Ardından Andrew Lee'yi, Barbara ise Bryn'ı alıp birbirlerinden uzaklaştırdılar. Kişisel olarak Barbara, Lee'yi haklı görüyordu. En başında polisi aramaları gerekirdi. Gerçi dehşete düştüğü ve Jack için korktuğundan dolayı Bryn'ı hiç kimse suçlayamazdı. Ayrıca Bryn ve Lee'nin birbirleri için yaratıldığını düşünüyordu. Ancak birbirleri için hissettikleri duyguların yoğunluğu belli ki ikisini de korkutmuştu.

Saat tam dokuzda telefon çaldı. Bryn bir çığlık atıp telefona koştu. İkinci kez çalmasına izin vermedi.

"Ah, bu güzel işte Bayan Keller. Telefonun başında mısınız? Hazır mısınız?"

"Evet, evet! Negatifler ve kopya elimde ve hiç dokunmadım. Lütfen, Jack'i ne zaman alabilirim?"

“Condor’u ver.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Bryn. “Lütfen benimle yürütün bu işi. Ben Jack’i istiyorum. Hemen! Lütfen...”

“Onu ver.”

Tekrarlamasına gerek yoktu. Lee telefonu çoktan kapmıştı. “Çocuğu istiyoruz. Şimdi. Yoksa resimleri tabedeceğiz, haberin olsun.”

“Çocuğu alacaksınız. Ben çocuğu bırakır bırakmaz, lobiye arayacaksınız ve Bayan Keller’e bildireceksin. Fotoğrafları bırakıp gitsin. Sakın etrafta kuşku uyandıracak biri dolaşmasın. Beni duyuyor musun? O kadar aptal olacağını sanmıyorum Condor ama yine de seninle yine konuşmak, hiçbir şey çevirmemeni hatırlatmak istedim.”

“Hiçbir şey olmayacak,” dedi Lee. “Ama şayet yolunda gitmeyecek olursa...”

“Benim tarafımdan olmayacak. Şimdi ona çıkmasını söyle.”

Lee telefonu kapattı. Gergin bir ifadeyle Bryn’a döndü. “Artık gidebilirsin.”

“Oh Tanrıya şükür, Tanrıya şükür,” diye mırıldandı Bryn. Sonra birden Lee’ye baktı. “Burada kalın Lee,” dedi yalvaran bir ifadeyle. “Lütfen bir şey yapmaya kalkmayın.”

“Tamam,” dedi Lee ciddi bir ifadeyle. “Ben buradayım.”

Andrew da Bryn’a cesaret veren bir gülümseme eşliğinde baktı. Lee, “Bırak arabayı vale park etsin. Fotoğrafları bırakır bırakmaz, ön kapıdan çık, valeye bileti ver ve arabayı getirir getirmez bin. Ciddiyim Bryn, bu çok önemli. Sakın oyalanma. Sakın yalnız kalma, insanlara sokul, anlaşıldı mı?”

Bryn uyuşmuş gibi başını salladı. Başaracaktı, başaracaktı, başarmalıydı!

“Gidiyorum,” diye mırıldandı.

“Bir şey unutmadın mı?”

“Ne?”

"Fotoğraflar," dedi Lee yavaşça ve paketi Bryn'a uzattı. Bryn'ın yüzü birden sarardı. Fotoğrafları almadan çıkıp gidecekti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Bryn, sakın ol. Yoksa kaza yaparsın."

"Sakin olacağım," diye söz verdi Bryn.

Lee uzanıp onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz," diye fısıldadı.

Mountain View Oteli'ne varması yirmi dakika aldı ama Bryn'a yirmi yıl gibi gelmişti. Yol boyunca kendine işkence etmişti. Ya işler yolunda gitmezse diye düşünmekten kendini alamıyordu. Ya öyle olursa Jack'e ne olacaktı? Otelin girişine geldiğinde Bryn'ın dişleri takırdıyordu. Üniformalı bir vale kapısını açtı. Bryn adama bir şeyler mırıldandı ve biletini almadan giderken vale onu durdurdu ve bileti verdi.

Otelin lobisi kalabalıktı. Bryn aceleyle kırmızı deri koltuğa yöneldi. Hemen karşısındaki telefon kulübesini gördü. Resepsiyon bölümünde büyük bir saat vardı. Derin bir nefes aldı. On dakika vardı. Kırmızı koltuğun en ucuna oturdu. Böylelikle hem telefonu hem saati görebiliyordu.

Daha iki dakika geçmişti ama Bryn'ın bütün bedeninden ter boşanmıştı. Titreyen parmaklarıyla çantasını açtı ve kâğıt mendil aradı. Sonra da yavaşça yüzünü boynunu sildi. Gözü saatteydi. Üç dakika daha geçmişti. Ardından bakışlarını lobi-deki insanlara çevirdi. Ellerinde çantalarıyla işadamları, çocuklu birkaç aile, birkaç genç çift, yalnız bir adam... Bryn yalnız adamı izlemeye başladı. Kısa siyah saçları ve aşağıya kıvrılmış tuhaf bıyıkları vardı.

Birden arkasında ayak sesleri işitince olduğu yerde sıçradı. Ancak insanlar doğruca geçip asansöre yöneldiler. Bryn yeniden başını çevirip saate bakar gibi yaptı. Aslında amacı arkasında başka kimse olup olmadığına bakmaktı. Biri vardı. Koyu renk takım elbiseli, oldukça uzun boylu bir adam vardı. Bryn

bütün bedeninin korkuyla sarsıldığını hissetti. Adam kırmızı kanepenin diğer ucuna bir kez gidip geldi.

Bryn dudaklarını ısırarak saate baktı. Altı dakika kalmıştı. Birden bir gıcırta işitip dönüp baktı. Yaşlıca bir kadın telefon kulübesine girdi ve tabureye oturup konuşmaya başladı.

Hayır! Oh, lütfen, hayır!

Bryn başını çevirip lobiye baktı. Birkaç adam lobiye turluyor, birkaç kadın sohbet ediyor, iş adamları halen asansöre gidip geliyorlardı. Ani bir hareketle ayağa kalktı. Telefon bölmesine gidip kapıya dayandı ve kadına dik dik bakmaya başladı. Bunun ne denli büyük bir kabalık olduğunun elbette farkındaydı ama...

Kadın bir ara kapıyı açtı ve "Otelde başka telefonlar da var," dedi öfkeyle.

Bryn ağzını açıp tek bir şey söyleyemedi. Çaresiz dönüp kanepeye oturdu. Üç dakika kalmıştı.

Oldukça uzun boylu olan adam telefon kulübesine doğru yürüdü. Bryn, Jack'i kaçıranlardan birinin bu adam olup olmadığını merak ediyordu. Ya da belki de sadece bir iş adamıydı ve kadından telefonu fazla meşgul etmemesini isteyecekti. Kadın uzun boylu adama gülümseyerek baktı ve kulübeden çıkmaya hazırlandı. Bryn hızla hareket etti ve adamı itip kulübeye girdi. Adam gözlerini kısıp öfkeyle Bryn'a baktı. Bir dakika kalmıştı.

Konuşurmuş gibi yap!

Bryn elini yüzüne siper etti ve aklına ne gelirse söylemeye başladı. "Tanrım Lee... Bu sabah neyin var senin? Akşam ne sözler vermiştin unuttun mu? Bana bak, aklımı kaçıracağım, duyuyor musun beni? Gerçekten çıldıracağım... Her konuda haklı çıkıyorsun ama lütfen bu konuda beni dinle. Sakın bir şey yapma, sakın! Beni duyuyor musun Lee?"

Bryn dudaklarını ısırarak saate baktı. Saat başıydı. Oh yüce Tanrım! Jack, neredesin? Tanrım, onu bana geri verirsen, dünyanın en iyi ebeveyni olacağıma söz veriyorum!”

Saat başını dört dakika geçmişti. Takım elbiseli adam yeniden telefon kulübesine yönelmişti.

“Lee, seni alçak! Ne söz vermiştin? Hani her şey yolunda gidecekti? Tanrım, Jack! Ne oldu sana Jack? Neredesin?”

Birden telefon çalmaya başladı. Bryn uzun boylu adama kaçamak bir bakış attı. Kendisine bir deliye bakar gibi bakıyordu. Adama arkasını döndü. “Efendim.”

“Bryn, Jack burada. Fotoğrafları bırak. Sakin bir şekilde. Kulübeden çık ve fotoğrafları bırak. Kanepenin üzerine ve oradan hemen çık. Beni duyuyor musun? Arkana bakma, duraklama, başka bir şey yapma. Sadece oradan hemen çık.”

“Jack orada mı? Oh Lee, onunla konuşabilir miyim?”

“Bryn! Fotoğrafları bırak ve eve gel!”

Lee telefonu kapattı. Bryn’ın bacakları tir tir titriyordu. Telefon kulübesinden çıkmayı başardı. Kanepeye ilerledi, paketi bıraktı. Ardından kapıya doğru yürüdü. Valeye biletini ve epeyce cömert bahşişini verdi. Adam kapısını açar açmaz Bryn içeriye atladı. Avuçları terden sıırılsıklamdı ama yine de direksiyonu sıkıca kavradı.

Dikiz aynasından geriye baktı. Koyu renk saçlı, tuhaf bıyıklı, trençkotlu adam arkasından bakıyordu. Bryn birden üşümeye başladı. Gözünü dikiz aynasından ayırıp dikkatini yola vermek için kendisini zorladı.

Tanrım! Eve gidiyordu. Eve, Jack’e. Jack evdeydi. Nihayet yuvasına kavuşmuştu. Trafik yoğundu. Bryn bir ara şerit değiştirmek için aynaya baktı. Siyah bir Sedan tam arkasındaydı. Sinyal verdi. Sola geçti.

Tanrım, Jack evde. Küçük yeğeninin tombul yanakları, iri yeşil gözleri gözlerinin önünde canlandı. Onu öyle bir kucaklayıp öpecekti ki, çocuk eve geldiğine pişman olacaktı.

Bryn bunları düşünürken birdenbire bir metal sesi işitti, aynadan geriye baktı. Siyah araba yine arkasındaydı. Aralarında hiç mesafe kalmamıştı. Önü boştu, gaza yüklendi ama şiddetli bir çarpma sesiyle birlikte araba sarsıldı. Başı sertçe direksiyona çarptı. Aynı anda olduğu yerde dönmeye başladı. Araba mı dönüyordu, başı mı? Aniden kendisini dipsiz bir kuyuya düşüymüş sandı. Her yer kararmıştı.

Jack'in eve dönüşü tam anlamıyla bir kaosa yol açmıştı. Ağabeyleri, Barbara çocuğu fazla sevgi gösterisinden dolayı bunaltmışlardı.

Jack onların elinden kurtulduktan sonra ağlayarak Bryn'i aramaya başladı. Lee çocuğu halasının az sonra döneceği konusunda güçlükle ikna etti. Bu sefer de Brian ve Keith halalarının nerede olduğunu öğrenmek için sorular sormaya başladılar. Lee çocuklarla konuşup yatıştırdıktan sonra Jack'i kenara çekti.

"Nerede kaldığını biliyor musun Jack?"

"Bir evde."

"Ne tür bir evdi?"

"Bilmiyorum. Evdi işte."

"Peki, sana kim baktı?"

"Mary. Bana o baktı. Bana iyi davrandı ama hep adamla kavga etti."

"Hangi adamla Jack?"

"Siyah maskeli adam."

"Pekâlâ Jack. Mary nasıl görünen biriymi?"

"Bir kızdı."

"Büyük bir kız mıydı yoksa küçük mü? Saçları sarı mıydı yoksa kahverengi mi? Şişman mıydı yoksa zayıf mı?"

"Zayıftı," diyerek burnunu çekti Jack. Biraz düşündü.

"Saçları siyahtı. Artık cevap vermek istemiyorum. Bryn Hala'mı görmek istiyorum!"

Lee içini çekti. O da Bryn'ı görmek istiyordu. Geldiğinde onun polisi aramasını istiyordu. Ama hayır, bu kez ona bırakacak değildi. Eve gelir gelmez, polisi araması için ısrar edecekti.

"Tamam Jack," diyerek çocuğu kucakladı Lee. Çocuğun saçlarını okşadı ve hemen bıraktı. "Dondurma falan ister misin?"

"Çikolatalı pastamız var," diye bağırdı Keith o sırada.

Geldiğinden beri çocuğu kucağından indirmek istemeyen Barbara, "Hadi gel," dedi. "Bakalım neyli dondurma varmış?" Jack'i kucaklarken kaygılı gözleriyle Lee'ye baktı ve başıyla mutfak saatini işaret etti.

Bryn'ın şu ana dek dönmesi gerekirdi. Lee gergin bir ifadeyle verandaya çıktı. Saatine göz attı. Telefonda konuştuklarından bu yana otuz dakika geçmişti. Halen dönmemişti.

Niçin bu kadar uzun sürmüştü?

Tam o sırada telefon çalmaya başladı. Lee hızla içeriye girdi ve koşup Barbara'dan önce telefonu aldı. "Efendim," dedi Barbara'yla göz göze gelirken.

"Sevgilin küçük bir kaza geçirdi Condor. Hemen heyecanlanma – sadece ufak bir kaza. Birden senin polisi aramaya kalkacağını düşündüm. Sakın. O çocukların her an başında olamaz ve sen de onu her an gözleyemezsin. Beni işitiyor musun Condor?"

Kaza... Kaza... Kahrolası pislik neden söz ediyordu? "Ona en ufak bir şey olmuşsa, seni doğduğuna pişman ederim. Derini canlı canlı yüzerim..."

"Yerinde olsam telefonu kapatırdım. Belki de birileri seni aramaya çalışıyordur."

Telefon kapanmıştı. Barbara'nın sesi paniğe kapıldığını anlatıyordu. "Ne oldu Lee? Ne oldu?"

Lee başını iki yana salladı. Dondurmalarıyla ilgili konuşup oyalanan çocukları işaret etti. Jack geldiğinden beri ilk kez Bryn'ı sormadan normal konuşuyordu.

Barbara bu kez sesini iyice alçalttı. "Ne oldu Lee?"

"Bilmiyorum. Adam az önce bir kaza olduğunu söyledi..."

"Kaza mı? Oh Tanrım!"

"Barbara bağırma! Sakin görünmek zorundasın! Ben şimdi çıkıp Bryn'ın gittiği yolu takip edeceğim. Bir şey bulur bulmaz..."

Lee sözünü bitirememişti. Telefon yeniden çalmaya başlayınca donup kaldılar. Neyse ki Lee kendini çabuk topladı ve telefonu aldı.

"Evet."

"Bay Lee Condor..." dedi sakın ve kibar bir erkek sesi.

"Evet, benim."

"Lütfen paniğe kapılmayın. Ben komiser McCloskey. Bay Andrew McCabe size bu numaradan ulaşabileceğimi söyledi. Bir kaza oldu..."

Bryn gözlerini açtığında her taraf bulanıktı. Net görebilmek için sürekli gözünü kırpması gerekiyordu.

Bir hareketlilik olduğunun farkındaydı. İnsanlar onu tutmuş taşıyorlardı. Gözlerini kırpıştırıp onlara baktı. Birden kalbi ağzına geldi. Tuhaf saçlı ve bıyıklı, trençkot giymiş adam aralarında idi. Evet oydu.

Bryn gözlerini adama dikip çılgılık atmaya başladı. "Bryn! Şşshh! Benim - Andrew! Seni arabadan ben çıkardım - Şşshh! Benim. Sakin ol, her şey düzelecek. Tamam mı?"

Bryn ağzını kapattı. Tevekkeli değil saçı başı çok komik görünüyordu. Demek peruk takmıştı. Bryn gülümsedi. Anlaşılan Lee'yle ikisinin planları buydu. Andrew'un onu korumak için kılık değiştirmesi. Bryn onun bıyığına uzanıp çekti. Ama beklediğinden daha fazla direnç göstermişti.

“Ahhh!” diye bağırdı Andrew ve kırılgan bir ifadeyle Bryn’a baktı. “Sana kahrolası bıyığı yol diyen oldu mu?”

Bryn güldü ama kendi sesi kendine uzaklaşmıştı. Siren sesleri de öyle. Dünya yine silikleşmiş, gözkapakları ağırlaşmıştı.

Bryn gözlerini bir kez daha açtığı anda temiz, beyaz ortam ve kendine özgü koku nedeniyle bir hastanede olduğunu hemen anlamıştı.

Jack! Jack emniyeteydi. Evde Lee’nin ve Barbara’nın yanındaydı. Gözlerini hareket ettirmek acı veriyordu ama yine de yaptı. Evet, kesinlikle hastanedeydi. Yatağın yanında küçük sarı bir komodin, karşı duvarda bir televizyon ve yatağın diğer yanındaysa tekerlekli bir masa, onun yanında da bir iskemle vardı. İskemlede genç bir kadın oturuyordu. Sarışındı, bir dergiye gömülmüş gibiydi.

Bryn kaşlarını çatı. Kadın bir hemşire değildi. Açık mavi bir kazak ve yine mavi bir etek giymişti. Bryn ona uyuşuk bir ifadeyle bakarken kadın başını kaldırdı ve onun kendine geldiğini görünce sıcacık gülümsedi. Gülünce çok güzelleşmişti.

“Aramıza döndüğünü görmek ne kadar güzel!” Kadın bir anda ayağa fırlamıştı. “Hemen çıkıp doktoru çağırmalıyım...”

“Bekleyin!” Bryn kadına seslenmişti seslenmesine ama konuşmanın başının zonklamasına sebep olacağını hesaplayamamıştı. Kadın durakladı. Bryn fısıldadı. “Kimsiniz siz?”

Kadın güldü. “Oh Bryn, çok özür dilerim. Kendimi tanıtmalıydım. Ben, Gayle Spencer’ım.”

“Gayle Spencer mi?”

“Evet. Lee yanında kalmamı istedi.” Tanrım! Yanında kalması için bu güzel kadını mı bulmuştu? Bryn yüreğinin kıskançlıkla dolmasına engel olamamıştı.

“Lee...”

“Evet. Ben Lee’nin kız kardeşiyim.”

Bryn şaşkınlıkla gözlerini açtı. Belli ki Gayle bu tür tepkilere alışıktı. “Öz kardeşiz,” diye ekledi. “Lee babama bense anneme benzeriz. Ve ben evliyim. O nedenle soyağlarımız farklı.”

Bryn güldü. Gayle esprili bir ifadeyle konuşuyordu. Ama gülmek de acı veriyordu. “Lee nerede?”

“Bir hemşireyle flört ediyor ama iyi bir mazereti var. Yeğenlerinin içeriye giremeyeceğini söyleyip duruyorlar. Lee ise en azından Jack’i görmen gerektiği konusunda oldukça ısrarcı davranıyor.”

“Jack!” Bryn başını falan unutup bağırıyordu. “Onu görmek zorundayım!”

“Oh, merak etme. Lee genellikle bir yolunu bulur. Şimdi izin verirken, şu doktoru bulayım yoksa kovulacağım.”

Bryn gözlerini kırıştırdı ve Gayle hızla odadan çıktı. Bu arada Bryn düşünmeye başladı. Neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Metal sesini, çarpma sesini ve Andrew’u hatırlıyordu. Andrew ve komik peruğu...

Arabasıyla kaza yapmıştı ama anlaşılan o kadar kötü durumda değildi. Başı direksiyona çarptığı için ağrıyormuş olmalıydı. Kaza geçirmişti. Tabii, çünkü o siyah Sedan ona kasten çarpmıştı.

“Ah, Bayan Keller!” Doktor beyaz saçlı, mavi gözlü ve insana bir anda güven veren bir adamdı. Enerjik adımlarla yatağın başına geldi.

“Güzel, çok güzel,” dedi Bryn’in elini tutup nabzına bakarken. “İzin verirseniz gözlerinize bir bakayım...”

Doktor bir kalem inceliğindeki feneri gözüne tuttuğunda Bryn irkildi. “Güzel,” dedi doktor fenerin ışığını kapatırken. “Ben Doktor Kelten,” dedi buz gibi hissettiren stetoskopu göğsüne yerleştirdiği sırada. Ardından sonuçtan memnun bir halde gülümsedi. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Çok kötü değilim,” dedi Bryn. “Gözlerimi hızla hareket ettirsem ya da gülersem başım zonkluyor.”

“Bu beklenebilir bir durum. Oldukça şanslı bir genç hanımsınız. Bir beyin sarsıntısı geçirdiniz, neyse ki çok şiddetli değil. Sizi bu gece gözlem altında tutacağız. Ama yarın evinize gitmenize izin vereceğiz. Ne diyorsunuz?”

“Şimdi eve gitsem...”

“Evet, ama korkarım pek akıllıca olmaz. Şey, bu arada... Kazaya sebep olan araç kaçtığı için polis sizinle görüşmek istiyor. Bu beni aşan bir şey ama yine de bugün görüşmelerini engelledim. Şimdi sakince yatıp dinlenin küçük hanım, yarın her şey daha düzelmiş olacak”.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Bryn.

“Birkaç saat sonra yine uğrayacağım,” dedi Dr. Kelten ve hızla kapıya yöneldi.

“Bekleyin!”

Dr. Kelten gülümseyerek döndü. “Evet...”

“Anladığım kadarıyla yeğenlerimin yanıma gelmesi konusunda sorun varmış. Doktor Kelten, onlar büyük sorunlar yaşadılar. Benim iyi olduğumu görmeleri çok önemli, özellikle de en küçüklerinin...”

Dr. Kelten gülerek Bryn’in sözünü kesti. “Çocukları görebilirsiniz Bayan Keller. Bay Condor bütün çalışanları çalışamaz duruma getirmeden görseniz iyi olur. Fakat sadece birkaç dakika. Tabii yarın taburcu edilmek istiyorsanız...”

Bryn gülümsedi. “Sadece birkaç dakika.”

Bryn alnındaki bandajı saçlarıyla kapatmaya çalışırken kapı çaldı ve ardından yavaşça açıldı. Lee bakışlarındaki endişeye rağmen Bryn’a gülümsedi. Fakat bir şey söyleme fırsatı bulamadı. Jack onun önüne geçip içeriye daldı. Tombul yanaklı, kıvrırcık sarı saçlı Jack... İri yeşil gözlü Jack... Yatağın başına gelmişti.

“Bryn Hala!”

Bryn hafifçe doğrulup onun küçük bedenini kollarının arasına aldı. "Jack, oh Jack! Bir tanem! Seni öyle çok özledim ki! Seni seviyorum; oh, Jack, seni seviyorum..."

"İyileşecek misin Bryn Hala? İyi olacak mısın? Söz verir misin?"

"Evet Jack, evet! İyileşeceğim, söz veriyorum. Sersem halan bir başka arabanın arabasına çok yaklaşmasına izin verdi, o kadar. Oh, Jack!"

Bryn ağlamaya başlamıştı. Jack'ten ayrılmak istemiyordu. Ancak Lee'ye baktı. O başını sallayınca çocuğu bıraktı.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~



“SADECE bir kaza değildi, değil mi?” Lee pencerenin başında dikilmiş dışarıya bakıyordu. Bryn onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Düşünüyor olmalıydı, çünkü dışarısı karanlıktı ve olmasaydı bile evlerin çatıları dışında bir manzarası yoktu.

Lee'yle ilk kez yalnız kalabilmişlerdi. Jack'in ardından Brian ve Keith de yanına gelmiş, iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görmek istemişlerdi. Bryn onlara da iyi olacağına dair söz vermişti. Sonunda bir hemşire gelip herkesi dışarıya çıkarmak isteyince küçük bir kriz yaşanmış, çocuklar gitmek istememişlerdi.

Lee onlara bütün müzik aletlerini çalabileceklerini söylediğinde biraz ikna olmuşlar, ardından da Barbara ve Gayle'in dil dökmeleri karşısında dışarıya çıkmışlardı. Lee o gece Bar-

bara ve Andrew'un yanı sıra Gayle ve kocası Phil'in de evde kalacağını, o nedenle merak edilecek bir durum olmadığını söylemişti. Andrew bütün bir öğleden sonrayı eve oldukça ayrıntılı ve etkili bir güvenlik sistemi yerleştirilmesine nezaret etmekle geçirmişti. Anlaşılan Lee bu geceyi onunla birlikte, hastanede geçirmek niyetindeydi.

"Hayır. Polisten önce o aradı ve kazayı haber verdi."

"Oh Tanrım!"

"Jack nasılsa döndü diye polisi aramamızdan korktu ve uyarmak için kazayı planladı."

"Polis işe karışmasın istiyordu ama kendisi karıştırdı," dedi Bryn. Fakat Lee'nin yüzündeki kaygılı ifade gülümsemesine engel olmuştu.

"İlk baştan itibaren polisi araman konusunda seni ikna etmeyi düşündüm Bryn. Ama artık... Bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını anladım."

"Ne demeye çalışıyorsun Lee? Her şeyi unutmamız gerektiğini mi..." Bryn buna memnun mu olsun yoksa kızsın mı bilemiyordu.

"Hayır," dedi Lee nihayet dönüp Bryn'a bakarak. "Her an bir şey olacak korkusuyla yaşayamayız. Her kimse onun yakalanıp durdurulması gerekiyor."

"Az önce polisi aramanın iyi bir fikir olmadığını söylememiş miydin?"

"Şu an için. Çünkü neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Polisin de bileceğini sanmıyorum. Fotoğraflarda ne olduğunu bulmak zorundayız."

Bryn sırtının ürperdiğini hissetti. Lee haklıydı. Jack'ten aydınlatıcı bir bilgi edinememişlerdi. "Buradan çıkar çıkmaz işe girişirim," dedi yavaşça.

"Güzel. Ve sanırım nereden başlaman gerektiğini biliyorum."

"Sweet Dreams Oteli."

Lee ciddi bir ifadeyle başını salladı.

“Hammerfield’ın yaptığına gerçekten inanamıyorum...”

Lee içini çekti. “Bryn insanın hayatı boyunca inanmakta güçlük çektiği dünya kadar şey olur,” dedi sabırsızlıkla. “Görmemeyi tercih ettiğimiz bir sürü çirkinlikle karşılaşırız. Adama yargısız infaz yapmak istemiyorum ama en muhtemel şüphelimiz o.”

Bryn yüzünü buruşturdu. Tartışacak havada değildi. Konuyu değiştirmek için ona gülümseyerek baktı. “Bir kız kardeşinin olduğunu biliyordum.”

“İki tane aslında,” dedi Lee. “Sally benden birkaç yaş büyüktür. Hukuk Fakültesi’ni bitirir bitirmez, Black Hills’e gidip yerleşmeye karar verdi.”

“Peki, Gayle burada mı yaşıyor?”

“Hayır, New York’ta yaşıyorlar ama geçen hafta onu ve Phil’i buraya çağırdım. Sen evime girdikten bir gün sonra...”

“Anlayamıyorum...”

“Bryn beni dinlemeni istiyorum. Birini korumak zorunda olmak zaaf yaratıyor. Yarın sabaha kadar bu konuyu konuşmak istemiyordum ama... Bryn, Gayle ve Phil’i tanıman ve onlara güven duyman için çağırdım. Çünkü çocukları büyükbabamın yanına götürmelerine izin vermeni istiyorum.”

“Ne?”

“Yavaş olur musun? Burada kalabilmek için ne mücadeleler verdim, biliyor musun? Bir daha bağırırsan gelip beni dışarı atarlar.”

Bryn sesini alçalttı. “Lee çocukları gönderemem. Onlar benimle bile daha yeni yeni güvende olduklarını hissetmeye başladılar. Hem Jack gitmez! Yine kaçırılacağını sanır!”

“Hayır Bryn. Sen ikna edersen kabul eder.”

“Ama Lee. Gitmesine izin veremem. Şimdi olmaz.”

“Bunu düşünmek bile sana acı veriyor olmalı. Ancak bunu başım çatlayıncaya dek düşündüm. Büyükbabamın arazisine

hiç kimse izinsiz adım atamaz. Yanında dünya kadar insan var. Çocuklara Hills'te hiçbir zarar gelemmez. Hem onlar açısından da muhteşem olur. Ayrıca eminim büyükbabam Jack'i yemek fırlatmanın kötü bir davranış olduğu konusunda ikna eder."

"Lee..."

"Bryn, gerçekten ciddiym. Çocuklar bir kez gittikten sonra çok memnun olacaklar. Biz de onların herhangi bir şekilde zarar görme olasılığı olmaksızın rahat rahat şu fotoğraflar üzerinde çalışabiliriz. Rutin hayatımızı sürdürürüz. Gündüz klip üzerinde çalışır, gece fotoğrafları tararız. Ve sana söz veriyorum Bryn, klip çekimleri biter bitmez, fotoğraflardan bir şey çıksa da çıkmasa da South Dakota'ya gidip çocuklarla buluşacağız."

Bryn şaşkınlık ve korkuyla ona baktı. Sürekli biz dili kullanıyordu. Bryn'in yanında olmasını istiyordu. Demek çok kısa sürecek bir beraberlik düşünmüyordu... Ancak çocukların uzaklaşmasını istiyordu.

Bryn alt dudağını ısırıldı. Ağlamamak için kendisini güçlükle tutuyordu. Lee uzanıp hafifçe yanağını okşadı. "Bryn, çocukları onları ortalıkta görmek istemediğim için uzaklaştırdığımı mı sanıyorsun? Çocukları severim, hatta yemeklerini fırlatanları bile. Düşündüğüm tek şey onların güvenliği."

"Sana inanıyorum."

Lee eğilip onu yanağından öptü. "Güzel," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Hemen karar vermen gerekmiyor. Yarın... bu arada Gayle'i biraz daha tanışmış olursun... O zaman kararını verirsin."

Bryn başını salladı. Lee galiba haklıydı. Çocuklar gitmeyecek olsa, evlerine dönseler, Bryn muhtemelen onları ne okula gönderebilir ne de ön kapıyı korkmadan açabilirdi.

Lee birden geri çekildi ve televizyonun kumandasını alıp program aramaya koyuldu. "Ah, harika! Bir macera filmi. Sever misin?"

"Evet... Severim," diye mırıldandı Bryn. Lee'nin ciddi konulardan uzaklaşmak istediğini anlamıştı. Fakat kendisi aynı düşüncede değildi. Kendini o kadar da kötü hissetmiyordu. Artık başı bile ağrıyordu. Lee'yi kolundan yakalayıp karşısına oturtmak ve ona ne denli korktuğunu ne denli kızgın olduğunu anlatmak istiyordu. Ona bir şarkı sözü buldu diye niçin o kadar öfkелendiğini, hemen sonra da nasıl olup da son derece duyarlı birine dönüşebildiğini sormak istiyordu.

Lee'ye karısına ne olduğunu sormak istiyordu. Neden ondan hiç bahsetmiyordu? Evlilik yıllarından da hiç söz etmemişti. Bir kez olsun söz etmiş olması daha mantıklı değil miydi? Çekmece bulduğu şarkı sözlerini hatırladı. O şarkıyı söylediğini hiç işitmemişti. Yoksa şarkı karısıyla mı ilgiliydi? Onu çok mu sevmişti? Onun kadar özgürlüğüne düşkün biri başka hangi nedenle evlenirdi ki?

Bryn onu seviyordu. Bunu kabul etmesi biraz zaman almıştı. Onunla ilişkisinin sürekli olmayacağını da biliyordu. Böyle adamlar bağlanamazdı. Bir gün çekip gidecekti. Ne kadar anlayışlı ve hoşgörülü olsa da üç çocuklu bir kadınla uzun süreli bir birlikteliğe katlanamazdı. Ancak Bryn sırf bu düşünceler yüzünden ondan ayrılacak değildi. Lee'yi seviyordu ve gittiği yere kadar devam ettirecekti.

O sırada Lee iskemleye oturdu ve Bryn'ın elini ellerinin içine aldı. Bryn ses çıkarmadan filme dikkatini vermeye çalıştı ve filmi yarı uyuyarak seyretti. Bir ara, "Keşke sana ve diğerlerine nasıl teşekkür edebileceğimi bilseydim," diye mırıldandı. "Andrew'u o komik kılığıyla gördüğümde beni bu kadar önemsedığınız için..."

"İyi uykular Bryn."

Sabah Barbara giysi getirdi. Bryn'ı iyi görünce morali düzelmişti.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Lee kıza.

Barbara gözlerini yuvarladı. "Andrew ve ben disiplin konusunda, nasıl söylesem, pek başarılı sayılmayız. Lee'nin evi hiçbir bakımdan eskisi gibi olmayacak Bryn."

Bryn dudaklarını ısırdı. Barbara böyle konuştuğuna göre çocuklar evin altını üstüne getirmiş olmalıydılar. Ancak Barbara gülmeye başladı. "Muhtemelen evin bir silkinip canlanması gerekiyordu."

O sırada Dr. Kelten içeriye girdi ve Barbara'yla Lee'yi dışarıya çıkardı. Bryn'ı muayene ettikten sonra gülümsedi. "Gayet iyi görünüyorsunuz. Belki dün de eve gidebilirdiniz ama baş yaralanmalarında risk almak istemeyiz."

"Anlıyorum."

"Neyse, bu arada polis sizinle görüşmek istiyor. Bir dakika sonra onları içeriye yollayacağım ve hemşireden taburcu edilmeniz için gerekli işlemleri başlatmasını isteyeceğim."

Bryn doktora teşekkür etti ve gergin bir şekilde polisi beklemeye koyuldu.

Genç polis memuru içeriye Lee'yle birlikte girdi. Bryn memura gördüğü, bildiği şeyleri anlattı. Zaten siyah sedandan başka bir şey görmemişti.

Barbara hastanede fazla oyalanmamış eve dönmüştü, o nedenle Lee'yle Bryn eve yalnız döndüler.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Lee bir ara.

"Kesinlikle çok iyiyim," diye yanıt verdi Bryn.

Evin önüne geldikleri an ön kapı açıldı ve çocuklar kollarını açıp ona koştular. Bryn üçüne de sıkı sıkı sarıldı.

"Davul çalışımı işitmelisin Bryn Hala," dedi Bryn. Jack'in elinde bir flüt vardı. "Beni de görmelisin!"

“Belki de Keller Kardeşler diye bir grup kurmaları için çocukları desteklemeliyiz, dedi Lee, Bryn’a göz kırparak. “Çok kârlı bir iş.”

Gayle onları kapıda karşıladı. “Bryn nasılsın? Belki de bir gün daha kalmalıydın! İyi olduğundan emin misin?”

“Hayır Gayle. Ben iyiyim. Bir gün daha yatsam herhalde çıldırırdım.”

Bryn eve girerken ilk dikkatini çeken şey bütün pencerelerin camlarının yenilenmiş olmasıydı. Birden içinin titrediğini hissetti. Andrew oldukça titiz bir güvenlik çalışması yürütmüştü. Ancak çocuklar kollarından çekiştirmeye başlayınca biraz önce ne düşündüğünü bile unuttu. Bu arada Gayle, Bryn’i kocasıyla tanıştırmak istediğini söylüyordu.

Gayle’in kocası kızıl saçlı, uzun boylu, masmavi gözlü bir adamdı. Bryn’ın elini hararetle sıktı. Phil hemen hemen Lee’yle aynı yaşlardaydı. Bryn bir bakışta onların birbirleriyle oldukça iyi geçindiklerini anladı. Birden kıskançlık hissetmesine engel olamadı. Böyle durumlarda kendi kardeşini nasıl da özlüyordu.

Çocuklar elinden tutup Bryn’ı stüdyoya doğru çekiştirmeye başladılar. Gelip nasıl müzik yaptıklarını görmesini istiyorlardı. Bryn onların grubun profesyonel enstrümanlarına dokunmalarına pek sıcak bakmıyordu ama Lee aldırmmaması anlamında elini salladı. Bir süre hepsinin bir anda çaldığı davulu, flütü ve orgu dinledi. Sonra da bir süre sessizlik istediğini söyledi.

Gayle buna güldü ve pizzacının her an gelebileceğini bildirdi. Pizzayı duyan oğlanlar stüdyodan çıktıkları gibi merdivenlere, oradan da aşağıya koştu. Gayle ve Phil de onları takip etti. Böylece Bryn ve Lee yalnız kalmıştı.

“Bence öğle yemeğinden sonra senin evine geçip resimler üzerinde çalışmaya başlamalıyız.”

Bryn bir an duraladı, sonra başını iki yana salladı. “Çocuklar yarın sabah gideceklerse, bugünü onlarla geçirmeyi tercih ederim,” dedi. “Bir günden bir şey olmaz, değil mi?”

Lee gülümsedi. “Hayır, olmaz,” dedi. Sonra da kolunu Bryn’ın beline doladı ve onu stüdyodan çıkardı. “Pizza seversin, değil mi?”

“Ançüezli olmadıkça her çeşidini yerim.”

“Ançüezsiz ha... Pekâlâ, onsuz yaşamayı öğreneceğim.”

Bryn güldü ama hemen ciddileşti. “Lee, sence çocuklar bu durumu nasıl karşılayacaklar? Çok korkuyorum.”

“Korkma Bryn. İyi karşılayacaklarından eminim. Bütün erkek çocuklar evden uzaklaşmaya bayılırlar.”

“Ben o kadar emin değilim. Bu çağda Batman oyuncakları, Nintendo, bilgisayar oyunu falan seviyorlar. Ayrıca...”

“Endişelenmekten vazgeç Bryn. İşler yolunda gidecek. Sana söz veriyorum. Hadi, güzel bir öğleden sonra geçirelim.”

Gerçekten de güzel bir öğleden sonra geçirdiler. O kadar ki Bryn hiç bitmemesini istedi. Sat beş buçukta Barbara ve Andrew ile birlikte Mick ve Perry de geldi. Mick piyanonun başına geçti.

Bryn kucığında Jack’le grubun çalışmalarını izledi. Ardından Beatles’ın ‘Yellow Submarine’ini çalıştılar. Sonra da Gayle’in hazırladığı büyük bir salata tabağı ve sandviçlerle meyveden oluşan akşam yemeklerini yediler. Bryn tanıdıkça Gayle’i ve Phil’i daha çok sevmiş ve güvenmişti. Ancak yine de çocuklara haberi vermek epeyce güç olacaktı.

Yemekten sonra Bryn çocukları yukarıya çıkardı.

Gayle ve Barbara her şeyi oldukça iyi idare etmişler, bir odayı sadece çocukların kalabileceği şekilde düzenlemişlerdi. Çocukların pijamaları yastıklarının altındaydı. Diş fırçaları banyoda düzgün bir şekilde dizilmiş, kıyafetleri ütülenip gardıroba yerleştirilmişti. Bryn onların üstlerini değiştirmelerine

yardım etti. Çocuklarla konuşmasının tam vakti olduğuna karar vermişti.

“Çocuklar tatile çıkmaya ne dersiniz?”

Üç çift kuşku dolu göz dönüp Bryn’a baktı. “Nasıl yani?” diye sordu Brian sesi titreyerek.

Bryn gülümsedi ama başarabildiğinden emin değildi. “Biliyorsunuz, Gayle, Lee’nin kız kardeşi. O ve kocası Lee’nin büyükbabasının yaşadığı yere ziyarete gidecekler. Büyükbabanın gerçek bir Amerikan yerlisi olduğunu zaten biliyorsunuz.”

“Lee de Amerikan yerlisi değil mi,” diye sordu Keith.

“Elbette. Ya da yarı yarıya diyebiliriz. Oh, neyse. Lee’nin büyükbabası dere kenarındaki bir tepede ve yüz yıl önceki gibi yaşıyor.” Çocuklar boş gözlerle Bryn’a bakıyorlardı. “Bir çadırda oturuyor. Gerçek bir çadırda.”

Jack’in dudakları titremeye başladı. Yanaklarından yaşlar süzölmeye başlamıştı bile.

“Bizi yanından göndermeye çalışıyorsun, değil mi?” diye sordu Brian.

“Hayır,” diye itiraz etti Bryn. “Sadece tatil yapmanızı istiyorum, o kadar. Jack!”

Jack yumruklarını sıkıp hole koşmuştu bile. Bryn de peşinden koştu ama kapının eşiğinde durakladı. Çünkü tam o sırada Lee de odaya geliyordu.

“Neler oluyor,” diye sordu Jack öfkeyle. “Bizi gönderiyor musunuz?”

Bryn Lee’ye ters ters baktı. İşlerin yolunda gideceğini söylememiş miydi?

“Halamla evlenecek misin? Bu yüzden mi bizden kurtulmaya çalışıyorsun?”

“Ne?” Lee güldü. Jack’i kucakladı ve içeriye girip kanepeye oturdu. “Buraya gel Brian. Konuşmamız gerekiyor.”

Bryn yeğeninin uzun süre bekledikten sonra Lee'nin çağrısına uymasını içi parçalanarak izledi.

"Brian son günlerde tuhaf şeyler yaşandığını fark etmişsindir, öyle değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı Brian.

"Size yemin ederim Brian, istediğim tek şey sizin güven içinde olmanız. Bunu anlayabiliyor musunuz?"

Brian bir süre ayakkabılarına baktı. O sırada Keith de onların yanına yürüdü ve elini Lee'nin omzuna koydu. "Ben anlıyorum," dedi şaşırtacak kadar olgun bir ifadeyle.

Brian başını kaldırıp Lee'ye baktı. "Ne kadar süreyle?"

"Çok uzun değil. Halanız ve ben en fazla iki hafta sonra sizinle orada buluşacağız."

"Büyükbaban gerçekten de bir çadırda mı yaşıyor?" diye sordu Brian ses tonunda heyecanlandığını anlatan bir tınıyla.

"Elbette. Bahse girerim isterseniz size deri ceket bile yapar."

"Vay canına," diye bağırdı Keith.

Lee, Bryn'a zafer kazanmış bir havada baktı. Gülen gözlerinde, *Nintendo mu demiştin*, ifadesi vardı.

Bryn tam rahat bir nefes alacaktı ki, Jack yine huysuzlanmaya başladı. Bryn onu kucığına aldı. "Jack! Sadece iki hafta benden ayrı kalacaksınız. Yemin ediyorum Jack... Ve söz veriyorum."

Bryn içinden bunu yapamayacağını, Jack'i göndermeye dayanamayacağını düşünüyordu. Ancak Lee'nin uyarıları da yabana atılacak gibi değildi. Çocukların yaşamını tehlikeye atabilir miydi hiç? Jack'i bir kez alabilen bunu istediği an tekrar yapamaz mıydı?

"Jack!" Bryn çocuğu yatağına yatırdı, kendisi de yanına uzandı. Lee de yatağın başına gelmişti. Küçük çocuğun yanaklarından yaşlar yuvarlanmaya devam ediyordu. Bryn onun ağladığını görmeye dayanamıyordu.

“Jack! Seni ne kadar sevdiğimi görmüyor musun? Ne olursa olsun senden uzak kalmaya dayanamam. Söz veriyorum Jack. Hayatın boyunca yanında olacağım.”

Jack’ın hıçkırıkları yatıştır gibi olmuştu. Bryn onun yanaklarını sildi, saçlarını düzeltti. “Seni hep seveceğim Jack. Her zaman yanında olacağım.”

“Söz verir misin?”

“Söz veririm Jack.”

“Söz verir misin?” Jack bu kez Lee’ye dönmüştü.

“Söz veririm Jack.”

Keith o sırada yatağın kenarına oturdu ve Lee’ye heyecan içinde sordu. “Yüzümüzü boyayıp tüyler takabilir miyiz?”

Lee omzunu silkti. “Neden olmasın? Ama bence ilkin iyi bir uyku çekmelisiniz. Çünkü uçağınız epeyce erken kalkıyor.”

“Bir jet mi?” diye sordu Keith.

“Evet.”

“Benim babam da bir pilottu,” dedi Keith gururla.

“Gerçekten mi,” dedi Lee, Bryn’a da bakarak. “Bu harika. Bir gün bana onunla ilgili her şeyi anlatır mısınız? Ama şimdi... Şey... Blackfootlar güneş doğarken uyanır, biliyor muyuz.”

Lee kapıya doğru yürürken kaşlarını çatıp geriye baktı. Bryn halen çocukların yanında yatıyordu.

“Bu gece onların yanında yatacağım,” dedi Bryn özür dilercesine bakarken.

“Pekâlâ. Herkese iyi geceler diliyorum. Yarın sabah görüşürüz.” Lee ışığı kapattı ve usulca odadan çıktı.

Bryn onun yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlayamadı. Bu akşam çocukların yanında kalmaya karar verdiği için bozulmuş olabilir miydi? O sırada Brian da onlarla yatmak için çift kişilik yatağa gelmişti. Bryn üçünün de başlarını ok-

şayıp onları doya doya öptü. Oldukça kalabalık bir yataktı ama gerçekten sevgi doluydu.

Bryn çocukları yolcu etmeye havaalanına gitmedi. Lee onları bırakıp eve dönmenin Bryn'ı fazlasıyla üzeceğini düşünmüştü. Uçuş grubun özel uçağıyla yapılacaktı. Bryn yeğenleriyle vedalaşırken ağlamamak için kendisini güç tutuyordu.

Kapıdan çıkmadan hemen önce Gayle kendisini kenara çekti ve çocukları bir an bile gözünün önünden ayırmayacağına söz verdi. "Bu arada sen de bana bir iyilik yapar mısın?" diye fısıldadı.

"İyilik mi?" diye fısıldadı Bryn de. "Çok isterim ama ne yapabilirim ki?"

"Kardeşime bak. Oh Bryn! Bu denli önemseydiği ilk kadın sensin – yani Victoria'dan beri. O olay tek kelimeyle bir trajedi. Lütfen ona anlayış göster."

"Elbette," diye mırıldandı Bryn. Demek ismi Victoria'ydı. Çocukların son bir kez sarılmak için etrafını çevirmeleri üzerine Bryn bütün dikkatini onlara verdi. Jack'in kapıdan çıkarken ağlamasından korkmuştu ama Phil onu kucakladığı gibi sohbet etmeye başladı.

"Lee'nin bir kız kardeşi daha olduğunu biliyor muydun? Bizim kalacağımız yere oldukça yakın bir yerde yaşıyor ve sıkı dur, tam beş çocuğu var. Çocukların oyuncaklarının daha önce hiç görmediğin türden olduğundan eminim..."

Bryn araba gözden kaybolana dek el salladı. Sonra kapıyı kapattı. Döndüğünde Lee'yi yüzünde garip bir ifadeyle kendisini izlerken buldu. "İyi misin?"

Bryn başını salladı. "Şimdi sırada ne var Sherlock?" diye dalga geçti.

Lee güldü. Bryn'ın muhteşem yüzüne bakarken ne yapmak istediğini gayet iyi biliyordu ama Bryn'ın çocukların gitmiş olması fikrine biraz olsun alışmasını beklemesi gerekiyordu.

“Sırada Fulton evine gidip diğerlerine katılmak var. Hiçbir şey olmamış gibi normal yaşamımıza dönüyoruz. Sadece etrafındaki herkese dikkat et, o kadar. İnsanlar senin bir kaza geçirdiğini biliyorlar ama yine de ikimiz birden orada olmalıyız. Sonra da akşam yemeğimizi yer ve senin evine gideriz. Ne diyorsun? Gelebilecek misin?”

“Evet Lee. Kesinlikle çalışabilirim.”

“Çalışmaktan bahseden kim? Sadece oturup etrafı gözle ve gözümün önünde ol yeter.”

Bryn omuz silkti. “Patron sensin.”

“Sen söylediginde neden pek gerçekçi gelmiyor acaba,” diyerek güldü Lee.

Kapıdan çıkarlarken Bryn’ın aklına bir şey geldi. “Lee resimleri tabetmek için bir sürü malzemeye ihtiyacım var benim. Benimkilerin hepsini mahvetmişler, biliyorsun. Ama ben alırsam ve gözleniyorsak...”

“Kesinlikle haklısın. Bana bir liste yap ve de kapının anahtarını ver. Mick ya da Perry ihtiyaçlarını alır ve mutfak torbalarında getirir.”

“Harika,” dedi Bryn onun boynuna sarılıp öperken.

Provalar gayet güzel ilerledi. Bryn, çalışma arkadaşlarının ve sanat yönetmenleri Tony Asp ve Gary Wright’ın samimi davranışlarından oldukça etkilenmişti. Çalışmalar bittiğinde Bryn, Barbara ve grup üyeleri hep birlikte akşam yemeği için bir Meksika restoranına gittiler. Havadan sudan konuşurlarken, Bryn sıradan bir yaşamı ne denli özlemiş olduğunu düşünmeden edemedi. Eski yaşamına dönmek ve olanları unutmak için üzerine düşeni yapmaya kararlıydı. Hiç yanlış adım atmayacaktı. Hata yapmazsa, herhangi bir tehlikeyle karşılaşmazdı, öyle değil mi?

Akşam Lee'yle birlikte arabada yalnız kalmışken Bryn bu konuyu gündeme getirdi. Bryn'in evine gidiyorlardı. "Sence de bu konuyu unutmak ve bundan sonrası için dikkatli olmak en iyi yol değil mi?"

"Gerçekten böyle olabileceğini mi sanıyorsun Bryn?"

Bryn olanları şöyle bir düşündü. Karanlık oda, Jack, kaza... Onun köşeye sıkıştırmış, çaresiz bırakmışlardı. Köşeye sıkışınca kurtulmak için dövüşerek ileriye atılmak zorundaydınız. "Hayır," dedi yavaşça.

Lee acı bir ifadeyle gülümsedi. "Bir yerli deyişi duymak ister misin?"

"Evet, neden olmasın?"

"Şayet puma gece ava çıkmışsa, av, avcı olmalı."

"Güzel deymiş."

"Oh, bizde güzel söz çoktur. Babamla tanıştığında muhtemelen hepsini öğrenirsin."

Mick'le Perry eve onlardan önce gelmişlerdi. Bryn alışveriş torbalarının içindeki malzemeleri görünce neredeyse bir kahkaha atacaktı. Şüphe çekmesin diye listedeki malzemelerin yanı sıra dünya kadar yiyecek de almışlardı.

"Pekâlâ," dedi Bryn torbaları boşalttıktan sonra. "En iyisi başlayayım."

"Yardım edebilir miyim?"

"Kâğıtları asabilir misin?"

"Elbette."

İlkin birinci film rulosundan başladılar. Çalışırken vaktin nasıl geçtiğini anlayamadılar. Sabaha karşı birde Bryn beşe yedi ebatlarında yüz seksen adet fotoğraf üretebilmişti.

"Korkarım bunlar halen bir bakışta neler olduğunu anlatmayacak kadar küçük fotoğraflar," dedi Bryn. "Fakat en azından işe yaramayanları ayırıp kalanını daha da büyütebiliriz."

Bryn bunları söyledikten sonra kanepeye gidip oturdu. Fakat Lee birden güldü. "O kadar rahatlama. Burada kalmıyorduz."

"Ama..."

"O güvenlik sistemini boşuna yaptırmadım Bryn."

"Evet, sanırım haklısın."

Evi kilitleyip Lee'nin evine gittiler. Bryn yorgunluktan bitmişti. Lee onu kucaklayıp odasına taşıdı. "Bu akşam için planlarım vardı ama korkarım çok yorgunsun," diye fısıldadı Lee.

"Sen planını uygulamaya koy, belki birden canlanırım."

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~



BRYN uykuyla uyanıklık arasındaki o tatlı rehavette oylanırken telefon çalmaya başladı. Birden doğruldu. Hammerfield'in yemek partisinden bu yana bir hafta geçmişti. Sıkı çalıştıkları ve birlikte yaşamayı öğrenmeye çalıştıkları sakin bir haftaydı. Korkmasını gerektirecek en küçük bir şey olmamıştı, yine de telefon çalınca elinde olmadan bütün bedeni ürpermişti.

Çarşafın hışırdamasından Lee'nin telefona yanıt vermek için kımıldandığını anladı. Bryn'dan tarafa baktı ve onun endişeli ifadesini görünce ona güven verecek şekilde gülümsedi. "Efendim," dedikten sonra ahizeyi eliyle kapattı ve "Gayle arıyor," diye fısıldadı.

"Oh!" Bryn adeta çılgılık atmıştı.

"Sorun yok, sadece nasıl olduğumuzu öğrenmek istiyor."

Lee kız kardeşiyle konuşurken Bryn bekledi. Bu arada Lee'nin gelecek hafta sonundan önce orada olacaklarına söz verdiğini işitti.

"Bir gün daha ve video tamamlanmış olacak. En azından bu bölümü. Ardından iş editöre kalacak." Lee, Gayle'in söylediği bir şey üzerine güldü. "Övünmek istemiyorum ama evet, sanırım harika oldu." Lee'nin, Bryn'a diktiği bakışlarında eğlenen bir ifade belirmişti. "Baş döndüren bir 'Lorena'm vardı."

Bryn gülümsedi ve Lee'nin uzattığı telefonu aldı. "Eteğini çekiştiren üç yaramaz seninle konuşmak istiyormuş."

Üç yaramaz da telefonu birbirinin elinden kaparak Bryn ile konuştular. Oldukça coşkuluydular. Brian – galiba Brian'dı – yeni ok ve yaylarıyla ilgili her şeyi anlattı. Keith gerçek bir Kızılderili çadırında uyuyacağı için ne denli heyecanlı olduğunu anlatıyordu. "Hayvan derisinden yapılmış Bryn Hala. Gerçek hayvan derisinden." Bryn, Jack'in neler söylediğini hiç anlayamadı. Heyecanlandığı zaman o kadar karmaşık konuşuyordu ki, belki ancak bir başka dört yaş çocuğu onun ne dediğini anlayabilirdi.

Bryn telefonda hepsine öpücük gönderdi. Her birini yaramazlık yapmamaları konusunda uyardı ve kısa zamanda oraya geleceğine dair söz verdi. Ardından telefonu yine Gayle aldı.

"Sadece kafanı rahatlatmak istedim," dedi Gayle neşeyle. "Gerçekten de çok iyi zaman geçiriyorlar."

"Evet, sesleri de çok eğleniyorlarmış gibi geliyordu. Bütün bu olanların onların üzerinde olumsuz etkileri olmasından çok korkmuştum."

Gayle güldü. Onun boğuk, hoş kahkahası Bryn'a, Lee'yi anımsattı. "Merak etme. Kesinlikle normal çocuklar. En azından Phil böyle söylüyor. Elbette en iyi o bilir."

"O mu bilir?"

“Evet. O bir pedagog. Yoksa daha önce hiç söz etmemiş miydim?”

“Hayır. Doğrusu benim de sormak aklıma gelmemiş,” diye mırıldandı Bryn biraz da utanarak. “Peki, sen ne iş yapıyorsun?”

“Keman çalıyorum. Philharmoni orkestrasında. Başka ne yapabilirdim ki?”

Bryn elinde olmadan güldü.

“Neyse ikinizin buraya gelmesini dört gözle bekliyoruz! Annemle babam gelecek hafta sonu geliyorlar ve seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar.”

“Bu harika,” diye mırıldandı Bryn kaygılandığını fark ettirmemeye çalışarak.

“Eh, artık kapatmam lazım. Gidip şu küçük Blackfoodlar ile ilgilenmem gerek. Yeni bir şey yok, değil mi?”

“Hayır,” dedi Bryn. “Yeni bir şey yok ama hiç olmazsa kötü bir şey de yok.”

“Pekâlâ, görüşürüz.”

Bryn telefonu yeniden Lee’ye uzattı. O da kapattı ve Bryn’ı kollarının arasına çekti. “Bugün ne yapacaksın,” diye sordu Bryn’a. “Resimleri mi inceleyeceksin?”

Bryn başını salladı. “Dün gece onları epeyce inceledim ama doğru dürüst bir şey dikkatimi çekmedi. Bilemiyorum Lee, ne kadar büyütsem de belki de hiçbir şey bulamayacağız... Otelden çıkan bir çift var... Ne kadar dikkat etsem de kim olduklarını çıkaramıyorum.”

“Sen incelemeye devam et. O Hammerfield güvenilir birisi.”

“Lee!”

“Kesinlikle kişisel bir suçlama değil bu. Politikacılar biraz böyledir. Oyunun kuralı bu. Oysa halkın hizmetinde olanların güvenilir olması gerekir. Sen fotoğrafları incelemeyi sürdür.”

Bryn önce duş alıp giyindi ve Lee'den önce aşağıya indi. Oturma odasında Barbara ve grubun diğer üyeleri oturmuşlar şakalaşıyorlardı.

Ben size söylemedim mi," diye güldü Barbara, Bryn'ı görünce. "Yataktan daha yeni çıktılar."

Bryn güldü. "Siz daha farklı bir şey mi yaptınız?"

"Elbette," dedi Andrew. "Hem de son derece sağlıklı bir şey! Üstelik çok da heyecanlı..."

"Neymiş o?" Bryn gerçekten merak etmişti.

"Golf oynadık."

"Golf mu oynadınız?" Bryn, Barbara'nın yüzüne bakarken adeta çılgılık atmıştı. Bugüne dek arkadaşının golf oynadığını hiç işitmemişti.

Barbara yüzünü buruşturdu. "Fena değildi. Sadece birkaç kez şu kum tuzaklara düştüm. Ve mecburen bana başka bir başlama yeri verdiler."

Mick başını iki yana salladı. "Oyun zaten böyle oynanıyor Barbara."

Barbara, Bryn'a döndü. "Yüz yirmi puanım vardı ve gayet iyi durumdaydım. Sonuç olarak Mike Winfeld'le yarışmıyordum. Rakiplerim de benden pek farklı durumda değildi."

"Biz müzisyeniz, golfçü değil," diye savundu Andrew kendisini ve arkadaşlarını.

"Lee nerede," diye sordu Perry.

"Aşağıya inmek üzere."

"Birimiz kahve yapsın," diye önerdi Mick.

"Ben yaparım," dedi Bryn gülerek.

Barbara hemen onunla birlikte mutfağa geldi. "Tahmin et bakalım ne oldu," dedi Bryn'a. "Ben de sizinle birlikte Black Hills'e geliyorum!"

"Öyle mi?" Bryn bu habere çok sevinmişti. "Peki, işlerin ne olacak?"

Gösteriden istifa ettim ve bir asistan tuttum. Bir kumar oynuyorum Bryn.”

Bryn arkadaşını kucakladı. “Umarım kazanırsın Barb! Bu gerçekten de harika olur.”

“Umarım tatlım. Şimdi gidip şu yeni yardımcıma yapması gereken işleri anlatmalıyım. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Barbara mutfağın iki kanatlı kapısından çıkmak üzereyken durakladı. “Ah unuttuyordum Bryn,” diyerek döndü. “Bugün Mike Winfeld’le karşılaştım. Seni sordu.”

“Tanrım! Ona daha kaç kez yoğun olduğumu söylemeliyim?”

“Aslında hâlâ burada niçin oyalandığınızı bile anlayamıyorum. Turnuvaları takip etmesi gerekmez miydi? Oh, neyse... Gitmem gerekiyor.”

Bryn kahveleri doldurdu ve tepsiyi oturma odasına taşıdı. Fakat gecikmişti. Grup stüdyoya kapanmıştı bile. Tepsiyi sehpanın üstüne bırakıp kapıyı açtı, yeniden aldı ve içeriye taşıdı. “Kahveleriniz geldi!”

Lee hemen yanına geldi ve tepsiyi elinden alırken, “İstediğin zaman gel, ara vermiş oluruz,” dedi.

“Merak etme. Benim de resimlerle ilgilenmem gerekiyor zaten.” Bryn stüdyodan çıktıktan sonra kendine de bir fincan kahve almak için mutfağa döndü. Sonra da fotoğrafların üzerinde çalıştığı Lee’nin çalışma masasına oturdu. Aklına bir şey gelmişti. İlk fotoğrafları üst üste dizdi. Ardından bir eliyle sol kenarını sabit tutup resimlere hızla göz gezdirdi. Hızla bakılınca figürler hareketlenmişti. İşte bir adam ve bir kadın otelin yan kapısından çıkıyorlardı. Adam kadına sarılıyordu... Siyah bir Sedanın kapısını açıyordu. Kadın arabaya biniyordu. Bunların hepsini çekmişti çekmesine de bu neyi ispatlardı? Adamın yüzü görünmüyordu ki. Belki de filmi yeniden banyo etse iyi olacaktı. Gerçi bu durumda da film iyice yıpranmış

olacaktı. Evet, arabayı açan adamın yüzünü açıkça görecek şekilde banyo etmeliydi. Ne kadar gerekiyorsa o kadar büyütmeliydi.

Bryn yukarıya çıktı. Grup halen çalışıyordu ama dışarıya sesleri gelmiyordu. Bryn camlı bölmeden bir süre onları izledi. Sonra odasına gitti. Üstünü değiştirdi ve yeniden aşağıya inip düşünmeye başladı.

Hammerfield... Jack'i kaçıran oysa durdurulması gerekiyordu. Tanrı aşkına bir de senatör seçilecekti.

Bryn birden durdu. Barbara'nın söylediği bir şey aklına gelmişti. Winfeld turnuva kovalamak yerine burada kalmış ve kendisini mi sormuştu? Adam ya gerçekten kendisiyle ilgileniyordu ya da...

Bryn beşinci filmin kopya nüshasını çekmecedan çıkardı. Dikkatle baktı. Daha önce hiç üstünde durmadıkları fotoğraflardı bunlar. Çünkü bu fotoğraflarda sadece bir golfçü vardı. Bryn ondan kaçınmak için onlarca fotoğraf daha çekmişti. Aslında adam yalnız değildi. Çünkü hemen sonraki resimlerde dev bir izleyici dalgası tepede görünüyor ve sonra aşağıya iniyordu. Adam onların birkaç metre önündeydi. Dolayısıyla sadece birkaç resimde yalnızmış gibi görünüyordu. Bu herhalde birkaç saniyelik bir yalnızlıktı. Peki, zeki bir adam için birkaç saniye yetmez miydi? Ne yapmak için...

Bu filmi de yeniden banyo etmeli ve az önce yaptığını yapıp hareketlendirmeliydi. Hemen yapmalıydı. Daha fazla bekleyemeyecekti. Lee'ye haber vermek için yukarı çıktı ama hepsi kulaklıklarını takmışlardı. Anlaşılan kayda geçmişlerdi. Lee'yi işinden alıkoyacağına kendi işine baksa daha iyi ederdi.

Bryn fotoğrafları banyo etmeye gittiğini anlatan bir not yazdı ve stüdyonun kapısına yapıştırdı. Ardından da evden çıktı. Yarı yolda kapıyı kapattıktan sonra güvenlik sistemini tekrar çalıştırmadığı aklına gelmişti. Geri dönse miydi? Hayır, hayır. Telefondaki ses dört güçlü kuvvetli erkeğe saldıracak

değildi ya. Bryn kendi evine geldikten ve karanlık odaya girdikten sonra aklındaki bütün düşünceler silinmişti. Fotoğraflardan bu kez bir şey elde edebileceği düşüncesi onu o kadar heyecanlandırmıştı ki. Fotoğrafların kurumasını güçlükle bekledi. Resimleri üst üste koydu ve hızla baktı. Tanrım! Hikâye ortadaydı. Jack bunun için mi kaçırılmıştı? Bu nedenle mi kaza geçirmişti? Aptal bir oyun yüzünden mi?

Mike Winfeld'in bir milyon dolar kazandığı bir oyun yüzünden mi?

Görünüşe göre Winfeld kum tuzağına saplanmış, insanlar gelmeden birkaç saniye önce topu cebine atmıştı.

Resimleri bir an önce Lee'ye göstermesi gerekiyordu. Bryn, Lee'nin evine giden ıssız yola girdiğinde arkasındaki siyah Sedanı fark etmişti etmesine ama artık çok geçti. Bütün benliği korkuyla dolmuştu. Ne yapacaktı? Eve yalnız başına girebilecek miydi? Avuçları terden sıırılsıklam olmuştu.

Ön kapının tam önünde acı bir fren yaparak kendini arabadan attı. Sedan da tam arkasında durmuştu. Mike Winfeld – yakışıklı, genç, bronz tenli Mike Winfeld – de arabadan atlanmış ve peşinden koşuyordu. “Benden kaçamazsın!”

Bryn kapıyı açtı ama arkasından kapatamadı çünkü Winfeld bir nefes kadar yakınındaydı. Doğruca merdivenlere koştu. Stüdyonun camlı bölmesini gördüğünde umutsuzlukla bağırdı: “Lee!”

Lee davulun başındaydı. Andrew'un söylediği bir şeye gülüyordu.

“Lee!”

Lee işitmiyordu. İşitemezdi. Gülmeye devam ediyordu. Bryn canlı bölmeden kapıya koştu. Ancak Mike Winfeld'in eli bir anda saçına yapıştı ve Bryn'ın yere çökmeye zorladı. Bryn yere düşerken camlı bölmeyi can havliyle yumrukladı. “Lee! Lee! Yardım et Lee!”

Bryn artık yerde, Winfeld'le mücadele ediyordu. Onunla dövüşüyordu ama çabalarının boşa olduğunu farkındaydı. Onunla başa çıkamazdı. Tam o sırada bir başkası geldi. Bryn adamı hemen tanıdı. Lee'nin hayranı olduğunu ve o nedenle fotoğrafları almak istediğini söyleyip, beş bin dolar vermeyi teklif eden yabancıydı bu.

Bryn'ın ağzını bantlayıp elini ayağını bağladıkları sırada Winfeld hırsla söylenip duruyordu. "Bizi fazlasıyla uğraştırdın sersem!" Ardından diğer adama çıkıştı. "Ayağa kalkma aptal! Condor bu tarafa bakabilir! Yerden çek onu."

Bryn yerden merdivenlere doğru sürükledikleri sırada karnı yırtılırcasına bağırıyorsa da sesi çıkmadı. Aşağıya indirdiklerinde Winfeld onu omzuna attı. Evden çıktıklarında diğer adam Bryn'ın arabasına bindi. Winfeld ise Bryn'ı Sedanın ön koltuğuna oturttu. "Fulton evine gidiyoruz," diye açıkladı Winfeld. Tek başına prova yaparken küçük bir kaza geçireceksin. Buna üzülmediğimi söyleyemem Bryn. Çok güzelsin... Ama sorunun sadece para olmadığını bilmeni isterim. Önemli olan kariyerim. Hile yaptığım öğrenilecek olsaydı..." Winfeld derin bir nefes aldı. "İşim biterdi."

Lee saatine göz attığında ara bile vermeden bu kadar uzun süre çalışmış olmalarına şaşırmadan edemedi. Birden içini tuhaf bir huzursuzluk sarmıştı. "Bugünlük bu kadar çocuklar," dedi.

"Hey ne oldu Lee?"

"Bilmiyorum. Garip bir his..."

Lee kapıyı açıp seslendi. "Bryn!"

Yanıt yoktu.

"Bryn!"

Grup da onunla birlikte stüdyodan çıkmıştı. Kaşlarını çatıp birbirlerine baktılar. "Ben üst kata bakıyorum," dedi Andrew.

“Ben de dışarıya,” dedi Mick merdivenlere yönelirken.

Lee ile Perry giriş katına baktılar. Bryn yoktu.

Mick dışarıdan koşarak geldi. “Arabası yok Lee.”

Lee, Bryn’ın cep telefonunu ve ev numarasını aradı. Yanıt yoktu. “Andrew sen yine de Bryn’ın evine git. Mick, Perry siz burada kalın.”

“Sen nereye gidiyorsun,” diye sordu Perry.

“Hammerfield’ı görmeye.”

Kapıyı Bayan Hammerfield açtı. “Oh Bay Condor! Çok üzgünüm ama Dirk oldukça meşgul.”

Lee kadını itip geçti ve çalışma odası olduğunu tahmin ettiği odaya daldı. Dirk Hammerfield masasında oturuyordu. Lee’yi görünce rengi attı. Lee ona konuşma fırsatı bırakmadı. Yakasına yapıştı. “Nerede o?”

“Neden söz ediyorsunuz?”

“Bryn’a ne yaptın? Onun çektiği resimlerde varsın... O nerede?”

“Condor, bir saniye. Evet, o resimlerde varım ama sadece sordum. Başka bir şey yapmadım. Bir kadınla birlikteydim. Anlarsın. Onun bana şantaj yapmasından korktum o kadar. Öyle bir niyeti olmadığını anlayınca o konuyu unuttum.”

Tam o sırada Hammerfield’ın masasındaki telefon çalma-ya başladı. Lee adamın yakasını bıraktı. “Cevap ver,” dedi.

Hammerfield telefonu aldı. Birkaç saniye dinledikten sonra telefonu Lee’ye uzattı.

“Lee!”

“Evet Andrew, benim.”

“Dinle. Tony Asp aradı. Bugün çalışma olduğunu niçin ona haber vermediğimizi soruyor. Çalışmamızın olmadığını söyledim. O zaman Bryn’ın arabasının Fulton evinin önünde ne aradığını sordu.”

“Polisi ara ve derhal oraya gitmelerini söyle.”

Bryn ellerindeki ipi çözmeyi başarmıştı. Mike Winfeld arabadan inene dek bekledi ve o iner inmez ayaklarındaki ipi de çözdü. İçinde olağanüstü bir enerji olduğunu hissediyordu. Winfeld kapısını açtığı anda hazırdu. Adamın kasıklarına bir tekme attı. Winfeld boş bulunmuştu. Geriye doğru savruldu. Bryn de ok gibi arabadan fırladı ve koşmaya başladı. Bacakları danstan dolayı güçlüydü, ayrıca kendi yaşamı için koşuyordu. Winfeld arkasındaydı ama her geçen saniye arayı açıyordu. Ancak düşünemediği bir şey vardı. Diğer adam karşıdan ona doğru geliyordu. İkisinin arasında kalmıştı.

Bryn ani bir kararla sola döndü ve ormanlık alana koştu. Belki ağaçların arasında izini kaybettirebilirdi. Epeyce koşuktan sonra yol ikiye ayrıldı. Bryn hem nefes almak hem de ne tarafa gideceğine karar vermek için durakladı. Soluk soluğaydı. Birden bir yaprak hışırtısı işitip korkuyla döndü. Ancak hiçbir şey göremedi. Birden başında tarifsiz bir acı hissetmiş, ortalık kararmıştı.

Fulton evinin ön kapısı aralıktı. Lee aralık kapıdan yavaşça süzüldü. Yayı ve okları elindeydi. Karanlığa alışması için gözlerini kırptırdı.

“Yakala onu!”

Lee sesi işitinceye dek Winfeld’i görmemişti. Elinde bıçakla üstüne atlayan diğer adamı da. Lee adamdan daha kıvraktı. Bir anda onun bıçak tutan kolunu tutup bükte ve acı içinde kalan adamın suratına güçlü bir yumruk attı. Adam hareketsiz kalınca yeniden Winfeld’e baktı. Bryn’ı bir patates çuvalı gibi merdivenlerin üstüne taşıdığını görünce aklı başından gitti. “Onu yavaşça yere bırak Winfeld,” diye bağırdı. Yoksa acımam!”

Winfeld onun yayını gerdiğini görünce bir an tereddüt etti. Sonra kendine geldi ve “Üç kadar sayıyorum, onu bırakmazsan, kızı aşağıya atarım,” diye tehdit etti.

Lee okunu hazırlamıştı. Yavaşça bıraktı. Winfeld ceketinin yakasına saplanan oku çekmek için Bryn’ı bıraktı. Afallamıştı.

“Bu sadece uyarıydı. Bir dahaki ok kalbini bulacak,” dedi Lee. O sırada Bryn’in gözlerini açtığını fark etmişti. “Buradayım,” diye bağırdı. “Buraya gel!”

Ancak Winfeld bir anda cebinden çıkardığı bıçağı Bryn’in boğazına dayadı.

Lee okunu hazırladı. “Bırak onu Winfeld, seni öldürmek istemiyorum,” diye bağırdı. O sırada uzaktan polis sirenleri duyulmaya başladı.

“Oku bırak Condor yoksa onu atarım!”

Lee yayı gerdi. Winfeld’in bıçaklı koluna nişan aldı. Yavaşça bıraktı.

“Ahh!”

“Buraya Bryn! Çabuk atla!” Lee parmaklığın altına gelmişti. Yükseklik korkusu Bryn’in aklına bile gelmedi. Kendini parmaklıklardan aşağıya, Lee’nin kollarına bıraktı.

Gece böyle bitmemişti. Polis Winfeld ve adamıyla birlikte evinde saklanan sevgilisini de yakalayıp gözaltına almıştı. Bryn, Lee, Barbara, Andrew ve grubun diğer elemanları geceyi karakolda geçirdiler.

Polisler olayın en başında kendilerini aramadıkları için özellikle Lee’yi epeyce azarladılarsa da, Bryn’a son derece nazik davrandılar.

Lee’nin evine ancak sabahın ilk ışıklarıyla dönebildiler. Hepsi de yorgun ama rahatlamış bir haldeydi.

Beş gün sonra Black Hills’e doğru yola çıkmışlardı.

"Bu tatili hak ettik," diye mırıldandı Lee uçakları düz uçuşa geçtiğinde. "Korkusuzca birlikte olmayı da.

"Sen yanımdayken hiçbir şeyden korkmam," dedi Bryn ve gülümseyerek Lee'ye sokuldu.

"Hep yanında olacağım. Sonsuza dek," diye söz verdi Lee. "Bana katlanabilirsen."

"Sana katlanmak mı? Bazen bunları söylediğine inanamıyorum Condor. Seni öylesine çok seviyorum ki. Daha önce seni üzdüklerini biliyorum ama benimle birlikteyken hiç kuşku duymayacaksın."

Lee ona dikkatle baktı. Victoria'yla ilgili hikâyeyi anlatmanın tam sırasıydı.

"Hayır, sakın anlatma," dedi Bryn onun ne söylemeye hazırlandığını tahmin ederek. "Hatta bir daha düşünme de..."

"Black Hills'te evlenmek ister misin?" diye sordu Lee onun yanağını okşayarak.

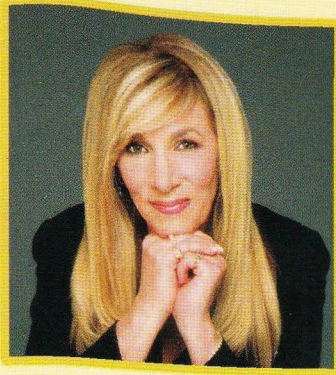
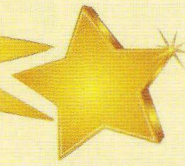
Bryn ona yaslandı. "Evet. Bunu çok isterim. Sanırım çocuklar da buna bayılacak. Ve Lee, biliyorum bunu yüz kez söyledim ama emin misin? Gerçekten emin misin? Üç çocuk..."

Lee güldü. "Sana kaç kez söyledim. Çocukları severim. Kendi çocuklarım olmasını da çok isterim. Bence evlendikten sonra bir yıl bekleyelim. Çocuklar beni yeterince tanısinlar. Sonra da ilk bebeğimizi yapalım. Ne diyorsun?"

Bryn güldü. "Seni seviyorum."

Lee'nin kolları Bryn'ın bedenini sımsıkı sardı. "Ben de seni seviyorum Bayan Keller."

SON



HEATHER GRAHAM

Heather, Florida'da Dade County'de büyüdü ve South Florida Üniversite'sinde tiyatro sanatları üzerinde uzmanlaştı. Üçüncü çocuğunu dünyaya getirince zamanını hayallerini süsleyen yazmaya ayırmaya karar verdi. İlk kitabı 1982'de yayımlandı. New York Times'in en çok satan yazarı olmasının yanında, birçok kuruluştan sayısız ödül aldı. Antolojiler ve öyküler de içeren eserleri onlarca dile çevrildi. Pek az insanın ulaşabileceği başarıları kazanan verimli yazar kariyeriyle birlikte evlilik yaşamını da bir arada yürütmektedir.

HEATHER GRAHAM

GECE SESLERİ

Ondan nefret ediyordu. Ona güvenmiyordu. Onu istiyordu. Fotoğrafçı Bryn Keller bir yandan kariyerini sürdürmeye çalışırken bir yandan da üç erkek çocuğunu büyütmek için mücadele veriyordu. Lee Condor ile çalışmak geri çeviremeyeceği kadar büyük bir fırsattı. Her ne kadar Condor, hayatı boyunca karşılaştığı en sinir bozucu ve çekici erkek olsa da... Bryn birdenbire kendini beklenmedik bir tehlikenin ortasında buluverdi. Ailesini incitmeye kalkışacak kadar kararlı olan biri ondan bir şey istiyordu. Bryn'in yardım isteyebileceği tek kişi ise hiçbir şekilde güven duymadığı Lee Condor'du. Onun korumasına girer girmez Bryn her zamankinden de tehlikeli bir durumda olduğunu anlayacaktı.

ISSN 2146-412X



Fiyatı: 9,90 TL / Kıbrıs: 13,90 TL

Avrupa: 5 €

H HARLEQUIN®
TM STARS OF ROMANCE

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN SR-1 2012/10